A VÁMPÍRNAPLÓK szerzőjétől

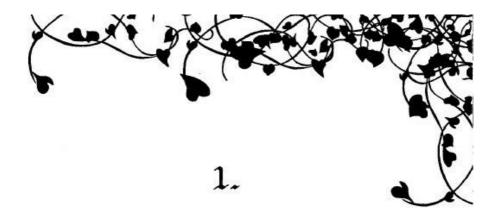
SECRET

A Titkos Kör

3. Az erő

fines selection

L. J. SMITH

iana, elárulok neked egy titkot! - szólt Faye.

Diana smaragdzöld szemét és sűrű, koromfekete szempilláját már így is könnyek áztatták. Még nem tért magához az előző megrázkódtatásokból, feszült arccal meredt Faye-re. Pedig a legrosszabb csak most következett.

Most, hogy végre nem halogatta tovább a dolgot, Cassie furcsamód felszabadultnak érezte magát. Tudta, nincs több rejtőzködés, nincs több hazugság és kertelés. Eljött az idő: valóra válik a rémálom.

- Azt hiszem, már korábban el kellett volna mondanom, de nem akartalak felzaklatni - mondta Faye. Szeme arany fénnyel égett, vad belső tűz lángolt benne.

Adam, aki nem volt ostoba, csak egyetlen pillantást vetett Cassie-re meg Faye-re, és azonnal levonta a rémisztő következtetést. Gyorsan karon ragadta Dianát.

- Bármi is az, várhat jelentette ki. Előbb el kéne vinnünk Cassiet az anyukájához, hogy...
- Nem, nem várhat, Adam Conant szakította félbe Faye. Ideje, hogy Diana megtudja, miféle emberek veszik körül. Adamtől elfordulva ismét szembenézett Dianával, sápadt arcáról különös lelkesedés sütött, szinte tündökölt éjfekete sörényéhez képest. A kis kiválasztottaid mondta unokatestvérének. A legjobb barátnőd... meg a pasid. Sir Adam, a gáncs nélküli lovag. Akarod tudni, miért nem maradhattál te a vezető? Akarod tudni, milyen naiv vagy?

Most már mindenki köréjük gyűlt, őket bámulta. Cassie különböző mértékű döbbenetet és gyanakvást látott az arcokon. A nyugaton ragyogó telihold olyan fényes volt, hogy árnyékokat rajzolt ki, és megvilágította a jelenet minden részletét.

Cassie kíváncsian nézett végig a többieken: a belevaló Deborah, a gyönyörű Suzan, akinek tökéletes arcán értetlen grimasz ült, a higgadt Melanie, a bájos, tündéri Laurel. Chris és Doug Henderson, a vad ikrek, akik a sunyi Sean mellett álldogáltak, s mögöttük a rideg, jóképű Nick.

Végül Adamre nézett.

A fiú még mindig Diana karját fogta, büszke, magával ragadó arca azonban feszült és éber volt. Cassie szemébe nézett, tekintete mintha azt üzente volna, hogy értik egymást, de aztán a lány szégyenkezve fordította el a fejét. Nem volt joga Adam erejére támaszkodni. Hiszen épp most fog lelepleződni az egész Kör előtt, hogy milyen is ő valójában.

- Reméltem, hogy helyesen cselekszenek, és uralkodnak magukon mondta Faye. A saját érdekükben, a tiédről már nem is beszélve. De hát, sajnos...
- Faye, mégis, miről beszélsz? szakította félbe Diana, akinek fogytán volt a türelme.
- Hogyhogy miről? Mondom, a pasidról meg a legjobb barátnődről felelte Faye, és aranyszínű szeme lassan elkerekedett. Arról, hogy Adam megcsal téged Cassie-vel.

Szavai úgy hullottak a társaságra, akár a kövek egy sima felszínű tóba. Egy hosszú percre néma csend támadt, majd Doug Henderson hátravetett fejjel nevetni kezdett.

- Ja, anyám meg sztriptíztáncosnő gúnyolódott.
- Teréz anya pedig a Macskanő tette hozzá Chris.
- Ugyan már, Faye! mondta Laurel élesen. Ne légy nevetséges! Faye csak mosolygott.
- Nem csodálom, hogy nem hisztek nekem mondta. Engem is megdöbbentett a dolog. De tudjátok, a viszonyuk még azelőtt kezdődött, hogy Cassie New Salembe jött. Nyáron ismerkedtek meg, Cape Codon.

A csend ezúttal kicsit másmilyen volt. Cassie látta, hogy Laurel gyors pillantást vet Melanie-ra. Mindenki tudta, hogy Cassie a nyáron több hetet töltött a Cod-fokon, és azt is tudták, hogy Adam szintén abban a térségben töltötte a nyarat, a mesteri eszközöket keresve. Cassie látta, ahogy a körülötte lévő arcokra kiül a riadt felismerés: Faye-nek akár igaza is lehet.

- Az egész az ottani tengerparton kezdődött - folytatta Faye. Nyilvánvalóan remekül érezte magát, hiszen mindig élvezte, ha a figyelem középpontjába került. Szexis és impozáns volt, ahogy megnyalta az ajkát, és búgó hangon beszélt, az egész csoporthoz intézve mondandóját, noha szavai igazából Dianának szóltak. - Azt hiszem, szerelem volt első látásra... vagy legalábbis szenvedély. Miután Cassie ide költözött, még egy verset is írt róla. Hogy is volt? - Faye oldalra döntötte a fejét, és elszavalta a kis költeményt:

Minden éjjel kísért a csókja Mióta megláttam, álmaimban űz Közös múltunk csak egyetlen óra S azóta lobog lelkemben a tűz.

- Ezt tényleg Cassie írta - mondta Suzan. - Emlékszem rá. A régi reálos épületben voltunk vele, és nagyon nem akarta, hogy elolvassuk a versét.

Deborah bólogatott, a homlokát ráncolta.

- Én is emlékszem.
- Talán arra is emlékeztek, milyen furcsán viselkedtek Cassie beavatásán folytatta Faye. És hogy Rex milyen gyorsan megkedvelte Cassie-t, rögtön felugrott rá, az arcát nyalogatta, meg minden. Nos, a magyarázat igen egyszerű: Adam meg Cassie már ismerték egymást. Azt persze nem akarták, hogy erről mi is tudomást szerezzünk. Próbálták titokban tartani. De végül lelepleződtek. Azon az éjszakán, amikor először kísérleteztünk a koponyával, Diana garázsában. Adam éppen hazakísérte Cassie-t... gondolom én. Kíváncsi vagyok, hogyan alakult pont így a helyzet.

Most Laurel és Melanie tűntek igazán ijedtnek. Nyilván eszükbe jutott az első koponyás szertartás estéje, amikor Diana megkérte Ada-

met, hogy kísérje haza Cassie-t, és a fiú rövid habozás után úgy is tett.

- Azt hitték, kettesben vannak a szirten... ám valaki figyelte őket. Pontosabban két kis valaki, az én két kicsi barátom... - Faye szórakozottan úgy mozgatta hosszú, vörös körmös ujjait, mintha cirógatna valamit.

Cassie megborzongott a hirtelen felismeréstől. *A kiscicák!* Az átkozott kis vérszívók, a Faye szobájában vadon garázdálkodó kismacskák. Faye azt állítja, hogy a cicák a kémei? Hogy képes kommunikálni velük?

Cassie velejéig elhűlt, ahogy elnézte a magas, vészjóslóan gyönyörű lányt, akinek titokzatos, aranyszínű szeme mögött rejtélyes és veszélyes erőt sejtett. Rengeteget törte a fejét, hogy kikre gondolhatott Faye, amikor a mindent figyelő és neki jelentést tevő "barátai "-t emlegette, ám ilyesmi eszébe sem jutott. Faye macskaszerű, elégedett mosollyal bólintott Cassie-re.

- Jó sok titkom van - mondta egyenesen neki. - Ez csak az egyik. Na, mindegy - fordult ismét a csoport felé -, aznap éjjel buktak le. Kettesben voltak a szirten, és... hát, csókolóztak. Udvariasan lehet így is mondani. Úgy csókolóztak, hogy az spontán öngyulladáshoz is vezethetett volna. Gondolom, nem bírtak tovább ellenállni bűnös vágyaiknak. - Felsóhajtott.

Diana most Adamre nézett, várta, hogy tagadja a dolgot. A fiú azonban csak a fogát csikorgatta, és felszegett fejjel nézett Faye-re.

Diana levegő után kapott.

- És sajna nem ez volt az egyetlen ilyen alkalom folytatta Faye, mesterkélten sajnálkozó arckifejezéssel nézegetve a körmeit. Azóta is folyamatosan ezt csinálják, titkos perceket lopnak maguknak, valahányszor nem figyelsz oda, Diana. Például a tanévnyitó bálon... Kár, hogy nem jöttél el! A tánctér kellős közepén kezdtek smárolni. Gondolom, utána kerestek maguknak valami meghittebb helyet...
- Ez nem igaz! kiáltott fel Cassie, de a megszólalása pillanatában azonnal rádöbbent, ezzel gyakorlatilag megerősítette, hogy Faye öszszes többi állítása viszont igaz.

Most már Cassie-t nézte mindenki, és a Henderson fivérek nem gúnyolódtak tovább. Kissé ferde, kékeszöld szemük fürkészve figyelte a lányt.

- Én el akartam mondani neked magyarázkodott Faye Dianának -, de Cassie könyörgött, hogy ne tegyem. Teljesen hisztérikus volt, zokogva esdekelt... Azt mondta, belehal, ha megtudod. Azt ígérte, megtesz bármit, ha nem árulom be. És Faye nagyot sóhajtott, és a távolba révedt ekkor ajánlotta fel, hogy megszerzi nekem a koponyát.
- Mi? hökkent meg Nick, akinek általában szenvtelen arcán hitetlenkedés ült
- Bizony. Faye ismét a körmeit nézegette, de képtelen volt uralkodni mosolyra görbülő száján. - Tudta, hogy meg akarom vizsgálni a koponyát, és azt ígérte, megszerzi nekem, ha nem árulom el senkinek a titkát. Mégis, mit tehettem volna? Cassie olyan volt, mint aki elvesztette a józan eszét. Nem volt szívem beárulni őt.

Cassie az alsó ajkába mélyesztette a fogát. Sikoltani akart, tiltakozni, hogy nem is így történt... De mi értelme lett volna?

Melanie szólalt meg:

- És gondolom, arra sem vitt rá a lélek, hogy visszautasítsd a koponyát? mondta Faye-nek, szürke szemében megvető tekintettel.
- Hát... Faye mentegetőzve mosolygott. Mondjuk úgy, ezt a páratlan lehetőséget egyszerűen nem szalaszthattam el.
- Ez nem vicces! csattant fel Laurel. Lesújtottnak tűnt. Én még mindig nem hiszem el, hogy...
- Akkor szerinted honnan tudta Cassie az imént, hogy hol keresse a koponyát? kérdezte Faye habozás nélkül. Aznap éjjel, mikor a temetőig követtük a sötét energia nyomát, nálad aludt, Diana. Cassie ott maradt veled, és az árnyak könyvét olvasva rájött, hol van elásva a koponya... de csak azután, hogy ellopta a kulcsod a diófa szekrényhez, és megnézte, nem abban van-e. Faye szeméből sütött a diadalittas káröröm, már nem bírta leplezni.

És többé a csoport tagjai sem tagadhatták Faye szavainak igazat. Cassie valóban tudta, hol volt elásva a koponya. Ezt nem lehetett kimagyarázni. Cassie minden egyes arcon látta: eltűnt a hitetlenkedés, s lassan megjelent a komor elítélés.

Tisztára, mint "A skarlát betű" - gondolta Cassie hirtelen, ahogy a csoporttól elszigetelve állt, és mindenki őt nézte. Akár egy emelvényen is lehetett volna, bűne jeleként a mellkasára tűzött A betűvel. Tehetetlenül kihúzta magát, és igyekezett felszegni a fejét, csak azért is farkasszemet nézett a többiekkel. Nem fogok sírni - gondolta. Nem fogom elfordítani a fejem.

Aztán meglátta Diana arcát. Az nem kifejezés, hogy Diana le volt sújtva. Úgy tűnt, mintha egyszerűen megbénult volna, zöld szeme tágra nyílt, üres és megtört tekintettel bámult.

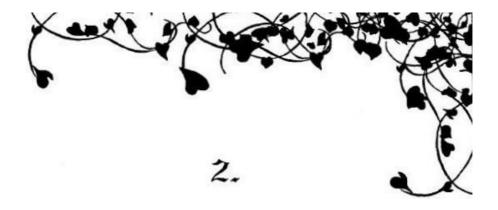
- Cassie megesküdött, hogy hűséges lesz a Körhöz, és hogy soha egyetlen tagjának sem fog ártani - mondta búgó hangján Faye. - Hazudott. Azt hiszem, ez nem meglepő, végül is apai ágon kívülálló. Mindegy, szerintem elég régóta húzódik már az ügy, elég idejük volt Adammel, hogy kiszórakozzák magukat. Végre ti is tudjátok az igazat. Most pedig - fejezte be Faye, elégedetten és figyelmesen körbenézve a Kör letört tagjain, különös tekintettel mozdulatlanná dermedt unokatestvérére azt hiszem, ideje hazamennünk. Hosszú éjszakánk volt. - Bágyadtan, halvány mosollyal az ajkán indulni készült.

- Nem.

Ez az egyetlen szó hangzott el, de Faye megtorpant, a többiek pedig mind Adam felé fordultak.

Cassie még sosem látta ilyennek a fiú szürkéskék szemét: tekintete ezüst villámokat szórt. Szokásos, könnyed lépteivel Faye-hez sietett. Semmi erőszakosság nem volt abban, ahogy megfogta a lány karját, de vasmarokkal szorította - Cassie ezt onnan állapította meg, hogy Faye nem bírta lerázni magáról. A Kör vezetője sértett döbbenettel nézett le Adam ujjaira.

Elmondtad a magadét - szólt a fiú Faye-hez. Gondosan ügyelt, hogy ne emelje fel a hangját, szavai mégis tűzforró acélként hatottak.
Most én jövök. Ti pedig - perdült a csoport felé, tekintetével sakkban tartva őket - szépen meg fogtok hallgatni.

- magad módján mesélted el a történteket mondta Adam. A hallottak egy része közel jár az igazsághoz, egy része pedig simán hazugság. De semmi sem történt pontosan úgy, ahogy állítod. Megint végignézett a Kör tagjain.
- Az nem érdekel, hogy rólam mit gondoltok mondta -, de itt valaki másról is szó van. És ő pillantott Cassie-re, épp csak annyi ideig, hogy a lány láthassa, szürkéskék szeme még mindig ezüstösen csillog nem érdemli meg, hogy kitegyék ennek, pláne ma éjjel nem.

A gyülekezet néhány tagja nem állhatta a pillantását, láthatóan kissé elszégyellték magukat, különösen Laurel és Melanie. A többiek azonban egyszerűen csak bámultak, dühösen és bizalmatlanul.

- Szóval, te hogy mesélnéd el? kérdezte Deborah, morcosan ráncolva a homlokát. Arckifejezése azt jelezte, hogy úgy érzi, átverték, amit cseppet sem díjaz.
- Először is, Faye teljesen hamisan állította be az első találkozásunkat Cassie-vel. Szó sem volt arról, hogy első látásra egymásba szerettünk volna... Adam egy pillanatra habozott, a távolba révedt. Megcsóválta a fejét. Nem lettünk szerelmesek. Cassie segített rajtam, megmentett négy kívülálló sráctól, akik pisztollyal kergettek. Boszorkányvadászok voltak. Éles pillantást vetett Chris és Doug Hendersonra.
 - De hát, Cassie nem tudhatta... kezdte Deborah.
- Akkor még nem tudta, hogy boszorkány vagyok. Nem tudta, hogy ő maga is az. A boszorkányok számára csupán mesealakok voltak.

Egyszerűen azért segített nekem, mert segítségre szorultam. Azok a srácok üldöztek, úgyhogy Cassie elbújtatott egy csónakba, őket meg tévútra vezette, a rossz irányba küldte a tengerparton. Próbálták kiszedni belőle, hol vagyok, még bántották is, de nem árulta el.

Csönd támadt. Deborah, aki a bátorságot minden egyéb tulajdonságnál többre értékelte, meglepetten fontolgatta a hallottakat, homloka kissé kisimult.

Faye azonban úgy izgett-mozgott, mint egy horogra akadt hal, és csúnya képet vágott.

- Milyen édes! A bátor hősnő. Szóval, ezért nem bírtad megállni, hogy lesmárold.
 - Ne szemétkedj, Faye! rázta meg kissé a lány karját Adam.
- Nem csináltunk semmit. Csak... ismét megcsóválta a fejét. Megköszöntem Cassie-nek a segítségét. Azt akartam, hogy tudja, nem fogom elfelejteni, amit értem tett... Értsétek meg, akkor még azt hittem, hogy kívülálló, én pedig soha életemben nem hallottam addig olyan kívülállóról, aki bármi hasonlót tett volna valamelyikünkért. Cassie a szememben egyszerűen csak egy kedves kívülálló volt, egy szégyenlős és csinos lány, és én csupán köszönetet akartam mondani neki. De ahogy ott álltam vele szemben, hirtelen úgy éreztem... mintha valami kapocs lenne köztünk. Ez így most talán hülyén hangzik, de szinte láttam a kettőnk közti köteléket...
- Az ezüst szál suttogta Cassie. Tágra nyílt a szeme, és észre sem vette, hogy megszólalt, amíg meg nem pillantotta a feléje forduló arcokat.

Melanie felvonta a szemöldökét, és Diana is döbbentnek tűnt, talán egyszerűen azért, mert Cassie hosszú hallgatása végre megtört. Suzan cseresznyepiros, csücsörített ajka *O* alakot formált.

- Igen, azt hiszem, tényleg úgy nézett ki - mondta Adam, és ismét a távolba révedt. - Nem is tudom... Egy zavaros benyomás volt. De nagyon hálás voltam Cassie-nek, és szerettem volna összebarátkozni vele... Gondoljatok bele, egy kívülállóval barátkozni!

A többiek elismerően és hitetlenkedve mormogtak.

- És - folytatta Adam, egyenesen Dianára nézve - ezért adtam neki a kalcedonrózsát, amit tőled kaptam.

Ezúttal nem volt mormogás. Csak komor csend.

- A barátságom bizonyítékaként ajándékoztam neki, a szívességét szerettem volna viszonozni - magyarázta Adam. - Gondoltam, ha valaha bajba kerül, a kristályon keresztül megérezhetem, és talán segíthetek rajta. Úgyhogy odaadtam neki a kristályt... és nem tettem semmi mást. - Dacosan nézett Faye-re, aztán még dacosabban a csoportra. - Kivéve, hogy... ja, igen... tényleg megcsókoltam Cassie-t. Kezet csókoltam neki.

Laurel csak pislogott. A Henderson fivérek sanda pillantást vetettek Adamre, mintha dilinyósnak tartanák, ugyanakkor elismernék, hogy az ő magánügye eldönteni, a lányok mely testrészét óhajtja csókolgatni. Faye igyekezett lekicsinylőnek tűnni, de nem sikerült valami jól.

- Aztán elhagytam Cape Codot folytatta Adam. Csak akkor láttam viszont Cassie-t, amikor hazajöttem Kori beavatására... amiről kiderült, hogy Cassie beavatása. De még valamit tudnotok kell. Csak pár szót váltottam Cassie-vel Cape Codon, nem mondtam el neki, ki vagyok, hol élek. Még a nevemet sem árultam el. Úgyhogy bármit is csinált itt Cassie... bármilyen verset írt... fogalma sem volt, hogy ki vagyok. Nem tudhatta, hogy Dianával járok. Egészen addig az éjszakáig nem, amíg fel nem bukkantam a tengerparton.
- Ez igazán remek kifogás arra, miért tettettétek, hogy nem is ismeritek egymást, aztán meg mindenkit átverve, titokban találkozgattatok vágott vissza Faye, ismét támadásba lendülve.
- Fogalmad sincs, miről beszélsz mondta Adam feszülten, és úgy festett, mintha legszívesebben ismét megrázná Faye-t. Egyáltalán nem találkozgattunk. Azután beszélgettünk először kettesben, hogy félresikerült a Diana garázsában tartott koponyás szertartás. Igen, aznap este a szirten, amikor a kis kémeid megláttak, Faye. De az volt az első beszélgetésünk négyszemközt, mióta megismertük egymást, és tudod, mit mondott nekem Cassie? Azt, hogy szerelmes belém... és hogy tudja, ez nem helyes. Hogy azóta viaskodik ez ellen az érzés ellen, mióta rájött, milyen helytelen: azóta, hogy megtudta, nem csak egy srác vagyok a tengerpartról, hanem Diana párja. Még esküt is tett, méghozzá vérrel megpecsételve, miszerint se szóval, se tettel, és sehogy máshogy nem árulja el soha, mit érez irántam. Úgy hangzik ez, mintha titokban találkozgatni akart volna velem?

A Kör Adamre meredt. Melanie higgadtan így szólt:

- Akkor tisztázzuk: azt állítod, hogy Faye vádjai teljesen alaptalanok?

Adam nagyot nyelt.

- Nem mondta halkan. Nem ezt állítom. Aznap este a szirten... Elhallgatott, megint nagyot nyelt, aztán határozottabb lett a hangja. Nem tudom megmagyarázni, mi történt, csak azt mondhatom, hogy az én hibám volt, nem Cassie-é. Ő megtett minden tőle telhetőt, hogy elkerüljön, hogy a közelemben se legyen. De amint kettesben maradtunk, ellenállhatatlanul vonzódtunk egymáshoz arcizma sem rándult, ahogy Dianára nézett, bár sütött róla a fájdalom. Nem vagyok büszke arra, amit tettem, de eszem ágában sem volt megbántani téged. Cassie pedig teljesen vétlen. Aznap este csak azért állt szóba velem, mert vissza akarta adni a kalcedonrózsát, hogy én meg viszszaadhassam neked. Cassie végig őszinte és becsületes volt. Mit sem törődött azzal, mibe került ez neki. Elhallgatott, elhúzta a száját. Ha tudom, hogy zsarolja ez a kígyó...
- Már megbocsáss... szólt közbe Faye, s aranyszínű szeme fenyegetően villant.

Adam viszonozta a nézést, tekintete ugyanolyan fenyegető volt.

- Az volt, nem, Faye? Zsarolás. A kis kémeid megláttak minket aznap este, amikor épp búcsút mondtunk egymásnak, megesküdve, hogy soha többé nem maradunk kettesben... és te úgy döntöttél, kihasználod a dolgot. Éreztem, hogy azóta nem stimmel valami közted meg Cassie között, de nem bírtam rájönni, mi történhetett. Cassie egyszeriben halálra volt rémülve, de nem értem, miért nem fordult hozzám, miért nem árulta el, miben mesterkedsz... - elhallgatott, Cassie-re nézett.

A lány némán rázta a fejét. Hogy is magyarázhatná meg?

- Nem akartam, hogy te is belekeveredj mondta suttogásnál alig hangosabban. - Féltem, hogy elárulnád Dianának, és Faye azt mondta, ha Diana megtudná, akkor...
- Akkor mi történne? kérdezte Adam. Mivel Cassie megint csak a fejét csóválta, a fiú kissé megrázta Faye karját. Mi történne, Faye? Ha Diana megtudná, belehalna? Széthullana az egész gyülekezet? Ezzel riogattad Cassie-t?

Faye gúnyosan somolygott.

- Ha ezt is mondtam, igazam lett, nem? Pontosan ez fog történni kirántotta a karját Adam markából.
- Szóval, Cassie ellen használtad a Diana iránti szeretetét. Zsaroltad, hogy segítsen megtalálni a koponyát, nem igaz? Fogadok, hogy erre nem könnyen vetted rá.

Adam csak találgatott, de fején találta a szöget. Cassie azon kapta magát, hogy bólogat.

- Megtudtam, hol van...
- De hogyan? szakította félbe Diana, aki a kérdést kibökve most először szólt közvetlenül Cassie-hez.

Cassie az élénkzöld szempárba nézett, látta a sötét pillákon ülő könnycseppeket, és ugyanúgy közvetlenül Dianának válaszolt.

- Megtettem, amire Faye utasított - mondta remegő hangon. - Először a diófa szekrényben kerestem a koponyát... Aznap éjjel, amikor ott aludtam nálatok, és arra riadtál, hogy a szobádban vagyok, emlékszel? Mivel nem találtam ott a koponyát, azt hittem, kénytelen leszek feladni, de aztán álmodtam valamit, amiről eszembe jutott egy bűbáj, amit az árnyak könyvében láttam. Hogy egy tárgyat homokba elásva lehet megtisztítani a gonosztól. Úgyhogy a tengerparton keresgéltem, amíg meg nem találtam a koponyát a kőkör közepén eltemetve. -Cassie elhallgatott, Faye-re nézett, aztán egyre elszántabban folytatta: - De amint a kezembe került, rádöbbentem, hogy nem adhatom oda Faye-nek. Hogy egyszerűen nem tehetek ilyet. Viszont Faye követett, és mégis elvette tőlem a koponyát. - Cassie mély levegőt vett, erőnek erejével ismét Diana szemébe nézett, tekintetével könyörgött a lánynak, hogy értse meg. - Tudom, hogy nem lett volna szabad átadnom neki. Szembe kellett volna szállnom vele, akkor azonnal és később is, de gyenge és ostoba voltam. Most már nagyon bánom... Bárcsak a legelején hozzád fordultam volna, hogy mindent bevalljak, de úgy féltem, hogy megszakad a szíved... - elcsuklott a hangja a sírástól, a könnyek elhomályosították a látását. - És bár Adam azt mondta, hogy az egész az ő hibája... tudnod kell, hogy ez nem igaz. Én tehetek róla, és a halloweeni bálon próbáltam rávenni, hogy csókoljon meg, mert addigra már annyira elegem volt, és mert úgy gondoltam, már semmi nem számít, hiszen úgyis gonosz vagyok.

Diana arcát is könnyek áztatták, de most döbbentnek tűnt.

- Úgyis micsoda?
- Gonosz vagyok ismételte Cassie, és hallotta a borzalmas, kendőzetlen igazságot az egyszerű szavakban. Mivel én vagyok a felelős Jeffrey Lovejoy haláláért.

Az egész gyülekezet elborzadva bámulta.

- Álljon meg a menet! szólt Melanie. Ezt most magyarázd el még egyszer!
- Valahányszor használtuk a koponyát, sötét energia szabadult ki belőle, ami aztán megölt valakit mondta Cassie tisztán és világosan.
- És Faye meg én használtuk a koponyát Jeffrey halálát megelőzően. Ha én nem szerzem meg neki a koponyát, Faye nem használhatta volna, és Jeffrey még mindig élne. Ezért tehát én vagyok a felelős a haláláért.

Diana tekintete ismét elevenséget tükrözött.

- De hát nem tudhattad előre - tiltakozott.

Cassie hevesen csóválta a fejét.

- Az nem mentség. Az egészre nincs mentség... Arra sem, hogy egyre szörnyűbb dolgokat műveltem, mert azt gondoltam: "Úgyis gonosz vagyok, mit számít?" Igenis számít. Hallgattam Faye-re, hagytam, hogy terrorizáljon. Eszébe jutott, hogy a hematitot is megtartotta, de most nem látta értelmét még ezt is részletezni. Vállat vont, kipislogta szeméből a könnyeket. Még annak a zsarolásának is engedtem, hogy őt szavazzam meg a Kör vezetőjének. Bocsáss meg, Diana... úgy sajnálom! Nem tudom, miért tettem.
- Én tudom felelte Diana remegő hangon. Azért tetted, mert féltél.

Cassie bólintott. A szavak, amelyeket már oly régóta fojtott magába, most csak úgy dőltek belőle:

- Amint engedelmeskedni kezdtem Faye utasításainak, nem volt megállás. Egyre több mindennel zsarolhatott. Egyre rosszabb lett a helyzet, és én nem tudtam, hogyan szabadulhatnék...

Cassie hangja elcsuklott. Meglátta a mosolygó Faye-t, aki előrelépett, mintha mondani akarna valamit, aztán meglátta Adamet, aki egyetlen pillantással Faye-be fojtotta a szót. Cassie elfordította a fejét, és meglátta Diana tekintetét.

A lány szeme olyan fényes volt, akár a fény felé tartott peridot kristály, tele kiontatlan könnyekkel - de valami mással is. Cassie nem számított rá, hogy valaha ilyen tekintetet vet még rá valaki, pláne nem Diana. Igen, a lány szeméből fájdalom sütött, de megbocsátás és melegség is. Szeretet.

Cassie-ről levált a kemény és feszes páncél, ami azóta nőtte körül, mióta hazudott Dianának. Tett egy lépést előre.

Aztán már egymást ölelték Dianával, mindketten sírtak, teljes erejükkel a másikba kapaszkodva.

- Úgy sajnálom, úgy sajnálok mindent - zokogta Cassie.

Mintha nagyon hosszú idő telt volna el, mire Diana hátrahúzódott, majd eltávolodott a csoporttól, megfordult és a sötétségbe mélyedt. Cassie a kézfejével törölgette az arcát. A horizont közelébe süllyedt hold fénye óaranyként tündökölt Diana tincsein.

A teljes csendet csak a partot mosó hullámok távoli zúgása törte meg. Az egész csoport mozdulatlanul állt, mintha várnának valamire, de hogy mire, azt egyikük sem tudta volna meghatározni.

Végül Diana ismét feléjük fordult.

- Úgy vélem, eleget hallottunk - jelentette ki. - Azt hiszem, ha nem is értek mindent, a lényeget azért igen. Jól figyeljen mindenki, mert amit most mondok, azt nem akarom megismételni.

Mind némán hallgatták, várakozóan fordultak feléje. Cassie-nek határozottan az a benyomása támadt, hogy Diana ítéletet készül hirdetni. A magas és sápadt, de eltökélt lány úgy festett, akár egy papnő vagy egy hercegnő. Különös fennköltséget sugárzott, a nagyság és bizonyosság aurája ölelte körül, amelyet meghazudtolt a szemében ülő fájdalom.

A büntetésem kirovására várok - gondolta Cassie. Bármi is legyen a büntetés, megérdemli. Adamre pillantott, látta, hogy ő is az ítéletre vár. Arckifejezése nem kért kegyelmet, de Cassie tudta, mit érezhet. Mindketten Diana előtt álltak, összekötötte őket a bűnük, és örültek, hogy az végre napvilágra került.

- Nem akarom, hogy a jövőben bárki is szóba hozza mindezt - közölte Diana, halk, de határozott hangon. - Soha többé nem akarok hallani róla. Amint befejeztem a mondandómat, mind lezártnak tekintjük a témát. - Adamre pillantott, de nem nézett a szemébe. - Azt

hiszem - mondta lassan -, tudom, mit éreztél. Megesik az ilyesmi. Megbocsátok neked. Ami pedig téged illet, Cassie... téged még kevésbé terhel felelősség. Fogalmad sem lehetett a következményekről. Egyikőtöket sem hibáztatlak. Csak azt kérem...

Cassie reszketve nagy levegőt vett, és közbevágott. Képtelen volt tovább hallgatni.

- Diana - szólt -, muszáj elmondanom neked valamit. A lelkem mélyén végig haragudtam és irigykedtem rád, amiért Adam a tiéd, nem pedig az enyém. Ez egészen ma estig így volt. De ennek most vége... komolyan mondom. Most már csak azt szeretném, hogy te meg Adam boldogok legyetek. Nekem te vagy a legfontosabb... meg az ígéretem. - Cassie-nek egy pillanatra átfutott az agyán a kérdés, vajon Adam tényleg kevésbé fontos-e neki Dianánál, de elhessegette ezt a gondolatot, és őszintén, teljes meggyőződéssel beszélt: - Adam meg én... mindketten ígéretet tettünk. Kérlek, csak még egy esélyt adj, hogy betarthassuk... Csak még egy esélyt...

Diana kinyitotta a száját, ám Cassie folytatta, mielőtt szóhoz juthatott volna.

- Kérlek, Diana! Tudnod kell, hogy bízhatsz bennem... hogy bízhatsz bennünk. Muszáj hagynod, hogy bebizonyítsuk!

Rövid csönd támadt, majd Diana azt mondta:

- Igen. Igen... igazad van. - Mély levegőt vett, aztán kifújta, szinte óvatosan nézett Adamre. - Hát akkor... mi lenne, ha... ha egy kis időre egyszerűen elfelejtenénk ezt az egészet? Egyszerűen... újrakezdenénk, tiszta lappal?

Adam egy arcizma megrándult. Némán megfogta Diana feléje nyújtott kezét. Diana a másik kezét Cassie felé nyújtotta. A lány megfogta, és erősen szorította a vékony, hűvös ujjakat. Nevethetnékje és sírhatnékja volt egyszerre. Egyiket sem tette, csak halvány mosolyt vetett Dianára. Adamre nézve látta, hogy a fiú is igyekszik mosolyogni, bár a szeme olyan sötét volt, akár az óceán fölötti viharfelhők.

- És ennyi? csattant fel Faye. Minden rendben, minden szép és jó? Mindenki szeret mindenkit, és kéz a kézben hazamentek?
- Igen vágott vissza Adam, komor tekintetet vetve Faye-re. Legalábbis ami az utóbbit illeti. Hazamegyünk... rég ideje már.

- Cassie-nek pihennie kell helyeselt Diana. Már nyoma sem volt rajta a vigasztalan tehetetlenségnek, és bár Cassie még sosem látta ilyen védtelennek, azért elszántnak tűnt. Mindannyiunkra ráfér a pihenés.
- És hívnunk kell egy orvost... vagy valakit szólt váratlanul Deborah. A Varjúrév út tizenkettő felé biccentett. Cassie nagymamája...
 - Kinek az oldalán állsz te? acsargott Faye.

Deborah csak egy rideg pillantással válaszolt.

Diana még szorosabban fogta Cassie kezét.

- Igen, igazad van, felhívjuk Stern doktort... Cassie pedig hazajöhet velem.

Faye felkacagott, de senki nem nevetett vele. Még a Henderson fivérek is komoly képet vágtak, amihez elmélázó tekintet társult. Suzan egyik vörösesszőke tincsét csavargatta az ujjai köré, miközben Cassie és Diana összekulcsolt kezére meredt. Laurel bátorítóan bólintott, amikor Cassie rápillantott, Melanie higgadt, szürke szemében pedig békés jóváhagyás villant. Sean az ajkát harapdálta, bizonytalanul nézett a csoport egyik tagjáról a másikra.

Cassie-t azonban Nick arckifejezése lepte meg a legjobban. Általában teljesen szenvtelen arcáról egyértelműen sütött a feszültség, mintha a fiú vad küzdelmet vívott volna magában.

Most azonban nem volt ideje szót váltani Nickkel. Még arra sem volt ideje, hogy aggódjon Faye miatt, aki tehetetlenül dühöngött, hiszen füstbe ment a gyülekezet felbomlasztására kieszelt terve. Megszólalt Melanie:

- Akarsz előbb átjönni hozzám, Cassie? Constance nénikémre bíztuk anyukádat, és ha látni szeretnéd...

Cassie hevesen bólogatott. Úgy érezte, mintha ezer éve nem látta volna az édesanyját, mintha ezer éve lett volna, hogy a vörös fénnyel elöntött szobában állt, és anyja üveges, üres szemébe nézett. Bízott benne, hogy mostanra rendbe jött az anyukája, és végre meg tudja magyarázni, mi történt.

Ám amikor a három lány, Melanie, Cassie és Diana - aki a Varjúrév út négyig vezető rövid autóút alatt egy pillanatra sem engedte el fogadott húga kezét - belépett a házba, a reménykedésből hamar csüggedés lett. Melanie anyukájának nagynénje, Constance, egy szi-

gorú szemű, komor grimaszú asszony, némán bevezette őket a földszinti vendégszobába. Elég volt egyetlen pillantást vetnie az ágyon fekvő, kísérteties alakra, és Cassie teljesen elhűlt a döbbenettől.

- Anyu? - suttogta, de már tudta, hogy nem lesz válasz.

Édesanyja borzasztó fiatalnak tűnt. Még fiatalabbnak, mint általában: ijesztően, természetellenesen ifjúnak. Mintha nem is Cassie anyukája feküdt volna az ágyon, hanem egy kislány, aki sötét hajával és nagy, riadt, fekete szemével kicsit hasonlított Mrs. Blake-re. Egy idegen.

Nem olyasvalaki, aki segíteni tudott volna Cassie-nek.

- Semmi baj, anyu - suttogta a lány, és ellépett Diana mellől, hogy édesanyja vállára tegye a kezét. - Nem lesz semmi baj. Meglátod. Minden rendbe fog jönni.

Fájt a torka, aztán érezte, hogy Diana gyengéden kivezeti a szobából.

- Ti ketten annyi mindenen mentetek át ma - mondta Melanie, amikor ismét odakint voltak. - Bízzátok ránk az orvost... meg a rendőröket, ha azok is megjelennek. Te meg Cassie aludjátok ki magatokat!

A többiek az utcán várták őket, és Melanie szavait hallva helyeslően bólogattak. Cassie Dianára nézett, aki szintén bólintott.

- Hát jó - mondta Cassie.

Halkan és kissé rekedtesen szólt a hangja, és rádöbbent, milyen kimerült: holtfáradt. Ugyanakkor kissé szédelgett, és némileg álomszerűnek érzékelte az egész eléje táruló jelenetet. Leírhatatlanul furcsa volt hajnalok hajnalán itt állni, tudva, hogy a nagymamája meghalt, az édesanyja sokkot kapott, és még otthona sincs, ahova hazamehetne. A történtek ellenére az utcán egyetlen felnőtt sem jelent meg, nem támadt csődület, nem volt ott más, csak a Kör tagjai és a hátborzongató csend. Most, hogy jobban belegondolt: hogyhogy nem jelent meg egyetlen szülő sem? Néhányan nyilván hallották, mi történt.

Ám a Varjúrév út házai sötétek és némák maradtak. Útban Melanie-ékhoz Cassie látni vélte, hogy Suzanéknál lekapcsolódik egy villany, Hendersonéknál meglebben egy függöny. Ha egyes szülők ébren voltak is, nem avatkoztak gyermekeik ügyeibe.

Magunkra maradtunk - gondolta Cassie. Diana azonban mellette állt, és a gyülekezet leparkolt autóinak fényszórói kirajzolták Adam

magas alakjának sziluettjét. A puszta közelségük erőt adott Cassienek.

- Holnap beszélnünk kell szólt a többiekhez. Sok mindent kell elmondanom nektek... mindenkinek. Olyasmiket, amiket a nagymamám árult el, mielőtt... mielőtt meghalt.
- Találkozhatnánk ebédidőben a tengerparton... kezdte Diana, ám Faye mély hangja félbeszakította.
- Nem, nem találkozhatnánk ott! Én döntöm el, hol tartjuk most a gyűléseket, rémlik?

Faye büszkén felszegte a fejét, az éjfekete haján nyugvó diadémon csillogott-villogott az ezüst félhold. Diana kinyitotta a száját, majd visszacsukta.

- Hát jó - mondta Adam megtévesztő nyugalommal, és kilépett az autók lámpáinak fényéből, hogy Faye elé álljon. - Te vagy a vezetőnk. Vezess! Hol találkozzunk?

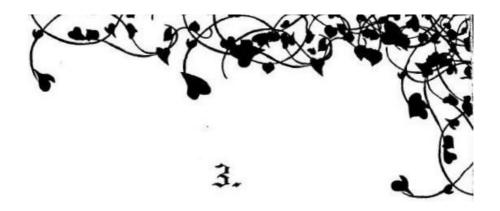
Faye résnyire húzta a szemét.

- A régi reálos épületben. De...
- Rendben. Adam meg sem várta, hogy befejezze, hátat fordított neki. Hazaviszlek titeket mondta Dianának meg Cassie-nek.

Faye dühösnek tűnt, de ők hárman már el is indultak Adam kocsija felé.

- Jut eszembe, Diana... boldog szülinapot! - kiáltott utánuk Faye rosszmájúan.

Diana válaszra sem méltatta.

acinth! Odabent vagy? Jacinth!

Cassie pislogott az élénk napsütésben. Már látta ezt a helyiséget. Nagymamája konyhája... vagy mégsem. Nagyi konyhájának fala piszkos és kissé roggyant, ezek a falak viszont tiszták voltak, egyenesen álltak. Nagymamája tűzhelye az évszázadok alatt csupa korom lett, ez a tűzhely csaknem újnak tűnt, és kissé más alakja volt. A vaskampó, amelyre a fazekakat lehetett akasztani, szinte ragyogott.

Múltkor is erről a helyiségről álmodott, amikor Dianáéknál töltötte az éjszakát. Ugyanabban az alacsony székben üldögélt most is. Ám ez az álom mintha ott kezdődött volna, ahol a legutóbbi véget ért.

- Jacinth, csak nem nyitott szemmel szunyókálsz? Megjött Kate!

Cassie-t lelkesedés, izgalom öntötte el. Kate, ki lehet Kate? Azt sem tudva, miért, rögtön felpattant, és rádöbbent, hogy hosszú ruhát visel, melynek szegélye csinos brokátcipője orrát súrolja. A vörös bőrrel kötött árnyak könyve a földre esett az öléből.

Cassie a hang felé fordult, arra, amerre manapság nagymamája házának oldalbejárata volt. Úgy tűnt, ebben a házban az a főbejárat. Beragyogta a napfény, és ketten álltak a küszöbön. Egyikük magas volt, alakja megelevenítette a puritán asszonyokat ábrázoló metszeteket, amelyeket Cassie a történelemkönyvekben látott. A másik alacsonyabb, a haja tündöklő.

Cassie egyikük arcát sem látta, ám az alacsonyabb asszony türelmetlenül nyújtotta felé a karját. Cassie közelebb lépett hozzá, hogy megfoghassa a kezét... ...és az álom megváltozott. Sötét lett, Cassie hallotta a széthasadó fa elkínzott recsegését. Sós permet csípte az arcát, és hiába meresztette a szemét, semmit sem látott a sötétségben.

Süllyed a hajó. Elvesztek, mindennek vége. És a mesteri eszközök is elvesztek... de talán nem végleg.

Nem, nem végleg. Cassie-t eltöltötte a gondolat heves elszántsága, és felkavarodott a gyomra. Jeges víz kavargott a lába körül, de érezte, hogy az álom elhalványul. Próbálta megőrizni, ám elpárolgott, elillant, a dühöngő vihar átadta helyét Diana sötét, csendes szobájának.

Cassie felébredt

És végtelenül megkönnyebbült, hogy életben van.

Nem is volt idebent olyan sötét. A hajnali fény átderengett a függönyön, szürkére festette a szobát. Diana békésen aludt Cassie mellett. A történtek után hogy tud ilyen békésen aludni? Azok után, amit megtudott a legjobb barátnőjéről meg a pasijáról, és hogy elvesztette a gyülekezet vezetői szerepét, hogyan tud egyáltalán aludni? Diana sötét szempillái azonban rezzenéstelenül, békésen simultak arcára, amelyen nyoma sem volt keserűségnek.

Diana végtelenül jóságos. Én sosem tudnék ennyire jó lenni - gondolta Cassie. Akkor sem, ha egész életemben törekszem rá. Mindenesetre már attól jobban érezte magát, hogy Diana közelében lehet.

Cassie tudta, hogy nem fog visszaaludni. Az ágy végének dőlt, és eltűnődött.

Kimondhatatlanul örült, hogy végre kibékültek Dianával. Meg Adammel... Cassie szinte félt Adamre gondolni, aggódott, mekkora fájdalmat okozhat. De bár belesajdult a lelke, amikor felidézte a fiú képét, a kín nem volt elviselhetetlen, és a féltékenység meg harag mételye tényleg elmúlt. Cassie tiszta szívből kívánt boldogságot Adamnek és Dianának. Más ember lett, már nem az a lány volt, aki az elmúlt hat hétben majd beleőrült, hogy Adam nem az övé.

Az elmúlt hat hétben rengeteg furcsa dolgot művelt, annyit, hogy szinte már magára sem ismert. Nem hiszem el - gondolta -, kocsikázni mentem Chrisszel meg Douggal, és tököt loptunk Salemből. Elkergettem azt a kutyát Christől, ez igazán nem vall rám. Pizzafutárosat

játszottam Faye-jel. Vadul motoroztam Deborah-val... na jó, az nem is volt olyan rossz.

Sok olyasmit tett az elmúlt hónapban, ami nem volt rossz. Tényleg rémes volt a hazudozás, a megtévesztés és a bűntudat, de előnyös változások is történtek. Szorosabb lett a barátsága Deborah-val meg Suzannel, és már kicsit jobban értette a Henderson fivéreket. Ami meg Nicket illeti... Cassie úgy vélte, még őt is jobban kiismerte. Önmagában pedig olyan erőre lelt, amelyről eddig fogalma sem volt. Volt ereje Jeffrey halála után a temetőig üldözni az árnyalakot - Fekete Johnt? -, volt ereje bálba hívni egy fiút, végül még ahhoz is, hogy a sarkára álljon Faye-jel szemben.

Azt remélte, ahhoz is lesz elég ereje, hogy szembenézzen az elkövetkező napokkal.

Cassie az első tanítási hét óta nem járt a régi reálos épületben, azóta, hogy Faye odacsalogatta és csapdába ejtette. Az épület pont olyan sötét és vészjósló volt, ahogy emlékezett rá. El nem tudta képzelni, miért épp ide hívta össze a gyűlést Faye, bár igaz, hogy ez a hely az ő felségterületének számított, míg a tengerpartot mindig is Diana uralta.

Furcsa érzés volt Faye-t látni Diana helyén, ahogy a csoport előtt állt, és minden szem rászegeződött. Faye most hétköznapi ruházatot viselt, fekete sztreccsnadrágot és piros-fekete csíkos pulóvert, ám így is belengte a vezetői szerep titokzatos aurája. Ahogy fel-alá járkált, ékszereinek csillagrubinjai meg-megvillantak a bedeszkázott ablakokon beszűrődő napfényben.

- Úgy tudom, Cassie akarta összehívni ezt a gyűlést. Azt mondta, rengeteg mondandója van számunkra... Nem igaz, Cassie?
- Arról van szó, amit a nagymamám mondott a halála előtt felelte Cassie higgadtan, Faye szemébe nézve. Fekete John gyilkolta meg.

Ha arra számított, hogy Faye zavarba jön, hát csalódnia kellett, a titokzatos, aranyszínű szempár higgadt és arrogáns maradt. Ezek szerint Faye nem érzi magát felelősnek Fekete John tetteiért, bár a férfi neki köszönhetően támadt fel.

- Biztos, hogy Fekete John tette? - kérdezte Suzan bizonytalanul, tökéletes ajkához érintve tökéletesen manikűrözött körmét, mintha a

gondolkodás új és nehéz feladat volna a számára. - Biztos, hogy ő járt a házatokban?

- Biztos, hogy ott volt. Biztos, hogy itt van felelte Cassie. Tudta, hogy Suzan korántsem olyan buta, amilyennek tetteti magát, és néha remek meglátásai vannak. Cassie a saját oldalára akarta állítani. A temetőben lévő dombból került elő. Gondolom, az volt a sírhalma. Amikor elvittük a koponyát a temetőbe, és szabadjára engedtük a sötét energiát, Fekete John elég erőt nyert, hogy visszatérhessen.
 - Vagyis feltámadhasson? kérdezte Sean idegesen.

Mielőtt Cassie felelhetett volna, Melanie így szólt:

- Az a halom nem lehetett Fekete John sírja, Cassie. Ne haragudj, de ez lehetetlen. Ahhoz messze nem elég régi.
- Tudom, hogy modern. Nem az volt Fekete John első nyughelye, nem is tudom, hogy az 1600-as években volt-e egyáltalán sírja. Gondolom nem, hiszen a tengerbe veszett... A csoport néhány tagja ijedt pillantást váltott, ám Cassie ezt szinte észre se vette. Na, mindegy, szóval nem kezdettől fogva az a sírja. Csupán 1976-tól.

Laurel, aki épp egy termoszból öntött magának teát, a padlóra locsolta a forró folyadékot.

Faye megdermedt.

- Micsoda?! - morogta.

Még Diana és Adam is nyugtalannak tűntek, meghökkenve néztek egymásra. Ám Cassie-nek pártfogója is akadt, bár igencsak meglepte, hogy kinek a személyében.

- Hagyjátok már, hogy elmondja! - szólt Deborah.

Hüvelykujját a farmerja zsebébe akasztva Cassie-hez lépett, és megállt a lány mellett, aki egy felfordított ládán gubbasztott.

Cassie mély levegőt vett.

- Tudtam, hogy valami furcsaság van itt, amint megláttam azt a sok egy időben állított sírkövet a temetőben: a szüleitek sírjait, akik mind 1976-ban haltak meg. Diana azt mondta, hurrikán végzett velük, de én továbbra is furcsálltam a dolgot. Mármint, hogyhogy csak a szülők haltak meg? Főleg, miután megtudtam, hogy ti pedig mindannyian alig néhány hónappal azelőtt születtetek. Ennyi csecsemő volt itt, mégsem veszett oda egyikük sem a viharban? Arról nem is beszélve, milyen fura, hogy ti mind egyetlen hónap leforgása alatt születtetek.

Cassie mostanra kicsit lehiggadt, bár nehéz volt úgy beszélnie, hogy közben mindenki őt bámulta. A többiek szeméből legalább ma nem indulat és gyanakvás sütött. Csak Faye tűnt ellenségesnek, ahogy karba tett kézzel, macskaszerű szemét résnyire összehúzva állt.

- De az a helyzet, hogy a dolog magyarázata nagyon egyszerű folytatta Cassie. Fekete John az előző generáció, a szüleink élete során tért vissza. Senki sem ismerte fel, és a nagymamám azt mondta, soha nem jöttek rá, hogyan sikerült visszatérnie a halálból, de biztos, hogy maga Fekete John volt. Megpróbálta boszorkánygyülekezetbe szervezni a szüleinket, amikor alig voltak idősebbek, mint mi most.
- A mi szüleinket? röhögött Doug. Ugyan már, Cassie, ne szóra-kozz!

A hallgatóság más tagjai is kuncogtak, a többiek arckifejezése a kétkedőtől a nyugtalanon át a nyíltan gúnyosig változott.

- Nem, várjatok csak! szólalt meg Adam, aki kezdett izgatottnak tűnni. Ez megmagyarázna néhány dolgot. Tudom, hogy a nagymamám néha félrebeszél, de mondott olyasmit a szüleimről. .. a gyülekezetet alkotó gyerekekről... ami stimmelhet. Szürkéskék szeme lelkesen csillogott.
- Van más is sandított Deborah Nickre. Cassie nagymamája azt mondta, hogy anyukám eredetileg Nick apjához ment volna hozzá, de Fekete John rávette, hogy apámmal házasodjon össze. Ez megmagyarázná, miért akad ki anyám, ha szóba jön a mágia, és miért tűnik mindig bűntudatosnak, amikor azt mondja, Nick egyre jobban hasonlít az apjára. Sok mindent megmagyarázna.

Cassie Nickre pillantott, aki szokás szerint elkülönült a csoporttól, egy sötét sarokba húzódott. Úgy bámulta a padlót, mintha pusztán a tekintetével lyukat fűrhatna bele.

- Igen, sok mindent - helyeselt olyan halkan, hogy Cassie alig hallotta a szavakat.

A lány eltűnődött, vajon pontosan mire gondolhat Nick.

- Azt is megmagyarázná, miért kiabálnak egymással folyton, mármint a szüleim tette hozzá Deborah.
 - A szülők állandóan kiabálnak vont vállat Chris.

- A Varjúrév utcában csak azok a szülők vannak életben, akik megmenekültek Fekete Johntól - folytatta Cassie. - Azért menekültek meg, mert nem szálltak szembe vele. A nagymamám azt mondta, hogy miután tizenegy baba született egyetlen hónap leforgása alatt, a szüleink rájöttek, miben mesterkedik Fekete John. Olyan boszorkánygyülekezetet akart létrehozni, amelyet teljesen az uralma alá hajthat, gyerekekből, akiknek jellemét kedve szerint formálhatja, miközben felnőnek. Ti - biccentett a csoportra - alkottátok volna a gyülekezetét.

Az Egylet tagjai egymásra néztek.

- Na de, mi van veled, Cassie? kérdezte Laurel.
- Én később születtem, tudjátok, ahogy Kori is. Mi nem szerepeltünk Fekete John terveiben, átlagos gyerekek voltunk. De ti mind az övé lettetek volna. Veletek kapcsolatban mindent eltervezett.
- És azok a szülők, akiknek ez az ötlet nem tetszett, kiálltak Fekete John ellen vette át a szót Deborah. Végeztek vele, elégették a házával együtt, de ők maguk is belehaltak. Csak a gyávák élték túl, akik meglapultak otthon.
- Mint az én apám szólalt meg váratlanul Suzan, felnézve a körmeiről. Tiszta ideg lesz, ha mondjuk a vietnami háborús emlékműről, a Titanicról vagy bármi olyasmiről van szó, hogy valaki az életét adta másokért. És egyáltalán nem hajlandó az édesanyámról beszélni.

Cassie észrevette, hogy a Kör tagjai döbbent pillantásokat váltanak. Sokak tekintetén látszott, hogy végre megértettek egyet s mást.

- Vagy az én apám mondta Diana elképedve. Örökké arról beszél, milyen bátor volt édesanyám, de sosem fejti ki, pontosan mire gondol. Nem csoda, ezek szerint hagyta egyedül kiállni Fekete John ellen, nem ment vele. - Csüggedten az ajkába harapott. - Milyen rémes ilyesmit megtudni a saját apámról!
- Hát, ja, de nekem még rosszabb felelte komoran Deborah. Nekem egyik szülőm sem szállt szembe Fekete Johnnal. Ahogy a tieitek sem - mondta a Henderson fivéreknek, akik egymásra meredtek, és a homlokukat ráncolták.
- Na és mi, akik árván maradtunk, talán szerencsések vagyunk? kérdezte Melanie a szemöldökét megemelve.

- Legalább tudjátok, hogy a szüleitek bátrak voltak - vágott vissza Deborah. - Neked, Adamnek, Laurelnek meg Nicknek van mire büszkének lennetek. Én jobban örülnék, ha a nagymamám vagy anyám nagynénje nevelne a szüleim helyett, akik állandóan csak egymással üvöltöznek, mert úgy szégyellik magukat.

Cassie ismét Nicket figyelte, és látta, ahogy a fiú arcát elhagyja valami, egyfajta feszültség, ami mintha mindig is kínozta volna, így most egészen másnak tűnt, valahogy nyíltabbnak és védtelenebbnek. Ebben a pillanatban felemelte a tekintetét a földről, egyenesen Cassie szemébe nézett, rajtakapta, hogy őt figyeli. A lány próbálta elfordítani a fejét, de nem bírta, bár legnagyobb meglepetésére Nick tekintete nem volt ellenséges. A fiú ajka kissé felfelé görbült, kényszeredetten, ám megkönnyebbülten, és Cassie azon kapta magát, hogy viszonozza a félmosolyt.

Ekkor döbbent rá, hogy Faye őket nézi. Cassie sietve visszafordult a többiek felé, és ismét beszélni kezdett az egész csoporthoz.

- Akiket Fekete John megölt, azért vesztették életüket, mert a szüleink nem fogtak össze. Legalábbis nagymamám ezt mondta. Figyelmeztetett, most mi vagyunk veszélyben, mert Fekete John azért jött, hogy visszaszerezze a fiatalokat. Még mindig saját gyülekezetet akar, és most ismét életben van: eleven, hús-vér ember. Nagyi azt mondta, nem megégett, megnyomorodott férfiként fogjuk viszontlátni Fekete Johnt, sőt, talán fel sem ismerjük majd, de készen kell állnunk.
- Miért? kérdezte Adam, higgadt hangja lármának érződött a hirtelen csendben. Mitől tartott a nagymamád, mit fog tenni Fekete John?

Cassie széttárta a karját. Már nem volt bűnös titkuk Adammel, de valahányszor a fiúra nézett, érezte a kettőjük közti... kötődést. Új kötelék alakult ki közöttük, két olyan ember köteléke, akik átestek a tűzkeresztségen, s ettől kapcsolatuk még erősebbé vált. Mindig meg fogják érteni egymást.

- Nem tudom, mire készül mondta Adamnek. A nagyi azt mondta, Fekete John be akar hálózni minket. Rávenne, hogy kövessük, mint annak idején a szüleink. De hogy miképpen, azt nem tudom.
- Azért kérdezem, mert talán nem akarja mindannyiunkat mondta Adam még mindig nyugodt hangon. - Azt mondtad, tizenegyünk

születéséről gondoskodott... és ha vezetőként csatlakozik a gyülekezethez, ő lesz a tizenkettedik. De te nem voltál benne a tizenegyben. Ahogy Kori sem. És úgy tűnik, Fekete John el is távolította Korit az útból.

Diana levegő után kapott.

- Úristen... Cassie! El kell tűnnöd innen! Menekülj New Salem-ből, menj vissza Kaliforniába...

Elhallgatott, mert Cassie a fejét csóválta.

- Nem lehet jelentette ki a lány. Nagymamám azt mondta, muszáj itt maradnom és felvennem a harcot. Azt mondta, anyám ezért hozott vissza ide, hogy felvehessem a harcot Fekete John ellen. Igaz, csak anyai ágon vagyok boszorkány, de azt hiszem, jelent némi előnyt, hogy Fekete John az én születésemet nem tervezte be előre.
- Ne szerénykedj! szólt közbe Deborah csípősen. Nagyanyád azt mondta, azért kell neked szembeszállnod Fekete Johnnal, mert mindig is a ti családotok volt a legerősebb. Azt állította, te vagy a legjobb látnok meg a leghatalmasabb boszorkány.
- És megszereztem az árnyak könyvét, mármint az én családomét mondta Cassie kissé zavarban, majd lehajolt, hogy kivegye a hátizsákjából a vörös bőrbe kötött könyvet. Nagyi a konyhai tűzhely egy kilazult téglája mögé rejtette. Fekete John meg akarta szerezni, úgyhogy biztos van benne valami, amitől tart. El fogom olvasni, és igyekszem rájönni, mi lehet az.
 - Mi, többiek mit tehetünk? kérdezte Laurel.

Cassie rádöbbent, hogy a kérdés neki szól. Faye kivételével, aki mogorván bámulta, mindenki várakozóan nézett rá. Idegesen tárta szét ismét a karját, és megcsóválta a fejét.

- Beszélhetnénk az itteni öregasszonyokkal javasolta Deborah.
- Legalábbis szerintem nem lenne rossz ötlet. Cassie nagymamája azt mondta, a szüleink elfeledkeztek a varázslatról, szándékosan felejtettek el mindent, a túlélés érdekében. De arra gondoltam, az öregasszonyok talán nem felejtettek el mindent, úgyhogy érdemes lenne kifaggatnunk őket: Laurel dédijét, Adam nagymamáját, még a te nénikédet is, Mel.

Melanie kétkedőnek tűnt.

- Constance néni egyáltalán nem helyesli az ősi hagyományokat. Ezen a téren igencsak... kérlelhetetlen.
- Az én nagyimnak pedig nagyon gyenge egészsége mondta Laurel. - És ami Adam nagymamáját illeti... ő nincs mindig teljesen a helyzet magaslatán.
- Ez enyhe kifejtés felelte Adam. Lássuk be, nagyanyám néha egyáltalán nincs magánál. De azt hiszem, Deborah-nak igaza van, ők itt vannak, s tőlük remélhetünk talán valami választ. Persze megpróbálhatunk egyes szülőket is kifaggatni... Mit veszíthetünk?
- A fél karod meg a fél szemed, ha apámat akarod faggatni motyogta Suzan, és a beszűrődő napfény felé tartotta a kezét, hogy szemügyre vegye a körmeit.

Chris és Doug Henderson azonban vadul vigyorogtak, és azt felelték, örömmel kikérdeznek minden szülőt.

- Majd azt mondjuk, "Csókolom, tetszik emlékezni arra a pasasra, akit tizenhat évvel ezelőtt elégettek, mint Freddy Kruegert? Na kérem, most feltámadt, úgyhogy jól jönne némi segítség, hogy felismerhessük!" lelkesedett Doug.
- Nem mondott a nagymamád semmit, ami segíthetne felismerni? kérdezte Laurel.
- Nem... Várjunk csak! Cassie kihúzta magát, izgatott lett. Azt mondta, Fekete John holttestét a gyűrűje alapján azonosították, amelyben mágnesvaskő volt. Melanie-ra nézett. Te vagy a kristályok szakértője: mi az a mágnesvaskő?
- Magnetit, fekete vasoxid felelte Melanie, és higgadt, szürke szeme eltűnődve hunyorgott. Olyan, mint a hematit, ami szintén vasérc, de vérvörös, ha vékony szeletekre vágják. A magnetit fekete és mágneses.

Cassie igyekezett uralkodni az arckifejezésén. Végül is tudta, hogy a hematit Fekete John házából származik, talán a férfi saját köve volt. Nem kellene meglepődnie azon, hogy a gyűrűjében is hasonló kő díszelgett. De azért baljós előérzete támadt. Tényleg meg kéne szabadulnia a hematittól. A kő jelenleg a szobájában volt, az ékszeres dobozában. Aznap reggel tette oda, amikor Diana hazavitte, hogy iskola előtt átöltözhessen.

- Jól van, akkor majd odafigyelünk a magnetites gyűrűre mondta Adam, megkímélve Cassie-t attól, hogy szólnia kelljen.
- Holnap beszélhetünk az öregasszonyokkal... Vagy talán inkább várnunk kellene, és majd Cassie nagymamájának a temetése után kérdezősködni.
 - Rendben motyogta Cassie.
- Jó sok javaslatod van, Adam szólalt meg Faye, aki nem bírta tovább a hallgatást. Még mindig karba tett kézzel álldogált, fakó bőre kipirult a dühtől.

Adam kifejezéstelen arccal nézett rá.

- Jobban belegondolva volna még egy javaslatom - jelentette ki. - Szerintem meg kellene ismételnünk a szavazást.

Faye feléje lépett, aranyszínű szeme szikrákat szórt.

- Azt nem lehet!
- Miért? Ha mind egyetértünk, hogy ez a helyes, miért is ne? vágott vissza Adam.
- Mert nem ez a hagyomány sziszegte Faye. Üsd fel bármelyik árnyak könyvét, majd meglátod! A szavazás eredménye végleges. Én nyertem, most már nem lehet rajta változtatni. Én vagyok a gyülekezet vezetője.

Adam a többiekhez fordult segítségért, Melanie azonban komornak tűnt, Diana pedig lassan a fejét csóválta.

- Faye-nek igaza van, Adam - mondta halkan. - A szavazás tisztességesen zajlott. Nincs lehetőség arra, hogy változtassunk az eredményén.

Melanie vonakodva bólogatott.

- És nekem nem tetszik, hogy a megkérdezésem nélkül tervezgettek itt mindenfélét folytatta Faye, ismét fel-alá járkálva, akár egy párduc a ketrecben. Ezúttal mintha szó szerint szikrázott volna a szeme, akárcsak a nyakláncán és gyűrűin lévő vörös kövek, miközben a beáramló fénysugarak között mászkált.
- Na és szerinted mit kéne tennünk? kérdezte Laurel kihívóan, hátravetve hosszú, világosbarna haját. Te akartad feltámasztani Fekete Johnt, Faye. Azt mondtad, segíteni fog nekünk, átadja az erejét. És mi lett belőle? Mit mondasz most, hogy itt van?

Faye zihált.

- Lehet, hogy csak próbára tesz minket...
- Az a próba, hogy megölte Cassie nagyanyját? vágott közbe éles hangon Deborah. Ne hülyéskedj, Faye! Én ott voltam, láttam, mi történt. Öregasszonyok meggyilkolására nincs mentség.

Faye haragosan meredt egykor hűséges hadnagyára, aki elpártolt tőle.

- Lövésem sincs, miért csinálta! Talán van valami terve, amiről nem tudunk.
- Ez a leghelytállóbb dolog, amit valaha mondtál szólt közbe Melanie. Nagyon is van terve: hogy az uralma alá hajtson minket. Már négy embert megölt, és ha idegesítjük, biztos vagyok benne, hogy örömmel végez velünk is.

Faye abbahagyta a járkálást, és diadalittasan elmosolyodott.

- Azt nem teheti csettintett. Ha Cassie-nek igaza van... és ezzel nem azt mondom, hogy igaza van, de ha mégis... akkor Fekete Johnnak szüksége van ránk a gyülekezetéhez. Úgyhogy nem ölhet meg minket!
- Hát, legalábbis nem ölhet meg mindannyiunkat felelte Adam szárazon. Csak egyikünkkel végezhet.

Csönd támadt. A Kör tagjai szorongva pillantottak egymásra.

- Nos, akkor mindenkinek igyekeznie kéne, hogy ne ő legyen az az egy - mosolygott rájuk Faye.

Nem egészen a szokásos, hanyag mosolyát villantotta feléjük, sokkal inkább a fogát vicsorította. Mielőtt bárki megszólalhatott volna, sarkon fordult, és kirontott a helyiségből. Aztán hallatszott, hogy leszalad a lépcsőn, majd becsapódik mögötte a reálos épület ajtaja.

Cassie, Adam és Diana egymásra néztek. A fiú a fejét csóválta.

- Nagy bajban vagyunk mondta.
- Ja, szóval erre jöttünk rá ezen a gyűlésen? kérdezte gúnyosan Deborah.

Diana csüggedten a homlokára szorította a kezét.

- Szükségünk van Faye-re - jelentette ki. - Elvégre ő a vezetőnk, muszáj, hogy a mi oldalunkon álljon, ne Fekete Johnén. Beszélnünk kell vele!

Az Egylet tagjai lassan feltápászkodtak. Odakint túl erősnek tűnt a napfény, Cassie hunyorgott. Épp véget ért a hetedik óra, a diákok

kitódultak a suli kapuján. Cassie a tömeget szemlélte, de Faye-t nem látta.

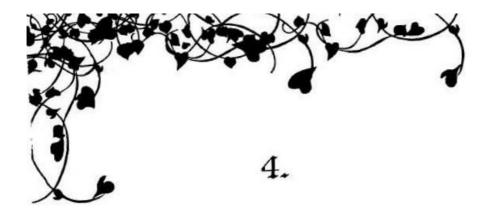
- Valószínűleg már hazament - mondta Diana. - Kénytelenek leszünk meglátogatni...

Cassie a továbbiakat már nem hallotta. A parkolóban nyüzsgő tanulók között megpillantott egy ismerős arcot. Egy furcsamód ismerős arcot, valakit, aki nem tartozott ide, és Cassie-nek törnie kellett a fejét, hogy azonosítsa az illetőt. Az isten szerelmére, hol látta ezt a fitos orrot, szalmasárga hajat, rideg, barna szemet? Nagyon is jól ismerte ezt az illetőt, egy időben nap mint nap találkozott vele, de boldogan feledkezett el róla, amint megérkezett New Salembe.

Egyszeriben úgy tűnt, mintha meleg és párás lenne az idő. Cassie szinte érezte a homokot a talpa alatt, az oldalán legördülő verejtéket, az orrát fedő naptejet. Hallani vélte a hullámok locsogását, érzékelte a felhevült testek szagát, a nyomasztó hangulatot.

Cape Cod.

Az ismerős lány nem más volt, mint Portia.

- Na, ne már, Cassie! szólt Chris, ahogy nekiütközött a megtorpant lánynak. Mi van?
- Én csak... megláttam valakit... Cassie érezte, hogy elkerekedik a szeme, miközben a tömeget fürkészte. Portia eltűnt a fejek sűrűjében.
- Egy lányt, akit a nyáron ismertem meg... elhalt a hangja, agya meghátrált a feladattól, hogy Portiáról kelljen magyarázkodnia a Körnek.

Azonban Adam is meglátta a lányt.

- Egy boszorkányvadász mondta komoran. Akinek a bátyjai pisztollyal kergettek. Nagyon odavannak a vadászatért: nem csupán a hobbijuk, egyenesen a mániájuk.
- És képesek voltak eljönni ide? gúnyolódott Deborah. Cassie tekintete ide-oda járt a sötét hajú lány és Adam között, nyilvánvalóan nem először akadt dolguk boszorkányvadászokkal. Ennél több eszük is lehetne.
- Talán tévedésből keveredett ide... vagy véletlenül. Talán a szülei akartak ideköltözni, és egyszerűen átíratták ebbe a suliba, vagy ilyesmi mondta Laurel, az örök optimista.

Cassie a fejét csóválta.

- Portia sosem téved - mormolta. - És sosem történik vele véletlen, még véletlenül sem. Adam, most mit csináljunk?

Ez szinte jobban felzaklatta, mint a tudat, hogy Fekete John rászabadult New Salemre. Az a félelem dermesztően hatott rá, Cassie képtelen volt felfogni, megbirkózni vele. A Portiától való félelem sokkal

ismerősebb volt, és Cassie érezte, ahogy a régi tehetetlensége felé sodródik. Portiával sosem bírt el, minden egyes párbeszédüknél megkukult, megszégyenült, vereséget szenvedett. Lehunyta a szemét.

Már nem vagyok olyan. Többé nem leszek olyan - gondolta. Ám a félelemtől görcsbe rándult a gyomra.

- Megbirkózunk vele kezdte Adam komoran, amikor Doug csillogó szemmel odahajolt hozzájuk.
- A csaj ellenség, nem? Fekete John azt mondta, segíteni akar leszámolni az ellenségeinkkel, nem? Szóval...
- Eszedbe ne jusson! vágott közbe Melanie sietve. Szó sem lehet róla, Doug! Komolyan mondom.

Doug behúzta a nyakát, de félig lehunyt szemmel az ikertestvérére sandított.

- Gonosz varázs - motyogta Chris a távolba révedve.

Cassie Adamre nézett.

- Soha - mondta a fiú megnyugtatóan. - Ne aggódj, Cassie! Soha.

Cassie most Dianáéknál lakott.

- Szó sem lehet róla, hogy ott maradj abban a házban, egyedül - jelentette ki Diana, így aznap délután ő, Laurel meg Melanie segítettek Cassie-nek kiköltözni.

Deborah meg Adam is eljöttek, hogy megvédjék őket, nyugtalanul járkáltak fel-alá a házban, és az Egylet szinte összes többi tagja is beugrott, ilyen-olyan indokkal. Egyedül Faye maradt tüntetően távol. Őt senki sem látta azóta, hogy eltűnt a suliból.

Maga a ház nem szenvedett túl nagy kárt, kivéve a furcsa égésnyomokat a padlón és egyes ajtókon. A hivatalos verzió szerint - amelyet a Cassie nagymamájának holttestét tegnap elszállító felnőttek állapítottak meg - tűz ütött ki, Mrs. Howard pedig rémületében szívrohamot kapott. Az Egylet nem szólt a behatolóról, így a - rendőrség még csak le sem zárta a házat. Cassie-nek arról fogalma sem volt, miként magyarázták a hatóságok, hogy a padló ilyen furcsa módon kapott lángra. Őt senki nem kérdezte, neki meg persze esze ágában sem volt beballagni a rendőrségre, hogy önként információt szolgáltasson.

A ház üresnek és visszhangosnak tűnt, hiába nyüzsögtek benne a Kör tagjai. Cassie a lelkében is ürességet érzett. Sosem gondolta volna, hogy ennyire hiányozni fog neki a nagymamája - hisz csak egy görnyedt öregasszony volt, durva, ősz hajjal és bibircsókos arccal. Ám az a vén szempár rengeteg mindent látott, a göcsörtös kéz pedig szorgos és gyengéd volt. Nagymamája oly sokat tudott, és mindig jobb kedvre derítette Cassie-t.

- Bárcsak lenne róla fényképem! mondta Cassie halkan. Csak egyetlen fotóm a nagyiról. A boszorkányok nem szerettek fényképezkedni, így még ennyi sem maradt a nagymamájáról.
- Bírtam a nénit, jófej volt mondta Deborah, miközben a vállára akasztott egy nagy vászonszatyrot, és felkapott egy könyvekkel meg cédékkel teli kartondobozt. Kell még valami?

Cassie körülnézett a szobában. *Igen, minden kell* - gondolta. Magával akarta vinni a baldachinos ágyat a halvány rózsaszín függönyökkel, meg a sötétebb rózsaszínnel kárpitozott székeket, meg a tömör mahagóni komódot, amelynek árnyalata pontosan megegyezett Nick szemével.

- Ez a mi hasasunk, ez a fiókos komód mesélte Deborah-nak. Itt készült Massachusettsben. A gyarmatokon ez volt az egyetlen hely, ahol ezt a típust gyártották.
- Igen, tudom felelte Deborah unottan. A mi házunk is tele van ilyen bútorral. Egy tonnát nyom, nem viheted magaddal. A hifi kell vagy sem?
 - Nem, majd használom Dianáét mondta Cassie szomorúan.

Úgy érezte, mintha az egész életét hagyná hátra. *Ugyan, hiszen még az utcából sem költözöm ki* - emlékeztette magát, ahogy Deborah kiment.

- Cassie, ha szeretnél ma délután beugrani, hogy meglátogasd édesanyádat, Constance néni szívesen lát - biztatta Melanie, aki most lépett be az ajtón. - Vacsora előtt barmikor átmehetsz.

Cassie bólintott, elszorult a mellkasa. Az édesanyja... Hát persze, édesanyja szépen fel fog épülni. Melanie nénikéje hajlandó ápolni, és sokkal jobb neki abban a házban, mintha elvinnék... máshova. *Nevezd nevén, amire gondolsz: egy intézetbe* - intette magát hevesen Cassie. Ha orvost hívnának hozzá, az biztos be akarná utalni egy

intézetbe vagy kórházba. Pedig nem ott a helye, és szépen fel fog épülni. Csak kicsit ki kell pihennie magát, ennyi.

- Köszönöm, Melanie! hálálkodott. Amint végeztünk a költözködéssel, átmegyek meglátogatni. Nagyon kedves a nénikéd, hogy gondját viseli.
- Constance néni nem kedvességnek tartja, hanem kötelességnek magyarázta Melanie, és kifelé indult. Hiszi, hogy az embernek muszáj megtenni a kötelességét.

Ahogy én is - gondolta Cassie, és megtorpant, kezében az ágyról felkapott ruhákkal. Ahogy én is.

Eszembe jutott még valami, ami kell... Egy pillanat, és lemegyek!
szólt.

A hematit jutott eszébe. Fél kézzel kinyitotta a fésülködőasztalon lévő ékszeres dobozt... aztán megdermedt. Ujjaival kotorászott a ládikában lévő holmik között, de hiába.

A kis darab hematit eltűnt.

Pánik szorította el a torkát. Már rég akart tenni valami, a hematit ügyében, de csak most, hogy odalett a lehetőség, döbbent rá, milyen veszélyesnek is tartja a követ.

Ezúttal - közölte magával - nem fogod titokban tartani, nem fogsz magadban rágódni rajta, némán aggódni miatta. Ezúttal azt teszed, amit eleve is tenned kellett volna: elmondod Dianának.

Cassie lement a földszintre. Diana meg Laurel kint voltak a nagymamája kertjében, igyekeztek megmenteni azokat a növényeket, amelyeket Laurel hasznosnak vélt. Cassie kihúzta magát.

- Diana - szólt -, el kell mondanom neked valamit!

Diana zöld szeme elkerekedett, miközben Cassie elmesélte, hogyan és hol találta a hematitot, amelyet mostanáig titokban tartott. Senki sem tudott a kőről, csak Deborah... meg Faye.

- És most eltűnt mondta Cassie. Nem hiszem, hogy ez jót jelent.
- Nem felelte Diana lassan -, biztos, hogy nem jelent jót. Cassie, hát nem érted? Amíg nálad volt a hematit, hatást gyakorolt rád. Rávett bizonyos dolgokra... Nálad volt a halloweeni bálon, amikor próbáltad elérni, hogy Adam megcsókoljon?

- Hát... igen. Cassie érezte, hogy elpirul. De Diana... Bárcsak azt mondhatnám, hogy azt a hematit hatására tettem, de nem az befolyásolt. Én magam akartam. Én próbáltam elcsábítani Adamet.
- Talán, de lefogadom, hogy már korábban is akartad, mégsem próbálkoztál vele. A hematit talán nem kényszerít semmire akaratod ellenére, de megkönnyíti, hogy engedj olyan késztetéseknek, amelyeknek normál körülmények között ellenállnál.
- Mint az ónix. Amitől megadod magad az árnyék valódnak suttogta Cassie.
 - Pontosan felelte Diana.
- Biztos, hogy valaki közülünk vette el, a Kör egyik tagjánál kell lennie jelentette ki Cassie. Ugyanis reggel beraktam az ékszeres dobozba, és az Egyleten kívül más nem járt ma a házban. Na de melyikünknél lehet?

Diana a fejét csóválta, Laurel grimaszt vágott.

- Én a növényeknél maradok - jelentette ki. - Azok sokkal biztonságosabbak, legalábbis ha tiszteled őket és tudod, mit csinálsz. Nem befolyásolják az embert.

Diana javaslatára hárman átkutatták Cassie szobáját. A hematit azonban nem került elő.

Cassie csütörtökön már iskolába ment. Furcsa volt írásművészet-órán ülni, és látni, hogy az élet körülötte a megszokott módon megy tovább. Ez a sok ember - a hálaadási szünetig hátralévő napokat számláló diákok, az órákat tartó tanárok, a folyosókat járó, zaklatottnak tűnő igazgatóhelyettes - mit sem tudott arról, miféle rémség szabadult rá a közösségükre, az alkalmas pillanatot várva, hogy lecsapjon. Persze a pontos részleteket maga Cassie sem tudta. Milyen alakot ölt most Fekete John? Hogy fog kinézni, amikor viszontlátják? Cassie csak azt tudta, hogy veszély fenyeget.

Faye hiányzott irodalomóráról. Cassie-nek kicsöngetés után még maradnia kellett, hogy megmagyarázza Humphries tanár úrnak, miért nem jött iskolába az elmúlt két napban. A tanár úr nagyon megértő volt, és kitolta a következő beadandó határidejét, de a beszélgetés hosszúra nyúlt, így Cassie már eleve késésben volt matekóráról, amikor besietett a másodikon lévő női vécébe. Ám amikor már az egyik

fülkében volt, meghallotta a mosdóba lépők hangját, megdermedt, s többé nem foglalkozott az idővel.

A társalgás nyilván régóta tartott.

- És aztán úgy volt, hogy visszamennek Kaliforniába mondta az első hang. Cassie olyan sokat hallgatta, hogy rögtön felismerte. Portia. De nyilván az is hazugság volt, ha ez ugyanaz a Cassie, akit én ismerek.
- Mit is mondtál, az a Cassie hogy néz ki? kérdezte a másik lány. Éles, harsány hangon. Cassie felismerte: Sally Waltman hangja volt.
- Jaj, csak egy kis senki. Teljesen átlagos, még magasságra is, alig magasabb nálad... Sally a torkát köszörülte. Ó, nem mintha te alacsony lennél. Te... filigrán alkat vagy. Na, mindegy, Cassie elég vékonyka, és minden szempontból átlagos: átlagos barna haj, átlagos arc, átlagos ruhák... Semmi különleges nincs rajta. Úgy általában véve, kimondhatatlanul unalmas...
- Ez nem ugyanaz a Cassie vágott közbe Sally nyersen. Ezen a Cassie-n fürtökben lógtak a srácok a tanévnyitó bálon. Köztük az én pasim is... És tessék, hogy járt szegény Jeffrey! Cassie első ránézésre talán átlagosnak tűnik, de mindenféle árnyalatúak a tincsei, úgyhogy a fényviszonyoktól függően változik a hajszíne. Komolyan mondom. És szerintem megjátssza magát: az a fajta, aki védtelennek és édesnek tűnik, a srácok meg majd meghalnak, hogy a lovagjai lehessenek... aztán meg csak ugráltatja őket. Bármit megtehet, nyilván azért, mert jól elkerekíti a szép nagy szemét, és úgy csinál, mintha semmire sem becsülné saját magát. Tudod előadja, hogy "Jaj, én csak egy szürke egérke vagyok, de igyekszem megtenni minden tőlem telhetőt...", és ezzel mindenkit meghülyít.

Cassie méltatlankodva nyitotta ki a száját, aztán visszacsukta.

- És tényleg olyan szeme van, hogy az nem igaz folytatta Sally keserűen. Nem is a színe miatt különleges, az sima szürkéskék. De olyan nagy és nyílt, hogy az már undorító. Mindig úgy néz ki, mintha könnybe lábadt volna, mintha a csajt örökké a sírás kerülgetné. A srácok megőrülnek érte.
- Igenis ugyanarról a Cassie-ről beszélünk jelentette ki Portia határozottan. Csak amikor én megismertem, még volt annyi esze, hogy ne kérkedjen. Akkor még tudta, hova tartozik.

- Hát, jelenleg a suli legnépszerűbb klikkjébe tartozik. Fene csodásnak képzelik magukat, azt hiszik, nekik mindent szabad. Akár embert is ölhetnek.
- Nos, többé már nem közölte Portia elégedetten. Radikálisan meg fognak itt változni a dolgok... jó értelemben. Tudod, örülök, hogy anyukám a válás után úgy döntött, ide költözünk. Azt hittem, rémes lesz, de minden a lehető legjobban alakul.

Cassie ügyelt rá, hogy ne moccanjon. Ezek szerint Sally és Portia összefognak. Igazán lehetnének olyan szívesek, hogy most rögtön kitárgyalják a terveiket...

Ám a folyó víz hangja elnyomta a következő néhány mondatot, aztán Cassie már csak annyit hallott, hogy Sally így szól:

- Na, megyek, elkésem matekról. Ebédelünk együtt?
- Persze, és szerintem a hálaadás alatti szünetben át kéne jönnöd hozzánk felelte Portia. Biztos szimpinek találod majd a bátyáimat.

Cassie-t óvón körbevette a Kör többi tagja. Szombat volt, a temetés már majdnem véget ért. Nem a régi temetőben került rá sor, amelyet (a hivatalos verzió szerint) ismeretlen tettesek "vandalizáltak" a nagymamája halálának éjszakáján, hanem az új temetőben, ahol Kori is nyugodott. Persze csak New Salem-i értelemben számított újnak: a legrégebbi sírköveket az 1800-as években állították. Cassie eltűnődött, hogy a Fekete John által 1976-ben meggyilkolt szülőket vajon miért nem ide temették. Talán valaki megfelelőbbnek vélte a régi temetőt.

Többen is odajöttek hozzá, részvétüket nyilvánították, az édesanyja felől érdeklődtek. A hivatalos verzió szerint anyukája sokkos állapotba került a nagymama halála miatt, és olyan rosszul van, hogy nem tudott eljönni a temetésre. Cassie mindenkinek azt felelte, hogy édesanyja fel fog épülni.

Legnagyobb meglepetésére Faye is eljött. Csipkés fekete ruhája csodaszép volt, bár jó testhez álló is, így nem egészen illett temetéshez. A feketén kívül nem is volt rajta más szín, kivéve a körömlakkja és rúzsa vöröse.

- Őszinte részvétem szólt egy ismerős hang hűvösen, és Cassie felnézve Portiát pillantotta meg. Sally állt a háta mögött, manapság ezek ketten mintha össze lettek volna nőve. Micsoda meglepetés, hogy itt találkozunk tette hozzá Portia, mogyoróbarna szemét Cassie-re szegezve. Cassie jól emlékezett erre a szempárra, kíméletlen volt, akár egy kígyó tekintete. Mintha delejes hatással lett volna Cassie-re, a lány érezte, hogy kezdi maga alá temetni a megsemmisítő tehetetlenség. Küzdött ellene, próbált megszólalni, de Portia folytatta: Nem is tudtam, hogy él itt rokonod. Bár most már nem él, úgyhogy talán vissza is mész Kaliforniába, nem?
 - Nem, maradok.

Cassie legnagyobb bosszúságára semmi más nem jutott eszébe. Este majd biztos kitalál valami elképesztően szellemes megjegyzést, nem is kérdés.

Åm itt, New Salemben nem volt egyedül.

- Cassie-nek továbbra is itt a családja mondta Adam, és a lány mellé lépett.
- Ja, mi mind testvérek vagyunk. Mindannyiunk élete összekapcsolódik, vágod? szólt Chris, Cassie másik oldalára lépve. Furcsa, kékeszöld szemével Portiára meredt. Doug odaállt mellé, felvillantva vad vigyorát. Portia csak pislogott. Cassie el is felejtette, milyen benyomást tesznek a Henderson fivérek azokra, akik nem ismerik őket.

Portia azonban hamar összeszedte magát.

- Igaz... Azt beszélik, ti mind rokonok vagytok. Hát, talán hamarosan megismerkedhettek az én családommal. - Adamre pillantott. - Biztos vagyok benne, hogy örülnének a találkozásnak.

Sarkon fordult, és elsétált.

Cassie meg Adam egymásra pillantottak, ám mielőtt egy szót szólhattak volna, odalépett hozzájuk Humphries tanár úr.

- Nagyon szép szertartás volt mondta Cassie-nek. Nagymamád mindannyiunknak hiányozni fog.
- Köszönöm! felelte a lány. Sikerült mosolyt erőltetnie az arcára Mr. Humphries kedvéért. Kedvelte a tanárt, akinek aprólékos gonddal nyírt, őszülő szakálla, aranykeretes szeművege és együtt érző tekintete volt. Nagyon kedves, hogy el tetszett jönni.

- Remélem, édesanyád hamarosan rendbe jön - mondta Mr. Humphries, majd arrébb lépett.

Ekkor Cassie történelemtanárnője, Ms. Lanning jött oda részvétét nyilvánítani, ám a lány figyelmét továbbra is Mr. Humphries kötötte le. Magas, sötét hajú férfi lépett a tanárhoz, Cassie hallotta beszéde mély morajlását, amelyet Humphries magasabb hangú, gyorsabb szavai követtek.

- ...ha bemutatkoznék? kérdezte éppen a sötét hajú férfi.
- Persze, remek ötlet felelte Humphries tanár úr. Ismét Cassie-hez lépett, magával hozva az idegent. Cassie, szeretném bemutatni az új igazgatónkat, Jack Brunswick urat. Igyekszik megismerkedni a diákjaival, amilyen hamar csak lehet.
 - Így van mondta a férfi kellemes, mély hangon.

Kinyújtotta a karját, s határozottan fogta meg Cassie kezét. Nagy és erős volt a marka. Cassie lepillantott a kezére, miközben kinyitotta a száját, hogy udvariasan feleljen valamit, és ekkor megdermedt, lebénult, gőzkalapácsként dübörgött a szíve, arcából kifutott a vér.

- Nem hinném, hogy Cassie jól érzi magát... nagyon hosszú nap lehetett ez neki... - mondta Lanning tanárnő, ám a hangja mintha a távolból szólt volna. Karon fogta Cassie-t.

A lány azonban képtelen volt elengedni a sötét hajú férfi kezét, hosszú, erős ujjait. Nem látott mást, csak a mutatóujján lévő pecsétgyűrűt, a rávésett szimbólumot, amely a Diana - illetve most már Faye - ezüst karperecén díszelgő mintára emlékeztette. A gyűrűben lévő kő fekete és tükörfényes volt, fémesen csillogott. Úgy nézett ki, mint a hematit, de Cassie tudta, hogy nem az. Mágnesvaskő volt.

Aztán végül felnézett az új igazgatóra, és azt az arcot pillantotta meg, amelyet a koponyás szertartás során látott Dianáék garázsában. Azt az arcot, amely feléje süvített, s egyre gyorsabb és egyre nagyobb lett, ahogy próbált kiszabadulni a kristálykoponyából. Kegyetlen, rideg arc volt. Egy pillanatra a kristálykoponya alakja rá is vetült az igazgató arcára, mintha fejének csontszerkezete tisztán láthatóvá vált volna. Az üres szemgödör, a vigyorogva vicsorító fogsor...

Cassie megingott. Lanning tanárnő igyekezett megtartani. Hallotta Adam rémült hangját, aztán Dianáét is. De semmit sem látott, csak az új igazgató sötét szemét. A szempár fényes vulkanikus kőzetnek tűnt, olyan volt, akár az óceán éjfélkor, akár a magnetit. Elnyelte a lányt...

Cassie! A hang az elméjébe hatolt.

Feketeség rohanta meg, összerogyott.

Sötétség. Egy hajón van... nem, nem is. Az életéért küzd, jeges vízben küszködik. Cassie kapálózott, igyekezett kiverekedni magát a felszínre. Semmit sem látott...

- Nyugodj meg! Biztonságban vagy, Cassie, semmi baj.

Nedves törülköző hullott le Cassie szeméről. Diana nappalijában volt, a kanapén feküdt. A helyiség félhomályba borult, mert a függönyöket behúzták, a lámpákat lekapcsolták. Diana hajolt föléje, haja hosszú, ezüstös zuhataga pajzsként óvta Cassie-t a külvilágtól.

- Diana! kapaszkodott a lány kezébe.
- Semmi baj. Minden rendben. Biztonságban vagy.

Cassie felsóhajtott, hátradőlt a kanapén, Diana szemébe nézett.

- Jack Brunswick valójában Fekete John.

Határozott kijelentés volt.

- Tudom felelte Diana komoran. Miután összeestél, mind észrevettük a gyűrűjét. Szerintem nem számított rá, hogy ilyen gyorsan felismerjük.
- Mi történt? Mit csinált? Cassie úgy képzelte, hogy káosz tört ki a temetőben.
- Nem sokat. Lelépett, miközben mi a kocsimhoz cipeltünk téged. Adam meg Deborah a nyomába eredtek, de kerülték a feltűnést. Igyekeznek követni. A többiek, a felnőttek észre sem vették, hogy bármi gond lenne. Azt hitték, csak kimerültél. Humphries tanár úr azt mondta, talán egy ideig nem kéne suliba menned.
- Talán egyikünknek sem kéne suttogta Cassie. Szédült. Fekete John vezeti az iskolát. *Mégis, mit forgathat a fejében?*
- Azt mondtad, hogy Adam követi? kérdezte, mire Diana bólintott. Cassie kissé nyugtalan lett... és bosszús. Azt akarta, hogy Adam itt legyen, beszélni akart vele. Szüksége volt rá...
- Na, minden rendben idebent? Chris meg Doug a küszöbön toporogtak, mintha a nappali egy hölgy budoárja lett volna, ahova nem tehetik be a lábukat.

- Cassie jobban van felelte Diana.
- Biztos, Cassie? kérdezte Chris, és pár lépésnyire bemerészkedett a szobába

Cassie ernyedten biccentett, majd hirtelen eszébe jutott, mit mondott Sally a mosdóban. *Védtelennek tűnik, a srácok meg majd meghalnak, hogy a lovagjai lehessenek*. Ez egyáltalán nem igaz... ugye? Sally mindent kiforgat, teljesen meghamisította az egészet.

- Na, gyertek, ti két jómadár, van csokitorta a konyhában - mondta Diana a fivéreknek. - A környék minden lakója egyre csak hozza a kaját, meg kéne már enni.

Cassie furcsának tartotta, hogy Diana magára hagyja, aztán meglátta, hogy Chris meg Doug nem egyedül érkeztek.

Nick a nappaliba vezető folyosón álldogált. Miután Diana kiterelte a Henderson testvéreket, Nick lassú léptekkel bejött a szobába.

- Ööö... szia, Nick! - szólt Cassie.

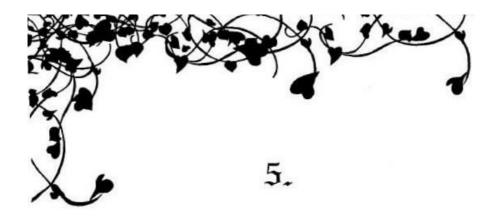
A fiú furcsa, röpke mosolyt villantott rá, majd letelepedett a kanapé karfájára. Ma nem ült az arcán a szokásos rideg álarc. Cassie a félhomályos szobában kissé fáradtnak, kicsit szomorúnak látta, bár talán csak a képzelete játszott vele.

- Hogy vagy? kérdezte Nick. Jól megijesztettél minket az előbb. Nick megijedt? Cassie ezt nem bírta elhinni.
- Már semmi bajom felelte, és igyekezett kitalálni, mi mást mondhatna. Ugyanaz volt a helyzet, mint Portia társaságában: amikor igazán szüksége lett volna az agyára, az felmondta a szolgálatot.

Hosszúra nyúlt a csend. Nick a kanapé huzatának cikornyáit és virágait bámulta.

- Cassie mondta végül -, beszélni szeretnék veled.
- Igen? kérdezte a lány halkan. Nagyon furcsán érezte magát; elöntötte a forróság, zavarba jött és elgyengült. Nem akarta, hogy Nick folytassa... ugyanakkor nagyon is.
- Tudom, hogy ez nem egészen a tökéletes pillanat folytatta a fiú ironikusan, immár a tapétát szemlélve. De a dolgok jelenlegi állása szerint akár meg is halhatunk, mire eljön a tökéletes pillanat. Cassie kinyitotta a száját, de nem bírt megszólalni, Nick pedig rendületlenül, megállíthatatlanul folytatta, hangja halk volt, de tökéletesen hallható. Tudom, hogy te meg Conant nagyon kötődtetek egymás-

hoz - szögezte le. - És tudom, hogy irtóra odavoltál érte. Tisztában vagyok vele, hogy én tuti nem léphetek a helyébe... de mint mondtam, a dolgok jelenlegi állása szerint talán hülyeség a tökéletesre várni. - Váratlanul egyenesen Cassie-re nézett, és a lány olyasmit látott mahagónibarna szemében, amit még sosem vett észre. - Na, Cassie, mit gondolsz? - kérdezte. - Mármint, kettőnkről?

Cassie kinyitotta a száját, hogy feleljen, Nick azonban nem hallgatott el.

- Tudod, amikor először láttalak, átlagosnak hittelek - vallotta be. - Aztán kezdtem észrevenni rajtad ezt-azt: a hajad, a szád. Azt, hogy akkor sem adod fel a küzdelmet, ha félsz. Azon az éjszakán, amikor Lovejoyt megölték, halálra voltál rémülve, mégis azt javasoltad, hogy eredjünk a sötét energia nyomába, és a temetőbe érve lépést tartottál Deborah-val. - Nick elhallgatott, komolysága ellenére elmosolyodott. - Na meg velünk, fiúkkal - tette hozzá.

Cassie érezte, hogy az ő szája is felfelé görbül, gyorsan elfojtotta a mosolyt.

- Nick, én...
- Még ne mondj semmit! Szeretném, ha tudnád, hogy... nagyon megbántam az akkori reakciómat, amikor elhívtál a bálba. Megfeszült az állkapcsa, a kanapé huzatának egy bizonyos virágára szegezte a tekintetét. Nem tudom, miért húztam úgy fel magam... azt hiszem, egyszerűen ilyen pocsék néha a hangulatom. Ez olyan sokszor előfordul, hogy már észre sem szoktam venni. Nick mély levegőt vett, mielőtt folytatta volna. Tudod, mindig is utáltam Deborah szüleinél lakni, világéletemben úgy éreztem, tartozom nekik valamivel. Gondolom, ezért volt állandóan rossz kedvem. Úgy éreztem, anyám meg apám csesztek el mindent, megölették magukat abban a hurrikánban, másokra hagyták, hogy felnevelje a gyereküket. Meggyűlöltem őket... ahogy a nagynénémet meg a nagybátyámat is. Nick el-

hallgatott, és eltűnődve megcsóválta a fejét. - Igen, főleg Grace nénikémet. Folyton apámról beszél, állandóan azt hajtogatja, milyen felelőtlen volt, nem törődött azzal, kit hagy hátra, meg ilyenek. A könyökömön jött ki. Eszembe sem jutott, hogy azért csinálja, mert hiányzik neki apám.

Cassie lenyűgözve hallgatta.

- Szóval, ezért nem szereted a mágiát?

Csak tippelt, de a fiú meglepetten nézett rá.

- Nem tudom... Azt hiszem, ennek is lehet köze hozzá. Nehezteltem a többiekre a gyülekezetben, mert úgy éreztem, mind jobban jártak, mint én. Mindenkinek van legalább egy nagyszülője, nekem meg csak a halott szüleim, akik mindent elcsesztek. És mindenki olyan fenemód lelkes volt... Főleg Conant. Ő... elharapta a mondatot, és savanyú képpel nézett Cassie-re. Hát, őt inkább ne is emlegessük! Na, mindegy, most már tudom az igazat. A szüleim nem csesztek el semmit, és ha én elcseszek valamit, többé nem hibáztathatom őket. Csak egyetlen embert tehetek felelőssé: magamat. Úgyhogy bocsánatot kérek a viselkedésemért.
 - Semmi baj, Nick! Végül is elvittél a bálba.
- Igen, miután visszajöttél, és ismét elhívtál. Ehhez nagy bátorság kellett. A bál után pedig elmentünk a leégett házhoz, és bajod esett. Nick szája legörbült. És én semmit sem bírtam tenni, hogy megvédjelek. Conant mentett meg.

Cassie-nek eszébe jutott a halloweeni szertartáson megidézett füstszerű valami, a sötét alak, amely a samhaini máglyából emelkedett ki. Elhessegette az emlékképet, érezte, hogy úrrá lesz rajta a pánik. Most nem akart Fekete Johnra gondolni - bár füstös alakként is félelmetes volt, eleven férfiként még annál is félelmetesebb.

A szeme...

- Cassie! - Nick erős ujjai a csuklójára fonódtak. - Semmi baj. Nincs semmi baj.

Cassie mély levegőt vett, és bólintott, ismét érzékelte maga körül a félhomályos szobát.

- Köszi! - suttogta.

Jó érzés volt, ahogy Nick a karját fogta: meleg ujjakkal, erős kézzel. Biztos támasz volt. És te jó isten, milyen rég áhítozott valakire,

akire támaszkodhat... Emlékezett, ahogy Adam kocsijában ülve sajgott a vágytól, hogy átölelhesse a fiút, hogy Adam átölelje őt. És tudta, hogy nem lehet, soha nem teheti. Most is ugyanúgy sajgott a vágytól, de Adamet örökre elvesztette. Mégis, meddig kell még elviselnie ezt az űrt a lelkében?

- Tudom - folytatta Nick halkan -, hogy nem vagy szerelmes belém. Tudom, hogy mást szeretsz. De Cassie, tetszel nekem. Nagyon tetszel, jobban, mint bármelyik lány, akit életemben láttam. Irtó rendesen bánsz mindenkivel, egyáltalán nem ridegen, pedig vagy olyan szívós, mint Deb. Vagy akár, mint én - tette hozzá kis kacajjal. - Senkire sem neheztelsz az Egyletből, akármilyen rémesen bántak is veled kezdetben. Debet ez nagyon meglepte. És végül mindannyiuk tiszteletét kivívtad. A Henderson fivéreket még egy lány sem varázsolta el, de te teljesen levetted őket a lábukról. Azt hiszem, csőbombát készítenek neked karácsonyra.

Cassie nem állhatta meg, hogy vele nevessen.

- Hát, tulajdonképpen az is egy megoldás erre az egész ügyre.
- Még Faye is tisztel folytatta Nick. Különben nem tett volna ekkora erőfeszítést, hogy leszámoljon veled. Figyelj, Cassie, nem tudom elmagyarázni, miért vagyok így oda érted... jóságos vagy, de kemény is. Bármit elviselsz. És a te szemed a legszebb, amit életemben láttam.

Cassie érezte, hogy vér szökik az arcába. Érezte a rászegeződő tekintetet, és most ő volt kénytelen a tapétát bámulni. Egyre inkább úrrá lett rajta a lázas, furcsa érzés.

A suli első hetére gondolt, amikor Deborah meg a Henderson fivérek szórakoztak vele, a hátizsákjával cicáztak - aztán hirtelen benyúlt a látóterébe egy napbarnított kar, elkapta az iskolatáskáját, megmentette őt. Eszébe jutott, milyen kedves volt Nick a kazánházban, miután ráleltek Jeffrey holttestére, támaszt nyújtott neki, és azt mondogatta: "Nyugi, nyugi!" Már akkor is érezte, milyen erős és megnyugtató a fiú karja. Nick semmitől sem felt. Cassie nagyon kedvelte.

Ám ez önmagában nem elég.

Cassie azon kapta magát, hogy a fejét csóválja.

- Nick... Ne haragudj! Nem akarlak áltatni...

- Mondom: tudom, hogy nem szeretsz. De ha szívesen tennél egy próbát... rám számíthatsz, ha szükséged van valakire. Jól ellennénk együtt - tette hozzá olyan könnyedén, ahogy Cassie még nem hallotta őt megszólalni. - Rendesen megismerhetnénk egymást.

Cassie arra gondolt, milyen bosszús lett az imént, amiért Adam nem volt itt, Dianáéknál. Pedig semmi joga ilyet követelni a fiútól sőt, még veszélyes is ilyesmit elvárnia. *Rám számíthatsz, ha szükséged van valakire*. Honnan tudta Nick, milyen fontos ez neki?

Felnézett a fiúra, és olyan halkan, hogy maga is alig hallotta, azt felelte:

- Oké

A mahagónibarna szempár kissé elkerekedett - figyelembe véve Nick általában kifejezéstelen arcát, ez nála óriási megdöbbenést jelentett. Ajka csodálkozó mosolyra görbült. Olyan boldognak tűnt, hogy Cassie úgy érezte, öröme rá is átragad. Miért nem bírja soha megállni, hogy viszonozza Nick mosolyát?

- Nem hittem volna, hogy igent mondasz - szólt Nick, még mindig csodálkozva.

Cassie elnevette magát, de még jobban elpirult.

- Akkor meg miért kérdezted?
- Gondoltam, megéri próbálkoznom, még ha el is zavarsz.
- Ugyan, Nick! Cassie-nek furcsa érzése támadt. Én sosem zavarnálak el. Te... hát, te nagyon különleges vagy.

Nem tudta, hogy mondja el, amit gondol, és amúgy is torkán akadtak a szavak. Elhomályosult a látása, elmosódott előtte a világ. Pislogott, hogy jobban lásson, erre potyogni kezdtek a könnyei. Aztán Nick feléje lépett, és ő egyszer csak a fiú karjában volt, a vállára hajolva sírdogált. Még soha semmi nem nyújtott neki akkora vigaszt, mint az a szürke gyapjúba bújtatott váll.

Szipogott, és érezte, hogy a fiú arca a hajához simul.

- Adjunk egy esélyt a dolognak! - mondta Nick halkan.

Cassie pedig bólintott, és a fiú karjai közt békére lelt.

Már besötétedett, amikor Cassie becsukta Nick után a ház ajtaját. Diana odafent volt, Chris meg Doug rég elmentek. Cassie habozva, szégyenlősen kopogtatott be barátnőjéhez.

- Gyere be! - szólt a lány.

Cassie így is tett, s közben eszébe jutott az első alkalom, amikor kopogott ezen az ajtón, és belépett ebbe a szobába, miután Diana megmentette őt Faye-től a reálos épületben. Azon a napon Diana az ablakfülkében ült, szivárványok örvénye vette körül. A lány most az asztalnál ücsörgött, egy halom papír volt előtte.

- Na, mi történt? - kérdezte, és megfordult.

Cassie érezte, hogy az arca lángba borul.

- Én... vagyis mi... szóval, úgy döntöttünk, hogy adunk egy esélyt a dolognak. Mármint annak, hogy... együtt járjunk, azt hiszem.

Diana eltátotta a száját. Cassie szemébe nézett, mintha keresne valamit a tekintetében.

- Hogy micsoda? hüledezett, aztán erőt vett magán. Megint hoszszú másodpercekig figyelte Cassie-t. Értem mondta végül lassan.
- Nem haragszol? Cassie megpróbált rájönni, mi játszódhat le a smaragdzöld szempár mögött.
- Hogy nem haragszom-e? Miért haragudnék? Csak... meg vagyok lepve, ez minden. De nincs semmi baj. Nick rendes srác, és biztos vagyok benne, hogy nem fogod megbántani. Tudod jól, hogy nagyon különleges.

Cassie bólintott, bár meglepte, hogy a saját véleményét hallja Diana ajkáról. Nem tudta, hogy Diana is tudja, milyen különleges Nick.

- De tényleg, ez igazán remek - mondta Diana határozottan, és eltolta maga elől a papírokat.

Cassie megkönnyebbülten sóhajtott fel, aztán a papírokra nézett, amelyekbe Diana temetkezett, mielőtt ő bejött a szobába. Vén, elsárgult lapok voltak, fekete tintával, vastag tollvonásokkal, több hasábban írták tele őket. A kézírást furcsa kacskaringók tarkították, és Cassie alig látott benne központozást, de azért olvasható volt.

- Mik ezek?
- Fekete John magániratai. Levelek meg ilyesmi... Mindent összegyűjtöttünk, amikor keresni kezdtük a mesteri eszközöket. Átnézem őket, nem derül-e ki belőlük valami gyengeség, amit Fekete John ellen fordíthatnánk, hogy legyőzhessük. Így tudtuk meg azt is, hol keressük a kristálykoponyát. Fekete John írt róla Sean egyik ősének

egy levelet, amit megtaláltunk Seanék padlásán. Persze nem árulta el a sziget pontos helyét, de utalt rá.

- Meglepne, ha bárkiben is bízott volna annyira, hogy nyomra vezesse.
- Nem is bízott. Úgy tűnik, vissza akart menni a szigetre, és elhozni a koponyát, hogy használja, vagy más, biztonságosabb helyre vigye, de meghalt, mielőtt ezt megtehette volna.
- A tengerbe fúlt mormolta Cassie, a kezében kicsi, téglalap alakú papírt forgatva. Az volt rányomtatva: *Massachusetts-öböli Telepes-közösség*, *8 dollár*. Atyaég, hiszen ez egy bankjegy, pénz az 1600-as évekből!
 - Ezt már említetted mondta Diana, elmélyülten figyelve Cassie-t.
- Kíváncsi vagyok, honnan tudod.
- Hogy? Ja, biztos hallottam valamelyikőtöktől. Cassie a fejét törte. Talán Melanie-tól.
- Melanie-tól nem hallhattad. Egyikünktől sem hallhattad, Cassie, mert egyikünk sem tudja. Te vagy az első, aki megemlíted, hogy Fekete John a tengerbe veszett.
- De... Cassie döbbenten törte a fejét, próbálta felidézni, hogy jutott tudomására a dolog. De akkor, hogyan... Egyszeriben megértette. Az álmaim suttogta, és az ágyig hátrált. Jaj, Diana, mostanában Fekete Johnról álmodom. Azt álmodom, hogy megfulladok, hogy egy süllyedő hajón vagyok. De az álom nem is rólam szól, hanem Fekete Johnról. Fekete John veszett így a tengerbe.
- Cassie! Diana odajött hozzá, leült mellé az ágyra. Biztos vagy benne, hogy róla álmodtál?
- Igen. Mert ma megint átéltem ezt a víziót, miután megláttam Fekete Johnt a temetőben. A szemébe néztem... aztán úgy éreztem, hogy süllyedek. Fulladoztam. Körülvett a sós víz, nagyon hideg volt. Éreztem a tenger ízét.

Diana átkarolta Cassie remegő vállát.

- Ne is gondolj rá többet!
- Semmi baj suttogta Cassie. De miért kényszeríti rám Fekete John, hogy átéljem ezt? Miért sugall nekem ilyen álmokat? El akar tenni láb alól?

- Nem tudom felelte Diana bizonytalanul. Cassie, mondtam már, nem kell itt maradnod...
 - De igen, kell.

Cassie a nagymamájára gondolt, fülébe csengtek a szavai. Nincs a sötétben semmi félelmetes, csak szembe kell nézni vele.

Az óceán sötét volt, akár az éjfél a tenger mélyén, és hideg, mint a hematit. *De szembe tudok nézni vele* - gondolta Cassie. *Nem vagyok hajlandó félni tőle. Nem vagyok hajlandó*. Ellökte magától a félelmet, és érezte, hogy lassan csillapodik a reszketése.

Az én családomé a látomás és az erő - gondolta. Arra akarom használni azt az erőt, hogy szembeszálljak Fekete Johnnal. Hogy legyőzzem őt.

Elhúzódott Dianától.

- Szerintem jó ötlet így kutakodni - biccentett az íróasztalon lévő papírok felé. - Te nézd át ezeket meg a családotok könyvét, én pedig átolvasom a miénket!

Az ablakfülkére nézett, ahol a vörös bőrkötéses árnyak könyve hevert, mellette egy tömb tarka öntapadós cetli meg néhány filctoll és szövegkiemelő.

- Találtál már valami érdekeset! kérdezte Diana, miután Cassie letelepedett a fülkében, ölében a kötettel.
- Fekete Johnról egyelőre semmit. A könyv elején lévő igézetek nagyjából megegyeznek azokkal, amik a tiédben vannak. De mindegyik érdekes, és ki tudja, melyik lesz még hasznunkra felelte Cassie.

Elhatározta, hogy alaposan megismerkedik a könyvben szereplő igézetekkel és amulettekkel, megjegyez mindent, amit csak bír, a többiről meg legalább azt, hogy hol keresse. Ám ez a projekt évekbe is telhet, és most sürgette őket az idő.

- Diana, szerintem beszélnünk kéne a helyi idős hölgyekkel... amilyen hamar csak lehet. Mielőtt... hát, mielőtt olyasmi történik, ami megakadályozza, hogy beszéljünk velük. - Komoran nézett Diana szemébe.

Diana pislogott, felfogta, mire céloz Cassie, majd bólintott.

- Igazad van. Már négy embert megölt, ha nem többet. Ha úgy véli, hogy a nénik fenyegetést jelentenek... - nagyot nyelt. - Holnap beszé-

lünk velük. Szólok Adamnek, amint felhív... Megbeszéltük, hogy hív, ha ő meg Deborah végeztek Fekete John követésével.

- Remélem, Fekete John nem tudja, hogy követik mondta Cassie.
- Én is nagyon remélem felelte Diana halkan, aztán ismét a papírok fölé hajolt.

Másnap gyűlést tartottak a tengerparton. Faye-nek esélye sem volt megvétózni a helyszínt, ugyanis részt sem vett a gyűlésen.

- Vele van jelentette ki Deborah tömören. Ma reggel követtem Faye-t. Adammel tegnap este sorsot húztunk, ki eredjen a nyomába. Ugyanabban a kávézóban találkozott a pasassal, ahol tegnap is voltak...
 - Acsi, ácsi! szólt közbe Laurel. Előrehaladtál. Milyen kávézó?
- Majd én elmondom felelte Adam, miután Diana rápillantott. Tegnap este elsiettünk a temetőből, hogy kövessük Mr... Brunswickot. Amúgy ez a név egy vicc.

Diana bólintott.

- Régen hobbim volt az olajfestés, és a *Brunswick egy festék* neve magyarázta Cassie-nek meg a többieknek. Ami fekete.
- Nagyon vicces jegyezte meg Cassie. Nick mellett ült, új helyén, és ez kissé feszélyezte. Felfokozottan érzékelte a fiú jelenlétét, érezte a karját maga mellett. Ha egy kicsit jobbra dől, meg is érintheti, és ez megnyugtatta. Az a kérdés, mit tett azzal az emberrel, aki valójában az új igazgatónk lett volna mondta.
- Fogalmam sincs. Adam nyilván észrevette, ki mellett foglal helyet Cassie, ahogy nem kerülhette el a figyelmét Nick tekintete sem, amelyben új keletű féltés ült. A lány látta, hogy Adam szürkéskék szeme Nickre vándorol, szigorúan méri végig. Korántsem barátságosan nézett a fiúra. Nem tudom, hogy sikerült megszereznie az állást. Azt sem tudom, miért kell neki ismét Nickre pillantott, és kinyitotta a száját, ám megszólalt Diana.
- Folytasd, Adam! Halljuk a többit! Meséld el, mi történt, miután követted tegnap Brunswickot!
- Hogy? Ja, igen. Nos, egyedül távozott, egy szürke Cadillacben, mi pedig követtük, Deborah a motorján, én meg a kocsimmal. Behaj-

tott a városba, beült a Kotyogó Kávézóba... és mit gondoltok, ki jött oda néhány perccel később?

- Méghozzá csipkés fekete miniruhában és nagyon hetykén tette hozzá Deborah.
 - Faye suttogta Diana, mint aki rosszul van. Hogy tehette?
- Gőzöm sincs, de megtette felelte Deborah. A kirakaton át néztük, ahogy odament a pasi bokszához. Tényleg élő, lélegző pasas, még kávét is ivott. Egy órán át beszélgettek. Faye úgy tette magát, úgy dobálta a fejét, akár egy kiscsikó a lovasbemutatón. És ahogy elnéztem, ez tetszett a pasinak... legalábbis mosolygott Faye-re.
- Megvártuk, hogy elmenjenek, aztán Deb követte Faye-t, én meg Brunswickot - mondta Adam. - A férfi elhagyta a szigetet, egy nyaralóhoz hajtott... gondolom, kibérelte. Végül hajnali egy körül otthagytam.
 - Faye hova ment? kérdezte Melanie Deborah-tól. Deborah grimaszolt.
 - Nem tudom.
 - Miért nem?
- Mert lerázott, oké? Harley-n motorozva kissé nehéz nem feltűnést kelteni. Faye nekiállt áthajtani minden piroson, meg váratlanul hátra arcot vett, és végül lerázott. Akarsz nagy ügyet csinálni belőle?
 - Deb! szólt rá Cassie.

Deborah bosszúsan rámeredt, majd égnek emelte a szemét, aztán vállat vont.

- Na mindegy, ma reggel Faye háza előtt vártam, aztán követtem, ahogy elment a pasashoz a kávézóba. Sajna hátul ültek le egy bokszban, nem elöl, a kirakatnál, úgyhogy bementem, de nem igazán láttam, mit csinálnak. Azt hiszem, Faye adott valamit a pasikámnak, csak nem tudom, mit.
- Pazar szólt Suzan, mire Deborah dühös pillantást vetett rá. Úgy értem, pazar, hogy Faye... hogy is mondják? Egy húron pendül a pasival. Senki nem kéri azt a fánkot? Suzan kecsesen lerázta a porcukrot az édességről, és beleharapott.

Laurel valami olyasmit motyogott, hogy a finomított cukor roszszabb, mint a patkányméreg, de nem volt energiája ennél többet mondani.

- Nagyon fincsi jegyezte meg Suzan teli szájjal. Csak az a kár, hogy nincs töltve.
- Szerintem sürgősen beszélnünk kéne az idős hölgyekkel mondta Cassie. Mármint Adam nagymamájával, Laurel dédijével meg Melanie édesanyjának nagynénjével.
- A mai nap épp tökéletes volna vetette fel Melanie. A nénik minden vasárnap délután összejönnek, és nálunk ebédelnek: nagy teázást tartanak, tudjátok, szendvicsekkel meg kis süteményekkel, meg minden.
- Tényleg felelte Cassie. A nagymamám is odajárt, minden vasárnap.
- Sütemények? kérdezte Suzan, akinek ez láthatóan felkeltette az érdeklődését. Ezt miért csak most mondod? Nyomás, menjünk!
- Jó... ácsi, várjatok! szólt Diana. Körbenézett a csoport tagjain. Figyeljetek, valószínűleg fölösleges megkérdeznem, de nem vitt el egyikőtök egy kis darab hematitot Cassie szobájából?

Mindenki őt bámulta, aztán egymásra meredtek. Mindenki, kivéve Cassie-t és Laurelt. A többiek a fejüket csóválták, és az arcukra egyforma döbbenet ült ki.

- Valaki elcsórta a hematitot? - kérdezte Deborah. - Azt, amit Fekete John házánál találtál?

Cassie bólintott, feltűnés nélkül figyelve a Kör többi tagját. Adam a homlokát ráncolta, a Henderson fivérek bamba képet vágtak. Sean idegesnek tűnt, bár ez nála megszokott volt. Melanie gondterheltnek látszott, Nick lassan csóválta a fejét, Suzan pedig vállat vont.

- Nem is hittem, hogy bárki bevallja - mondta Diana. - De gyanítom, ennek az az oka, hogy a bűnös nem itt van. Hanem a Kotyogó Kávézóban - felsóhajtott. - Na jó! Menjünk Melanie-ékhoz!

Cassie elég sok időt töltött Melanie-ék házában, mióta odavitték az édesanyját. A föderalista stílusban épült ház nagyon hasonlított Cassie nagymamájáéhoz, de sokkal jobb állapotban volt.

A külső fal fehér deszkaburkolatát nemrég festették át, a házban pedig rend és tisztaság uralkodott. Constance néni a társalgóban ült Mrs. Franklinnel, Adam nagymamájával, és Mrs. Quincey-vel, Laurel dédikéjével. Az idős hölgy láthatóan nem igazán örült, amikor mind a tizenegyen odatömörültek a társalgó ajtajába.

- Constance néni? Beszélhetnénk veled?

Az idős hölgy rideg, bosszús tekintettel nézett Melanie-ra. Sovány, fejedelmi tartású asszonyság volt, Cassie látott némi hasonlóságot magas járomcsontos arca és Melanie klasszikus szépsége között. A néni haja - korát meghazudtolva - nagyon sötét volt, bár talán festette.

- Azért jöttél, hogy meglátogasd édesanyádat? kérdezte, amikor észrevette Cassie-t a csoportban. Épp mélyen alszik, szerintem most igazán nem lenne szabad zavarni.
- Mi veled szeretnénk beszélni, Constance néni hangsúlyozta Melanie. A társalgóban ülő idős hölgyekre nézett. Illetve mindhármatokkal.

Constance néni kissé összevonta a szemöldökét, ám a kanapén ülő alacsony, dundi asszonyság így szólt;

- Jaj, engedd be őket, Connie! Miért is ne? Na, végre itt vagy, Adam. Miért olyan későn jöttél haza tegnap este, hm?
 - Nem tudtam, hogy észrevetted, nagymama felelte Adam.
- Ó, jóval többet veszek én észre, mint az emberek hinnék kuncogott Mrs. Franklin, majd vett magának egy teasüteményt, és bekapta. Ősz, több tincsbe font haját hanyagul tűzte fel, csak úgy sugárzott róla a szeleburdiság, ellentétben a katonásan rendezett, fehér-arany társalgóval. Cassie azonnal megkedvelte.
- Mi folyik itt, Laurel? kérdezte egy remegő hang, és Cassie ránézett Mrs. Quincey-re, egy aprócska nénire, akinek arca aszalt almára emlékeztetett. Laurel dédnagymamája olyan alacsony és vékonyka volt, mint akit egy szellő is elfújhat.
 - Hát... Laurel Adamre nézett, a fiú felelt helyette.
- Igazság szerint pont arról lenne szó, amit a nagymamám kérdezett az imént. Hogy miért olyan későn értem haza. És egy olyan dologról is, ami régen történt, nagyjából a születésünk idején.

Constance néni most már istenigazából ráncolta a homlokát, Mrs. Quincey pedig elhúzta a száját. Mrs. Franklin kuncogott, de úgy tekingetett ide-oda a szobában, hogy Cassie nem volt biztos benne, hallotta-e egyáltalán az unokáját.

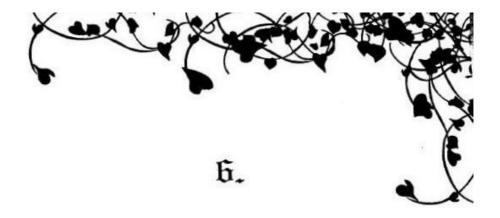
- Nos? - szólt Constance néni élesen. - Elő a farbával!

Adam hátranézett a Kör többi tagjára, akik mind jelezték neki a támogatásukat, némán megválasztották szószólójuknak. A fiú mély levegőt vett, és visszafordult az idős asszonyokhoz.

- Azért értem olyan későn haza, mert követtem az új igazgatónkat, Jack Brunswickot - közölte. A név nem váltott ki reakciót. - A nénik valószínűleg más néven ismerték őt. - Teljes csend. - Az a név, amire emlékezhetnek: Fekete John.

Megtört a csend, Constance néni olyan hirtelen állt fel, hogy a padlóra lökte az egyik aprólékosan díszített, törékeny teáscsészét.

- Takarodjatok! Kifelé! - ripakodott Adamre.

- Na de, Constance néni! hökkent meg Melanie.
- Hallottátok! közölte a sötét hajú asszony Adammel majd a csoport többi tagjára nézett. Takarodjatok innen, mind egy szálig! Nem tűrhetem az ilyen viccelődést, pláne nem most. Nem okoztatok már elég bajt a kontárkodásotokkal? Szegény Alexandra a vendégszobában lábadozik, Maeve-et pedig épp most temettük el... Melanie, azt akarom, hogy tűnjenek el a házamból!

Laurel és Mrs. Quincey mindketten reszkettek.

- Jaj, istenkém, jaj istenkém! mondogatta Quincey asszonyság, madárkaromnak tűnő kezével hadonászva.
- Jaj, Miss Burke, ne tessék haragudni! rimánkodott Laurel, szinte könnyek közt.
- Nem tiszteltek ti senkit és semmit jelentette ki Constance néni zihálva. Csillogott a szeme, mintha lázas lenne.
- A fiatalok már csak ilyenek, Constance szólt Adam nagymamája kuncogva. De tényleg, emlékszem, hogy az ő korukban mi állandó-an rosszalkodtunk... Úgy bizony! Továbbra is nevetve és a fejét csóválva az idős asszony bekapott még egy teasüteményt.
- Nagymama, kérlek, figyelj ide! Ez nem vicc könyörgött Adam, hasztalanul.

Túl nagy lett a zaj, mindenki egyszerre beszélt, Constance néni pedig a hangzavart túlkiabálva továbbra is kifelé parancsolta őket, azt hajtogatva Melanie-nak, hogy hagyja már a padlóra esett csészét, csak tűnjön el. Mrs. Quincey még mindig reszketett, igyekezett nyu-

galomra inteni a társaságot, ám senki sem figyelt rá. Mrs. Franklin jóindulatúan mosolygott a fiatalokra. Diana pedig Melanie nénikéjének könyörgött, hogy hallgassa meg őket, de hiába.

- Utoljára mondom! rikoltotta Constance néni hadonászva, mintha így akarta volna kihessegetni Dianát és az egész Egyletet az ajtón.
- Miss Burke! kiáltotta Cassie. Úgy érezte, menten elsírja magát, bár Nick a kiabálás kezdete óta próbálta diszkréten kifelé terelgetni. A lány nem akart elmenni, úgy vélte, érti, mire célzott Constance néni, amikor a fiatalok kontárkodását említette. - Miss Burke! - ismételte, és nem hagyta magát, előrelépett. Közvetlenül Constance néni előtt találta magát. - Bocsánatot kérek - mondta Cassie halkan, és a hirtelen támadt csöndben még azt is hallotta, milyen bizonytalan a saját hangja. - Az én édesanyám lábadozik a néni vendégszobájában, és nem tudom elmondani, milyen hálás vagyok, hogy gondját tetszik viselni. És az én nagymamámat temettük el. De mit tetszik gondolni, ki tette ezt velük? Nem az Egylet. Nagymama a halála előtt elmondta nekem, hogy Fekete John előre eltervezte a visszatérését. A nagyi mindig is tudta, hogy sikerülni fog neki visszajönni. Igaz, részben a Kör hibája, hogy Fekete John visszatért... részben az én hibám. És nagyon sajnáljuk, annyira sajnáljuk, hogy arra nincsenek is szavak. De Fekete John tényleg itt van. - Egy pillanatra elhallgatott, majd szinte suttogva hozzátette: - Esküszöm.

Constance néni zaklatottan szívta a levegőt az orrán át. Tartása még fejedelmibb volt, mint eddig, száját úgy elhúzta, hogy csak egy vékony vörös vonalnak tűnt az arcán.

- Sajnos nem tudom elhinni egyetlen szavadat sem. Egyszerűen lelehetetlen... Az idős asszony arckifejezése megváltozott, eltorzult a fájdalomtól. Felhördült, a mellkasához kapott.
- Constance néni! kiáltotta Melanie, és odarohant hozzá. Csak Adam segítségével sikerült egy székhez támogatniuk a megdermedt asszonyt.
 - Hívjak orvost? kérdezte Diana.
- Ne! emelte fel a fejét Constance néni. Semmiség. Már semmi bajom.
- Dehogy semmiség, Constance felelte egy remegő hang, majd Mrs. Quincey felkelt a kanapéról, és barátnője széke mellé lépett. - A

szíved jelzi, hogy a gyerekek igazat mondanak. Szerintem meg kellene hallgatnod őket.

Csend támadt, miközben Constance néni Melanie-ra, aztán Adamre, majd Cassie-re nézett. Cassie csak azért is viszonozta a szúrós tekintetet.

A néni lehunyta a szemét, lassan hátradőlt a széken.

- Igaz mondta anélkül, hogy bármelyikükre nézett volna. Gyertek be, gyerekek, és keressetek magatoknak ülőhelyet! Aztán előadhatjátok a mondandótokat.
- Szóval, végül úgy döntöttünk, legjobb lesz a nénikhez fordulnunk, mert talán tetszenek emlékezni Fekete Johnra mondta Diana. Arra is gondoltunk, hogy megkérdezhetnénk a szüleinket...
- A szüleiteknek ne szóljatok! intette Constance néni határozottan. Miközben a széken ülve végighallgatta a történteket, arckifejezése egyre komorabb lett. A társaságra kilátástalan rettegés telepedett. Ők nem értenék meg folytatta, és üres tekintettel nézte Cassie-t, akinek ettől édesanyja üveges szeme jutott eszébe. Nem hajlandók visszaemlékezni. Édes istenem, bárcsak én is elfelejthetném...
 - Ami történt, megtörtént jelentette ki Quincey asszonyság.
- Igaz felelte Constance néni. Kihúzta magát. De nem tudom, miből gondoljátok, hogy három öregasszony a segítségetekre lehet... vele szemben.
- Gondoltuk, talán tetszenek emlékezni valamire vele kapcsolatban, valamilyen gyengeségére, olyasmire, amit kihasználva szembeszállhatunk vele mondta Adam.

Constance néni lassan megcsóválta a fejét. Mrs. Quincey összevonta a szemöldökét, arca ezernyi ráncba szaladt. Mrs. Franklin képe nagyon derűsnek tűnt, Cassie nem volt biztos benne, hogy felfogta a hallottakat.

- Ha képes feltámadni, akkor nem lehet sok gyenge pontja jelentette ki rekedten Constance néni. És mindig is ördögien értett a manipuláláshoz. Azt mondjátok, hogy Faye Chamberlain az ő oldalán áll?
 - Attól tartunk felelte Adam.

- Az nagy baj. Faye segítségével fog rátok támadni, a ti gyengeségeiteket kihasználva. Ki kell vonnotok Faye-t a hatása alól. De hogyan? Constance néni a homlokát ráncolva tűnődött. A hematittal: vegyétek el tőle! Az a kő nagyon veszélyes, Fekete John befolyásolni tudja vele Faye gondolatait. Diana Cassie-re pillantott, mintegy jelezve: *Nem megmondtam?* Constance néni folytatta. És azt állítjátok, a koponyának vége? Biztosak vagytok benne?
 - Igen felelte Adam.
- Úgy tűnt, felrobbant Faye kezében, azelőtt, hogy mind elájultunk volna - magyarázta Cassie. - Legalábbis, valami kirobbant belőle. És utána a koponyának hűlt helye volt.
- Nos... akkor azt már nem használhatjuk ellene. És te, Cassie, te nem találtál semmit a nagymamád könyvében, ami segíthetne?
 - Nem. Bár még nem sikerült végigolvasnom vallotta be Cassie. Constance néni a fejét csóválta.
- Erő, az kellene nektek, erő, hogy szembeszállhassatok vele. Ti túl fiatalok vagytok, hogy megküzdjetek vele... mi pedig túl öregek. A kettőnk közötti generációból pedig csak az ostobák maradtak életben. Errefelé nincs akkora erő, ami elég hatalmas lenne, hogy...
 - Valaha volt szólalt meg Mrs. Quincey cérnahangon. Constance néni ránézett, és megváltozott az arckifejezése.
- Valaha... igen, úgy van a Kör tagjaihoz fordult. Ha a régi történetek igazak, egykor létezett akkora erő, amely elég hatalmas volt Fekete John elpusztításához.
 - Milyen erő? kérdezte Laurel.

Constance néni visszakérdezett:

- Pontosan hol találta Adam a koponyát?
- Nem véletlenül talált rá mesélte Diana. A mesteri eszközöket kereste... Elhallgatott. A mesteri eszközök... suttogta.
- Úgy van. Az eredeti gyülekezet, az igazi salemi boszorkányok eszközei. Az őseinké, azoké, akik New Salemet alapították, miután a boszorkányvadászok elüldözték őket Salem városából.

Cassie gondolkodás nélkül szólalt meg.

- Jó, de pontosan mik azok a mesteri eszközök?
 Quincey asszonyság válaszolt.

- A boszorkányok vezetőjének szimbólumai. A diadém, a karperec, a harisnyakötő.
- Amiket mi használunk, azok csak utánzatok magyarázta Melanie. Azok valóban csak szimbólumok. Az eredeti gyülekezet eszközei nagy erőt rejtettek, valóban felhasználhatták őket a varázsláshoz. De Constance néni fordult az idős asszonyhoz -, Fekete John rejtette el a mesteri eszközöket. Adam évek óta keresi őket, mindent átfésült innen egészen Cape Codig. Mégis, hogy találhatnánk meg az eszközöket?
- Nem tudom felelte a nénikéje. De egy dologban tévedsz. Nem Fekete John rejtette el az eszközöket, hanem az eredeti gyülekezet. Fekete John elől rejtették el őket, hogy ne használhasson egyetlen eszközt sem. Tudták, hogy a koponya és a mesteri eszközök együttes ereje legyőzhetetlenné tenné őt. Legalábbis nekem ezt mesélte annak idején a nagymamám.
- Nyilván innen nem messze rejtették el az eszközöket tette hozzá Mrs. Quincey. Ez tiszta sor. Fekete John szeretett utazni, az őseink viszont nem. Béke- és otthonszerető emberek voltak.
- Tanácsot kérni jöttetek... Nos, ez az én tanácsom mondta Constance néni. Keressétek meg a mesteri eszközöket! Ha összefogtok, és azokat használjátok, talán van esélyetek ellene. Ismét vékony vonallá szorította össze a száját.
 - Hát, jó felelte Adam lassan. Értjük.

Cassie sóhajtott, igyekezett nem átadni magát a csalódottságnak. Jó tanácsot kaptak, de ő azt remélte... Mit is? Valószínűleg azt, hogy visszakaphatja a nagymamáját. A nagyiját akarta, aki oly bölcs volt, akinek előbb-utóbb mindig sikerült elérnie, hogy Cassie erősebbnek érezze magát, mint valaha.

- És olvasgasd csak azt a könyvet, amit a nagymamádtól kaptál - szólt váratlanul Quincey asszonyság, Cassie-re nézve. A lány bólintott, az öregasszony pedig rámosolygott, bár ráncos képe meglepően komoly volt.

Mrs. Franklin is mosolygott, megpaskolta a térdét, majd körülnézett, mintha elfelejtett volna valamit.

- Mi lesz holnap? - kérdezte.

Csönd támadt. Cassie abban sem volt biztos, hogy Adam nagymamája hozzájuk szólt-e, vagy csak magában beszél. De aztán az öregasszony megismételte:

- Mi lesz holnap? és biztatóan nézett rájuk.
- Izé... a szülinapunk felelte Chris.

Diana azonban riadtnak tűnt.

- Szerintem... szerintem Hekaté éjszakája lesz felelte. Erre tetszett gondolni?
- Úgy bizony felelte Mrs. Franklin vidáman. Ó, mi a ti korotokban nagy ceremóniát rendeztünk ilyenkor. Emlékszem a holdfényben tartott szertartásokra, miközben a sötétben indiánok rejtőztek...

A többiek egymásra meredtek. Nem létezik, hogy Mrs. Franklin ilyesmire emlékezzen, évszázadok óta nem éltek itt őslakosok.

Diana azonban egyre izgatottabb lett.

- A néni szerint szertartást kéne rendeznünk?
- Én azt tenném, kedvesem felelte Mrs. Franklin. Egy szertartást csak lányoknak. Nekünk, nőknek mindig megvannak a magunk tit-kai, ugye, Connie? És mindig összetartunk.

Diana kissé hökkentnek tűnt, majd lassan, elszántan bólintott.

- Igen. Igen! Jó lenne, ha összegyűlnénk mi lányok... az összes lány. És azt hiszem, tudom is, milyen ceremóniát rendezzünk. Nem ebben az évszakban szokás, de az most nem számít.
- Biztosan jól érzitek majd magatokat, kedvesem felelte Mrs. Franklin. Most pedig hadd lássam... Cassie-t!

A lány ijedten nézett rá.

- Cassie! - szólította ismét Adam nagymamája. Az öregasszony oldalra biccentette a fejét, és felsóhajtott, mintha valaki egy mosolygós kisbaba képét mutatta volna neki. - Édes istenem, hogy te milyen csinos vagy, bár egyáltalán nem hasonlítasz édesanyádra. Viszont... - hirtelen elhallgatott, és körülnézett. - Hm?

Constance néni minden eddiginél komorabbnak tűnt, zsémbes tekintete Mrs. Franklinre szegeződött.

- Edith - szólt rá színtelen hangon.

Adam nagymamája Laurel dédijére nézett, aki szintén meredten bámult rá.

- Ugyan... Csak azt akartam mondani, hogy az arckifejezése kissé emlékeztet az édesanyjáéra - mondta Mrs. Franklin, és kedvesen Cassie-re biccentett. - Próbálj ne nagyon aggódni, kedveském! Végül minden rendbe jön.

Constance néni némiképp megnyugodott, bár próbálta leplezni.

- Így van. Végeztünk, Melanie, kísérd ki szépen a barátaidat!

És ennyi volt. Mind a tizenegyen felkeltek, udvariasan köszönetet mondtak és elbúcsúztak, aztán kiléptek a nagy fehér házból a halvány novemberi napsütésbe.

- Fú! mondta Cassie. Adam, tudod, miről beszélt a nagymamád a vége felé?
 - Bocsi! felelte Adam grimaszolva. Néha rájön az öt perc.
- Nem is ő volt a legfurább, hanem a másik kettő kezdte Cassie, ám Deborah türelmetlenül közbevágott:
 - Szóval, mi ez a Hekaté éjszakája dolog?
 - A banyák éjszakája felelte Diana. Őket szimbolizálja Hekaté.
- Bányák? visszhangozta Suzan irtózva, és Cassie tudta, mi zavarja. A banya szó kellemetlen képet idézett fel: egy görnyedt ráncos vénasszonyt, kezében mérgezett almával.
- Pontosan. Diana fogadott húgára nézett. Nincs ebben semmi rossz, Cassie. A banya egyszerűen öregasszonyt jelent: hagyományos értelemben ez egy nő életének utolsó szakasza. Lány, anya, banya. A banyák bölcsek és... hát, erősek. Fizikailag talán nem, de mentálisan igen. Rengeteg mindent láttak és átéltek, rengeteg mindent tudnak. És átadhatják nekünk a tudásukat.
- Mint a nagymamám felelte Cassie, miután leesett neki a tantusz. Hát persze: a görnyedt, ráncos alak a nagyanyja szakasztott mása volt. *Vagyis nem mérgezett alma van a kezében* gondolta. Ha a nagymamája bármit is kínált valakinek, az nem volt más, mint segítség. A tündérmesék becsapnak minket mondta.
- Így van. Diana határozottan bólintott. Ha megöregszem, szeretnék pont olyan banya lenni, mint a nagymamád.
 - Ahogy akarod szólt közbe Doug, a szemét forgatva.
- Mind csak segíteni próbálnak mondta Melanie. Még Constance néni is. De mit fogunk csinálni Hekaté éjszakáján, Diana?

- Ez az éjszaka a jövendőmondásé és a jóslatoké mondta Diana -, keresnünk kéne valamiféle útelágazást vagy útkereszteződést, ahol megünnepelhetjük. Hekaté a válaszutak görög istennője volt: az útkereszteződések, útelágazások a változást jelképezik. Az élet egy új szakaszának kezdetét. Legyen szó öregségről, halálról vagy akármilyen változásról.
- Szerintem mindannyian válaszút előtt állunk jegyezte meg Melanie komoran.
- Szerintem is. Diana Adamre nézett. Azt hiszem, a nagymamádnak igaza volt, ez most csak a lányokra tartozik. De akkor ti srácok magatokra maradtok...

Adam elvigyorodott.

- Jaj, azt hiszem, egyetlen estére el tudjuk szórakoztatni magunkat nélkületek is. Talán Chrisnek meg Dougnak van valami jó ötlete.

Lazán beszélt. Cassie észrevette már, hogy a Kör fiútagjait egyáltalán nem zavarják a lányok jogai és kiváltságai. Nem érezték fenyegetve magukat, úgy tűnt, pontosan tudják: mind másmilyenek, de közben egyformán fontosak.

- De azért legyetek nagyon óvatosak! - mondta Nick, cseppet sem ironikusan. Chris meg Doug épp egymást püfölték, azon veszekedtek, hogyan ünnepeljék meg a születésnapjukat. Amikor Nick megszólalt, elhallgattak. - Szerintem a közelben kellene keresnetek egy keresztutat - folytatta, Dianához és Cassie-hez intézve szavait. - Hogy ne legyünk messze egymástól.

Cassie a fiúra nézett, látta rajta az aggodalmat, hiába sugárzott tekintetéből a magára erőltetett nyugalom. Megfogta Nick kezét, érezte az erejét, ahogy ujjaik összekulcsolódtak.

- Óvatosak leszünk - ígérte halkan.

Észrevette, hogy Deborah éles pillantást vet összekulcsolt kezükre, látta a motoros lány arcán felvillanó, beavatott vigyort. Chris Dougot bökdöste, aki méltatlankodva meredt rá. Melanie általában higgadt szürke szeme tágra nyílt, Laurel és Suzan pedig mosolyogtak.

Cassie akaratlanul is észrevette, hogy Adam nem mosolyog. A fiú egész nap nem mosolyodott el többet.

Aznap éjjel Cassie ismét álmot látott. Örvénylő, alaktalan álmot, amelynek mintha lett volna valami köze az árnyak könyvéhez. Dianával késő éjjelig fennmaradtak, a könyvet olvasgatták, tanulmányozták. Semmi hasznosat nem találtak. Ám Cassie álmában úgy érezte, világrengető felfedezés határán áll.

Ismét megpillantotta a szobát, amelyet beragyogott a napfény. Csupán egyetlen villanásra látta, aztán szinte azonnal elsötétedett minden. Rádöbbent, hogy felébredt, és körülnézett Diana szobájában, mintha újra megpillanthatná az álmában látott helyiséget.

- Cassie mormolta Diana -, minden oké?
- Igen suttogta.

Örömmel látta, hogy Diana ismét álomba szenderül. Az idősebb lány ragaszkodott hozzá, hogy Cassie töltse ott az éjszakát, féltette őt a rémálmoktól. Cassie azonban eltökélte magát, hogy ha nagyon zavarja Dianát, akkor nem hajlandó többet nála aludni. Elég bajt okozott Dianának anélkül is, hogy miatta egész éjjel ne jöjjön álom a szemére.

Maga Cassie nagyon is békésen aludt a Meade-házban. Ezt az épületet össze sem lehetett hasonlítani a nagymamájáéval, amely olyan sokat csikorgott-nyikorgott, hogy állandóan felriasztotta Cassie-t. Úgy vélte, nyilván máshogy építették a két házat. Dianáéknál a hozzátoldások sokkal újabbak voltak, s talán jobb anyagból is készültek.

Cassie egy darabig mozdulatlanul hevert a meleg takaró alatt, a sötétben; hallgatta Diana halk szuszogását. Hol lehet most Fekete John? - tűnődött. A szárazföldön, a bérelt nyaralójában? Vagy itt, New Salem szigetén?

Valamilyen oknál fogva felzaklatta, ha szigetként gondolt New Salemre. Szó szerint elszigeteltnek érezte magát, sőt, ostrom alá vettnek. Mintha Fekete John végleg elszakíthatná őket a külvilágtól, messzire taszítva a szigetet az óceánon.

Ne butáskodj már! - korholta magát, a gyomrát görcsbe rántó pánik azonban nem hagyott alább. Egyszeriben eszébe jutott, nem lenne-e jobb helyen az édesanyja valami intézetben - máshol. Minél meszszebb innen, annál jobb.

Fekete Johnnak semmi oka anyukámat bántani. Minket utál - gondolta kétségbeesetten.

A nagymamáját mégis megtámadta. Vajon miért? Az árnyak könyvéért? *Most már nálam van az árnyak könyve* - döbbent rá, és a rémülettől elszorult a szíve. *Mi lesz, ha Fekete John eljön a könyvért?*

A gondolat elszabadította a fantáziáját. Érezte, hogy az ágy beleremeg szíve dörömbölésébe. Mi lesz, ha Fekete John megjelenik, itt és most? Eleven, hús-vér ember - de boszorkány is. Vajon kötik őt a többi emberre vonatkozó törvények? Vagy besuhanhat ide árnyékként, a padlón csúszva az ágy felé?

Muszáj nyugodtnak maradnom. Muszáj. Ha összeroppanok, mindennek vége. Anyának, a gyülekezetnek, mindennek. Mindenkire szükség van, hogy szembeszállhassunk Fekete Johnnal. Nem lehetek én a gyenge láncszem.

- Nincs a sötétben semmi félelmetes, csak szembe kell nézni vele - suttogta magának a fogát csikorgatva. - Nincs a sötétben semmi félelmetes, csak szembe kell nézni vele.

Könnyek csípték a szemét, gördültek le az arcán, de egyre csak a nagymamája szavait suttogta. Újra és újra elmondta magának, amíg el nem aludt.

Másnap reggel, az első óra kezdete előtt iskolagyűlés volt a gimiben. Faye aznap sem ült a szokott helyén írásművészeten, ám ahogy Cassie bement az előadóterembe, döbbenten pillantotta meg a sötét hajú lányt fent a színpadon.

Faye nyugodtan, szinte szerényen álldogált - magához képest. Nadrágkosztümöt viselt, úgy festett, akár egy nagyon okos, nagyon szexis titkárnő. Sötét sörényét laza kontyba tűzte, egy köteg papír és csiptetős írótábla volt a kezében. Már csak a szarukeretes szeműveg hiányzott róla, hogy úgy fessen, mint egy milliárdos jobbkeze.

Cassie nem akart hinni a szemének.

Körülnézett az előadóteremben, és megpillantotta Suzant meg Seant, mindkettőjüknek irodalomkorrepetálással telt volna az első órája. Odabiccentett nekik, mire otthagyták az osztályukat, és csatlakoztak hozzá. Suzan kék szeme óriásira kerekedett.

- Láttad Faye-t? Tudod, mit keres a színpadon?
- Fogalmam sincs felelte Cassie. De nem sok jót nézek ki belőle.

- Szerintem nagyon is jól néz ki - szólalt meg Sean, és gyorsan megnyalta az ajkát. - Irtó dögös.

Cassie Seanra pillantott, hosszú idő óta most először vette észre igazán. Talán azóta nem figyelt rá, hogy a halloweeni bálon táncolt vele. Seant könnyű volt figyelmen kívül hagyni, mintha mindig beleolvadt volna a csapatba. De most, hogy csak ő volt itt az Egyletből a két lányon kívül, Cassie rendesen szemügyre vehette.

Jobban oda kellene figyelnem rá - gondolta. Eszébe villant egy kép: ahogy először látta Seant. A csillogó szemét, a nevével gravírozott, csillogó övcsatját. A fiú akkor a kondigépreklámokkal teli szekrénye mellett állt, és vigyorogva nézte Cassie-t. Valami borzasztóan zavarta a lányt ezzel az emlékképpel kapcsolatban, de nem bírt rájönni, micsoda.

A tizenegyedikesek és a végzősök utolsó csoportjai is bejöttek az előadóterembe. Cassie észrevette a Henderson fivéreket meg Deborah-t, akiknek töriórája lett volna, és az osztálytársaik között foglaltak helyett. Akárcsak Diana, Melanie és Laurel, akik irodalomóráról jöttek, ahogy Sally Waltman is, immár ismerős látványként a szalmasárga hajú Portia Bainbride-dzsel az oldalán. Cassie megpillantotta a kémiaóráról érkező Adamet, Nicket viszont sehol sem látta.

- Úgy nézem, Faye vállalt némi szorgalmi feladatot - mormolták mögötte, és Cassie fellélegezve fordult meg. Nick biccentett a barátnője mögött ülő srácnak, mire a fiúcska felpattant, és elhúzta a csíkot. Cassie szinte észre sem vette a mozzanatot, olyan gyakran fordult elő hasonló. A Varjúrév úti fiatalok jelezték, hogy mit akarnak, a kívülállók pedig teljesítették a kívánságaikat. Mindig. Ez volt a dolgok rendje.

Nick leült a megüresedett székre, és elővett egy csomag cigit. Kinyitotta, és kirázott belőle egy szálat. Aztán észrevette Cassie-t.

A lány felemelt szemöldökkel meredt rá, igyekezett a lehető legjobban utánozni Diana szigorú arckifejezését. Hőhullámként sugárzott belőle a rosszallás.

- Ó... - hökkent meg Nick. A cigire pillantott, aztán megint Cassiere. Visszanyomta a kiálló szálat, és elrakta a csomagot a zsebébe. - Rossz szokás - szabadkozott.

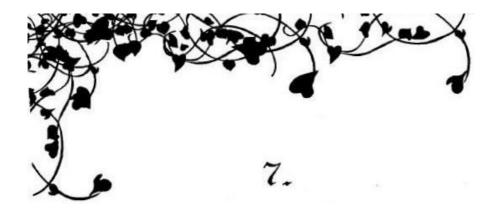
- Próba, egy, kettő, három... - zengett Faye hangja. Cassie gyorsan visszafordult a színpad felé. - Be van kapcsolva - mondta a lány olyan mosollyal, amelyet Cassie csakis hamiskásként jellemezhetett.

Faye ellépett a mikrofontól, átadta helyét egy magas férfinak, aki már eddig is a színpadon állt. A férfi feljebb húzta az állványt, szemét az előtte helyet foglaló diákseregre szegezte.

- Jó reggelt! - köszöntötte őket, és hangja mintha a sötétség áradatát zúdította volna Cassie-re.

A lány minden izma védekezően megfeszült, valami mélyen eltemetett ösztönnek engedelmeskedve, küzdelemre vagy menekülésre készen. Hisz csak a hangját hallom - gondolta kábán. Hogy lehet rám ilyen hatással pusztán a hangja valakinek?

- Mint néhányan már tudjátok, Mr. Brunswick vagyok, az új igazgatótok.

Néhányan hezitálva tapsoltak, hamar abbahagyták. Az előadóteremben máris bizonytalan, éber hangulat uralkodott el. A megszokott sutyorgást és izgés-mozgást mintha elfújták volna, akár a gyertyalángot, a tágas helyiségre teljes csend borult. Minden tekintet a színpadra szegeződött.

Jóképű pasas - gondolta Cassie, ellenszegülve a fejében dübörgő késztetésnek, hogy fusson, meneküljön. Miért vált ki belőle ilyen heves reakciót a férfi jelenléte? A beavatása éjszakáján is ugyanígy reagált, amikor Adam elővette a kristálykoponyát. Amint Cassie rápillantott a koponyára, a hideg futkosott a hátán a rémülettől: úgy tűnt neki, mintha a rejtélyes tárgyat a sötétség glóriája vette volna körül. Csak később döbbent rá, hogy a csapat többi tagja nem ugyanazt látta, amit ő.

Ahogy most körülnézett, a diákok arckifejezése alapján biztosra vette, hogy a többiek nem érzik az új igazgatóból áradó sötétséget.

Ő maga viszont úgy látta, Brunswick árnyékot vet az egész előadóteremre. A diáksereg számára azonban a férfi egyszerűen tekintélyt és tiszteletet parancsolónak tűnt.

- Tisztában vagyok vele, hogy mostanában akadt némi felfordulás itt a New Salem-i Középiskolában - szólt a férfi, lassan végigmérve a diákok sorait. Cassie-nek az a benyomása támadt, hogy az új igazgató minden egyes tanulót az eszébe vés. - De örömmel jelenthetem, hogy ennek ezennel vége. Az iskolát sújtó sok... sajnálatos probléma... immár a múlté. Új korszak veszi kezdetét.

"Felfordulás"-nak nevezi, hogy meghalt két diák meg az igazgató - gondolta Cassie. S mivel mindhármukat Fekete John ölte meg, valóban ő döntheti el, mikor érnek véget a gyilkosságok. A lány ugyanakkor nem értette, pontosan hogyan tudott Fekete John a sírból gyilkolni. Talán maga a sötét energia végzett az áldozatokkal? Cassie legszívesebben odasúgta volna a kérdést Nicknek vagy Suzannek - vagy Seannak, tette hozzá magában gyorsan, bűntudatosan -, ám képtelen volt levenni a szemét a színpadon álló igazgatóról.

- Hallottam hírét, hogy az eddigi vezetőség iskolai fegyelemhez való hozzáállása némiképp... elnéző volt. Az előző igazgató, mondjuk úgy, az engedékenység elvét követte, kétségkívül a jóindulat által vezérelve. - Az előadóterem fala mentén ácsorgó tanárokra nézett, mintegy jelezve, hogy tisztában van vele: más szavakkal is jellemezhetné az eddigi helyzetet, de nem látja értelmét becsmérelni az elhunyt igazgatót. - A vezetőség engedélyezett bizonyos tevékenységeket, amelyek nem csupán az áldozatukká vált diákokra voltak károsak, hanem magára a közoktatás szellemiségére is. Bizonyos csoportok különleges előjogokat élveztek.

Miről beszél? - gondolta Cassie. Tisztára olyan, mint egy politikus: mondandója tele van hangzatos szavakkal, de nem jelent semmit. A szíve azonban elszorult a rémülettől.

 Nos, ez a hozzáállás mától megváltozik, és úgy gondolom, végül mindannyian elégedettek lesztek majd a változással. Mostantól új kéz kormányozza ezt a hajót.
 Az igazgató halovány, túlzottan szerény mosollyal feltartotta egyik kezét, aztán ismét beszélni kezdett.

Cassie később nem tudta felidézni, mit mondott pontosan, ám a hangját megjegyezte: mély volt és ellentmondást nem tűrő. Parancsoló. A beszéde csupa divatos, üres frázisból állt: "szigorú szeretet", "régimódi rend és fegyelem", "a bűnhöz mért büntetés". Cassie érezte a közönség reakcióját: komor volt, mintha belőlük is sötétség áradt volna. A sötét elborította a tömeget. Ez szinte jobban megrémítette a lányt, mint maga Fekete John. Mintha a férfi valami borzalmas erőt keltett és táplált volna a diákokban. Utálniuk kellett volna az új igazgatót, ám ehelyett nagyon is elbűvölte őket.

Szabályok. A szabályokat be kell tartani. A szabályokat megszegő diákokat a tanárok beküldik az igazgatói irodába...

- Azt hiszem, most kellene kiosztani a tájékoztatókat - jegyezte meg halkan Jack Brunswick, mire Faye és még néhány lány leléptek a színpadról, és nekiálltak szétosztogatni a lapokat. Cassie figyelte a közönséget fürkésző igazgatót, aki ráérősen álldogált, gond nélkül fenntartotta a diákok érdeklődését még most is, hogy abbahagyta a beszédet. *Igen, tényleg jóképű* - gondolta a lány. Úgy festett, akár Sherlock Holmes fiatal kiadásban: mélyen ülő szempár, sasorr, határozott arckifejezés. Cassie brit akcentus nyomait vélte felfedezni a hangjában. *Kulturált ember* - gondolta a lány. *Kulturált... és sziklaszilárd hitű. Sokkal inkább boszorkányvadász, mint boszorkány*.

Faye elérte Cassie sorát, és a kezébe nyomott egy köteg papírt. A fiatalabb lány azt suttogta:

- Faye!

Ám az aranyszínű szempár csupán egy röpke pillantást vetett rá, majd Faye továbbhaladt. Cassie elvett egy tájékoztatót, a többit pedig átadta Suzannek. Az apró betűvel nyomtatott ismertető háromoldalas volt.

Tiltott tevékenységek 1. - "A" típus. Tiltott tevékenységek 2. - "B" típus. Tiltott tevékenységek 3. - "C" típus.

Az új szabályok listája volt. Méghozzá rengeteg szabályé: mintha véget sem akart volna érni a tiltott dolgok felsorolása. Cassie átfutotta a szavakat.

Tilos a közoktatás komoly és méltóságteljes céljával összeférhetetlen ruházat viselése... az órák közti szüneteken kívül bármikor a folyosón tartózkodás, illetve a szekrények használata... vízipisztoly birtoklása vagy használata... szemetelés... szaladgálás a folyosón... rágógumizás... ellenszegülés a tanárok vagy ügyeletesek utasításainak...

Ügyeletes? - gondolta Cassie. *Nálunk nincsenek is ügyeletesek.* Tovább böngészte a szöveget.

Tilos a nyilvános enyelgés... az eldobható ebédlői tálcák nem a külön erre a célra kijelölt kukába helyezése... lábakat feltenni a székek ülésére vagy háttámlájára...

- Ezt nem gondolhatják komolyan - suttogta Suzan. Nick halkan füttyentett. - Órán lesz időtök figyelmesen végigolvasni és gondosan megjegyezni az új szabályzatot - folytatta az igazgató. Cassie a szeme sarkából látta, hogy a többiek felemelik a fejüket. Elhalt a papírzörgés. - Most viszont szeretnék önként jelentkezőket kérni ügyeletesnek. Ez komoly felelősséggel járó tisztség, így kérlek, alaposan fontoljátok meg a dolgot, mielőtt jelentkeznétek!

Rengeteg kéz lendült a magasba. A New Salem-i Középiskola diákjai még soha semmire nem vállalkoztak ilyen gyorsan. Cassie látta a jelentkező Portiát, aki feszült izgalmában úgy remegett, akár egy vérszagot kapott vadászkutya. A mellette ülő Sally szinte eszét vesztve integetett, mint egy harmadikos, aki szeretné, hogy a tanár felszólítsa. Az előadóterem úgy festett, mintha mindenfelé csak náci karlendítést lehetett volna látni.

Fekete John szeme végigjárta a sorokat, fürkészte a diákokat, minden egyes jelentkezőt megvizsgált.

Aztán Cassie rádöbbent, hogy Sean épp felteszi a kezét.

- Sean! - sziszegte. Az előadóteremben olyan csönd volt, hogy nem mert hangosan megszólalni. Suzan a fiúra pillantott, aztán gyorsan elhúzódott tőle. Nick nem érte el, túl messze volt. - Sean! - suttogta Cassie.

A fiú mintha meg sem hallotta volna. Csillogó szeme a színpadra szegeződött, arca lelkes, izgatott volt. Cassie-t elöntötte a kétségbe-esés, bizsergett a tenyere. Suzan előtt áthajolva megragadta a fiú bal kezét, és minden erejét összeszedve azt gondolta: *Sean!*

Érezte, hogy az erő hősugárként lövell ki belőle, pont ugyanúgy, mint amikor a kutyával szállt szembe a tökföldön. Színtiszta varázserő sugárzott belőle. Sean felé kapta a fejét, döbbent képet vágott.

- Tedd le a kezed! - suttogta Cassie, az iménti erőkifejtéstől remegve, kimerülten.

Sean úgy nézte a saját kezét, mintha még sosem látta volna, és sietve lekapta a magasból. Megmarkolta a széke oldalát, Cassie-re sandított, s nem vette le róla a szemét.

A lány rádöbbent, hogy Suzan most már nem Seantól, hanem *tőle* húzódik el. Vörösesszőke barátnője és a székébe kapaszkodó fiú egyaránt rémültnek tűnt. Cassie a színpad felé fordult, és meglátta,

hogy az új igazgató pontosan őt nézi, és ajka visszafogott mosolyra görbül.

Hát ez remek. Fekete Johnnak tetszik az erőm, a saját barátaim meg félnek tőlem - gondolta.

A férfi figyelmesen nézte még pár másodpercig, aztán az egész közönséghez fordult halovány mosolyával.

- Remek. A kiválasztottak legyenek szívesek itt maradni az iskolagyűlés után, hogy tájékoztathassam őket új feladataikról! A többiek elmehetnek. További szép napot mindenkinek!

Cassie hátan felállt a szőr.

- A kiválasztottak? - suttogta körülnézve. *Hiszen nem is volt válogatás!* Ám a jelentkezők közül néhányan tényleg elindultak a színpad felé, szó nélkül, rendezetten. Köztük Portia és Sally.

Hát nem tűnik fel senkinek? Nem tűnik fel, milyen fura ez az egész? - hitetlenkedett Cassie, miközben oldalra fordulva meglátta a sorok

- hitetlenkedett Cassie, miközben oldalra fordulva meglátta a sorok közt álldogáló Humphries tanár urat. De mintha ő sem érzékelt volna semmi furcsaságot a történtekkel kapcsolatban. Higgadtnak és egész elégedettnek tűnt, ahogy kiterelte az osztályát. *Mint akit benyugtatóztak* - gondolta Cassie reszketve. *Vagy hipnotizáltak*.

Fekete John még mindig a mikrofonnál állt. Amikor Cassie elhagyta az előadótermet, érezte, hogy a férfi a hátára szegezi a tekintetét.

A lány direkt lemaradt, miközben osztálya elindult vissza írásművészet-órára, lassított, hogy ne szakadjon el Nicktől, Suzantól és Seantól. Utóbbiak furcsán néztek rá, Nick viszont átkarolta.

- Nem semmi, amit csináltál mondta halkan. Cassie jobb kedvre derült, amíg észre nem vette, hogy a fiúnál nincs tájékoztató.
- Otthagytam a széken közölte Nick, mire a lánynak még jobban elszorult a szíve.
- Az szemetelés! aggodalmaskodott. Márpedig a szemetelés "A" típusú szabálysértés! Nick, muszáj óvatosnak lennünk, Fekete John ránk vadászik.
- Úgy ám szólt Adam, aki épp akkor ért oda hozzájuk. Szürkéskék szeme Nick karjára villant, amely átfogta Cassie vállát, ám arckifejezése nem változott. - Olvastátok a "C" típusú tiltott tevékenységek listáját?

Cassie még nem. A tájékoztató utolsó oldalára lapozott, és szemügyre vette.

- "Tilos a gördeszkázás, a görkorcsolyázás, a biciklizés... rádió birtoklása vagy hallgatása az iskola területén... cigarettázás vagy egyéb dohányipari termékek fogyasztása..." Ezek súlyosabb vétségnek számítanak a "B" típusú szabálysértéseknél, mint a drogozás vagy a verekedés?
- Mintha kissé célzatos lenne a kategorizálás jegyezte meg Adam komoran.

Cassie azonnal megértette, mire gondol. Eszébe jutott az első napja a New Salem-i Középiskolában, amikor majdnem ellökték a Henderson fivérek - bár akkor még nem tudta, hogy kik ők. Csupán két őrült srácot látott heavy metalos pólóban és borzas szőke hajjal, akik walkmant hallgatva görkoriztak a suli folyosóján.

Nagyot nyelt.

- Minket célzott meg vele - suttogta.

Adam állta a tekintetét, bólintott.

- Cigizés... mondta a lány. Megragadta Nick kezét, s úgy fordította a fiút, hogy szembenézhessen vele. Nick, kérlek szépen, légy óvatos! Fekete John el akar kapni minket, és mi még nem állunk készen arra, hogy felvegyük vele a harcot... Nick! Borzalmas előérzete támadt. Nick utálta a szabályokat, minden tiltást kihívásnak vett. Az arckifejezéséből ítélve ezen a hozzáállásán most sem készült változtatni. Nick!
- A "C" típusú szabálysértések büntetése az, hogy beküldenek az igazgatóiba emlékeztette Adam. Fekete John tényleg ránk vadászik, Nick. Szórakozik velünk.
- Nick, ígérd meg nekem, hogy nem próbálsz direkt bajba kerülni.
 könyörgött Cassie.
 Kérlek, Nick! Muszáj megígérned!

Nick lassan lenézett rá. A lány még szorosabban fogta a kezét, viszonozta heves tekintetét. *Könyörgök!* - esdekelt némán. *Kérlek, ígérd meg, a kedvemért!*

Nick összevonta a szemöldökét, és elfordult.

- Na, jó - egyezett bele, aprót biccentve, szemét a mennyezetre szegezve. - Legyen! Megpróbálok... nem lebukni.

Cassie izmai ellazultak.

- Köszönöm! suttogta, miközben komor arccal csatlakozott hozzájuk Diana, Melanie és Laurel.
- Figyeltetek a beszéde elején arra a részre, hogy az előző vezetőség szemet hunyt bizonyos tevékenységek fölött? kérdezte Melanie.
- Azzal ránk utalt. Az Egyletre és a különleges előjogainkra. Azt mondta, mostantól minden más lesz.

Cassie halkan átvette a szót:

- Azt üzente a többieknek, hogy már nem állunk felettük. Ilyen erővel akár engedélyt is adhatott volna nekik, hogy...

Elcsuklott a hangja. Ő és a Kör tagjai némán néztek egymásra.

- Hogy kapják elő a puskájukat, mert végre lehet boszorkányokra vadászni fogalmazta meg helyette Nick. Ismét átkarolta Cassie-t.
 - Húzzunk innen! szólt Suzan.
- Nem lehet felelte Laurel. Tilos engedély nélkül elhagyni az iskola területét.
 - Mindent tilos kesergett Suzan.
- Hol van Chris és Doug? kérdezte éles hangon Cassie. Meg Deborah?

Egy emberkém néztek körül. Nick után a Henderson fivérek és a motoros lány kerülhettek legkönnyebben bajba.

- Törin kéne lenniük, de szerintem nem mentek vissza órára az osztályukkal tudatta velük Sean. Szerintem még mindig az előadóteremben vannak.
 - Gyertek! mondta rögtön Adam.

Chris és Doug a nagy terem ajtaja előtt álltak, egy csapat kívülálló diák gyűrűjében. Verekedni készültek velük.

- ...többet nem ússzátok meg! rikácsolta diadalittasan az egyik kívülálló srác.
 - Ja, persze! vágott vissza Chris.
- Naná, hogy persze! Végetek van, haver! Be fognak küldeni az igazgatóiba!
- Nem tartott sokáig, hogy rákapjanak a dologra mormolta Nick Cassie fülébe.
- Mindannyian mehettek majd az igazgatóhoz közölte Adam, átfurakodva a kívülállók között, hogy eljusson Chrishez és Doughoz. Szembefordult a tömeggel, varázserejű talizmánként emelte a ma-

gasba a tájékoztatót. - A verekedés "B" típusú szabálysértés. Mind bajba kerültök miatta.

Némi bizonytalankodás után a kívülállók hátrébb húzódtak, egymásra pillantgattak.

- Később számolunk jelentették ki végül, majd sarkon fordultak, és elmentek a folyosón. Doug utánuk akarta vetni magát.
- Bárhol, bármikor! kiáltotta, miközben Nick elkapta, és lefogta. Eressz el! acsargott a fiú.
- Egyenlőre nem engedhetjük meg magunknak, hogy szembeszálljunk velük - magyarázta neki Diana. - Ügyes voltál - dicsérte meg Adamet.
- Bevált... ezúttal felelte a fiú. Ha Fekete John tényleg azon ügyködik, amit gondolok, akkor a többiek előbb-utóbb rá fognak jönni, hogy a szabályok alapvetően ellenünk szólnak. Ők talán nem is kerülnének bajba verekedés miatt, de mi biztosan.

Cassie legnagyobb megkönnyebbülésére Deborah épp ebben a pillanatban fordult ki a szomszédos folyosóról.

- Deb, hol voltál?
- Meglestem, milyen utasításokat kapnak az ügyeletesek. Még jelvényeket is osztogatnak nekik, mintha SS-tisztek lennének.
 - Tényleg olyanok, mint a nácik helyeselt Cassie.
- Fekete John máris szervezi a boszorkányvadászatot mondta Adam.
 - Ki tudja, talán nagy gyakorlata van benne jegyezte meg Suzan.

Cassie épp rákérdezett volna, hogy érti ezt, ám a mondat közepén elhallgatott, és a lányra bámult. Suzan, aki olyan... felszínesnek és butácskának tűnt, aki e pillanatban éppenséggel a púderja után kotorászott a táskájában, most megint rátapintott a lényegre.

- Faye pedig segít neki, hogy... kezdte Diana.
- Cassie közbeszólt.
- Nem, várjatok, figyeljetek! Hallottátok, mit mondott az előbb Suzan? Hát nem értitek? *Talán nagy gyakorlata van benne*. Tudjátok, szerintem tényleg gyakorlott boszorkányvadász.
- Már 1692 óta felelte Adam lassan. Salemben is ugyanezt tette. Hogy nem jöttünk rá hamarabb?
 - Mi van? értetlenkedett Chris.

- Szintem az, akarják mondani, hogy Fekete John szervezhette a salemi boszorkányvadászatot magyarázta Diana. De hát...
- Talán azt nem ő szervezte, viszont részt vett benne, segédkezet nyújtott fogalmazta meg elméletét Cassie. Gondoskodott róla, hogy ne haljon el a hisztéria, szította az indulatokat. Ahogy ma is.
 - De miért? kérdezte Laurel.

Ekkor csönd támadt, aztán Adam felemelte a fejét, kisimult a homloka. Komor hangon szólalt meg:

- Azért, hogy a boszorkánygyülekezet elhagyja Salemet. Hogy őt kövessék. Abban a közegben nem volt maradásuk, így követték Fekete Johnt New Salembe, és magukkal hozták mindenüket, a mesteri eszközöket is.
- Azt mondtátok, hogy Fekete John volt az eredeti gyülekezet vezetője mondta Cassie. Ám az a kérdés, vajon már azelőtt is így volte, hogy New Salembe költöztek... vagy csak utána vette át az irányítást.

A Kör tagjainak arckifejezése nagyon komoly lett.

- Szerintem most ugyanezzel próbálkozik jelentette ki Adam. Mindenkit ellenünk hangol, hogy ne legyen kihez fordulnunk... csakis hozzá. Ő marad az egyetlen, aki megvédhet minket.
- Elmehet a pokolba! közölte Deborah, mintha ez magától értetődő lenne.
- Jó, persze, nem hinném, hogy úgy gondolja, most rögtön rohanunk hozzá morogta Nick. De pár hét múlva talán kissé máshogy látjuk majd a dolgokat.
 - Szerintem el kellene beszélgetnünk Faye-jel vetette fel Diana.

Az előadóterem hátsó kijáratánál álltak lesben, Diana úgy gondolta, Faye ott fog majd kijönni. Amikor végre megjelent az ajtóban, még mindig a kezében volt az írótábla.

- Na, végre egyedül vagy - mondta Nick, miközben körbevették a lányt, mind a tizenegyen, s így kénytelen volt megtorpanni. Cassie végignézett a Kör tagjain, arckifejezésüket látva eszébe jutott Faye, Deborah és Suzan, amikor a suli előtti lépcsőnél rajtakapták, hogy kihallgatta őket. Ugyanilyen szépnek, elszántnak, halálosnak tűntek most mind. Veszélyesnek.

Faye végignézett rajtuk, és hátravetette a fejét. Ez azonban kontyba tűzött haja miatt a szokottnál jóval kevésbé volt hatásos.

- El az utamból! Dolgom van közölte.
- Fekete John megbízásából? kérdezte Adam ellenségesen. Diana megfogta a karját, és átvette a szót.
- Faye, tudjuk, hogy most nem beszélhetünk. De ma este szertartást rendezünk, mert Hekaté éjszakája lesz, és...
 - És szülinapunk van szúrta közbe Chris sértődötten.
 - ...és szeretnénk, ha ott lennél.
- Ti rendeztek szertartást? acsargott Faye, és most jóval kevésbé tűnt egy gazdag pasas titkárnőjének, inkább hasonlított régi önmagára, a fekete párducra. Nem tehetitek! Én vagyok a gyülekezet vezetője.
- Hogy lehetnél a vezetőnk, ha soha nem vagy velünk? Igenis megrendezzük ezt a szertartást, Faye, a Varjúrév út és a Láp utca kereszteződésénél. Akár ott vagy, akár nem. Ha eljössz, nyugodtan vezetheted te a szertartást.

Faye támogatást remélve Deborah-ra és Suzanre, legrégebbi híveire nézett. A motoros lány finom vonású arcán azonban mogorva grimasz jelent meg, Suzan égőnkék szemében pedig szenvtelen tekintet ült. Faye nem számíthatott tőlük segítségre.

- Árulók - sziszegte megvetően. Elhúzta gyönyörű, dacos száját, és odavetette a csapatnak - Ott leszek... hogy vezessem a ceremóniát. Most pedig szívódjatok fel, mielőtt észrevesz egy ügyeletes!

Megfordult, és elvonult.

Mindenkinek sikerült súlyosabb kihágás nélkül megúsznia a tanítási napot, kivéve Suzant, akit iskola utáni bezárásra ítéltek, amiért ebédszünetben nem dobta ki a süteménye csomagolását. Nem hagyta az asztalon, nem szemetelt vele, csak épp nem dobta rögtön a kukába, amint végzett az evéssel. Ez "A" típusú vétségnek számított.

Aznap este visszafogottan ünnepelték meg a Henderson fivérek születésnapját, Adam házában. Chris és Doug borzasztóan csalódottak voltak. Tengerparti bulit szerettek volna, meztelen fürdőzéssel, meg "mindenféle tombolással", ahogy Chris fogalmazott. Adam közölte velük, hogy vagy nála ünnepelnek, vagy sehogy.

Faye tíz körül jelent meg, ugyanaz a fekete selyemruha volt rajta, amelyet a szavazás éjszakáján viselt.

- Az én időmben még fehéret viseltünk - kuncogott a jó öreg Mrs. Franklin, miközben bevezette a lányt a rendetlen nappaliba, a kényelmes, kopott bútorok közé. - Na de az idők változnak.

Faye még csak válaszra sem méltatta.

- Itt vagyok - közölte, dölyfös pillantást vetve a társaságra. - Menjünk!

Cassie hosszasan nézegette a lány éjsötét haját koronázó diadémot, a karját ölelő ezüst ékszert, meg az égszínkék selyemmel szegélyezett, zöld bőrből készült harisnyakötőjét. Elgondolkodott, vajon hogy nézhetnek ki az igazi tárgyak, amelyeket egykor az eredeti gyülekezet használt.

A hét lány nem sokat beszélt, miközben lassan végigmentek a Varjúrév úton. Diana és Faye vezették a csapatot, Cassie hallotta, hogy fogadott nővére halkan mond valamit. A szőke lány egy fehér táskát hozott magával, benne a varázskör kijelöléséhez és a gyűlés megnyitásához szükséges eszközökkel.

Elértek az útkereszteződéshez.

- Olyan elágazást kell keresnünk, ahol három út találkozik - magyarázta korábban Diana -, szimbolizálva a nő életének három hagyományos szakaszát: lány, anya, banya.

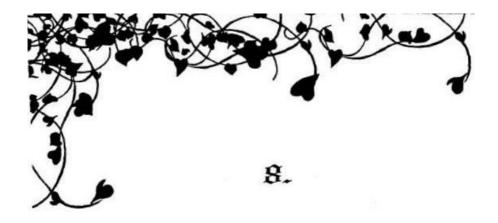
Ezért jöttek ide, ahol a Láp utca összeért az észak és dél felé ágazó Varjúrév úttal.

- Muszáj nekünk pont az utca *közepén* lennünk? panaszkodott Suzan. Mi lesz, ha valaki erre jön kocsival?
 - Gyorsan elhúzunk az útjából felelte Laurel.
- Szerintem biztonságban vagyunk mondta Diana. Ilyen későn nem sok autó jár erre. Na, gyerünk már, csajok, hideg van!
- Én vezetem a szertartást emlékeztette Faye, és elővette a rituális, fekete nyelű kést.
- Egy szóval sem mondtam, hogy nem így van jegyezte meg Diana halkan.

Hátralépett, figyelte, ahogy Faye kijelöli a kört. Cassie érezte, hogy lángba borul az arca, miközben az idősebb lány mögött állva nézte, miként teszi Faye azt, ami mindig is Diana dolga volt, s amit most is

csinálna... ha Cassie máshogy szavaz. Legszívesebben odasúgott volna valamit Dianának, de inkább csak a szívében tett fogadalmat.

Valahogy helyrehozok mindent. Faye nem lesz örökké a vezetőnk. Bármit is kell tennem, megteszem - gondolta. Mintegy ösztönösen tette hozzá magában, hogy "Esküszöm földre és vízre, tűzre és légre."

Faye a fekete nyelű késsel kört rajzolt az úton. Többször is körbejárt a vonal mentén, előbb egy pohárral, amelyből vizet locsolt rá, majd egy hosszú füstölőrúddal, végül egy égő gyertyával. így szimbolizálta az imént Cassie által megnevezett elemeket: föld, víz, levegő és tűz. A hűvös éjszakai szellő Cassie felé sodorta a füstölő édes, átható illatát.

- Na, gyertek be! - szólt rájuk Faye.

A lányok az északkeletre néző hézagon át libasorban bementek a vonalon belülre, és körben leültek. Cassie furcsának érezte, hogy csak a lányok arcát látja maga körül.

- Szeretnéd te elmagyarázni, vagy inkább rám bízod? kérdezte a vezetőjüket Diana, és benyúlt a fehér táskába, amelyben maradt még valami.
 - Jaj, felőlem magyarázhatsz te vetette oda a választ Faye.
- Rendben. Nos, mind választunk egy gyertyát, meggyújtjuk, aztán középen körberakjuk az összeset, és közben mindannyian mondunk egy szót, megnevezzük a női lét egy aspektusát. Nem a szakaszokat, tudjátok, mint lány, anya meg banya, hanem egy tulajdonságot. Egy...
 - Erényt segítette ki Melanie.
- Pontosan. Egy erényt. Valamit, ami a nőkre jellemző. Majd miután a gyertyákból kiraktuk a kört, az elemekhez folyamodunk és áldásukat kérjük. Így, mondhatni, megerősítjük, hogy milyenek is vagyunk mi, a női létet ünnepeljük.

- Szerintem ez csodás jegyezte meg Cassie halkan.
- Jól van, akkor lássunk neki! Ki kéri a vöröset, vagy ez talán nem is kérdés? vett elő Diana egy vörös gyertyát a táskából.

Bár nagyon enyhén, de Cassie érezni vélte a fahéj kellemes, markáns illatát.

- Én. A vörös az enyém - jelentette ki Faye.

Forgatta a gyertyát a kezében, szemügyre vette a sima viaszt. Függőlegesen tartotta, fél kézzel gyorsan tölcsért formált a kanóc körül. Cassie látta, ahogy fellobban a láng, átragyog Faye ujjai között, fényében a lány keze rózsaszín kagylóhéjnak, hosszú, vörös körme ékkőnek tűnt.

Diana egy doboz gyufát nyújtott Faye felé, de most lerakta.

- Szenvedély szólt vezetőjük búgó hangon, és megszokott, hanyag mosolyát villantotta rájuk, miközben viaszt csöpögtetett az útra, és beleállította a gyertyát.
 - Az erény? kérdezte Melanie szkeptikusan.

Faye megemelte a szemöldökét.

- Ez is a női lét egy aspektusa. Én ezt akarom ünnepelni.
- Hadd válassza ezt! fogta a pártját Laurel. Nincs a szenvedéllyel semmi baj.

A vörös gyertya csillagként ragyogott.

- Ezután a narancssárga jön folytatta Diana. Ki szeretné?
- Nekem jó lesz jelentkezett érte Suzan. A narancssárga gyertya hasonlított vöröses hajszínéhez. Suzan megszagolta a viaszt. Barack
- állapította meg, és Cassie is érezte az édes, csábító illatot onnan, ahol ült. Jó, megvan: szépség szólt Suzan. Hagyományos módon gyufával gyújtotta meg a gyertyát.
 - A szépség egyáltalán nem...
 - Hát, nem erény, de igenis jellemző a nőkre ellenkezett Cassie.

Melanie grimaszolt. Suzan a gyertyát a saját viaszából csöpögtetett tócsába állította az útra, a vörös mellé.

- Na, hadd legyek a következő! Én tudom, hogy kell ezt csinálni - jelentette ki Deborah. Elvette a fehér táskát, addig kotorászott benne, amíg elő nem vett egy sárga gyertyát. - Gyufát! - parancsolt Suzanre, aki a feléje nyújtott tenyérbe nyomta a dobozt. Deborah meggyújtotta a sárga gyertyát. - Bátorság - mondta hangosan, jól érthetően, majd

megdöntötte a gyertyát, hogy a sárga viasz áttetsző patakocskája az útra csorogjon.

Cassie tisztán érezte a citrom erős aromáját, és úgy gondolta, épp ilyen illata van Deborah-nak, magának a bátorságnak. A másik mellett égő sárga gyertya lángja bevilágította Deborah sötét haját, s az vadul vibrált a bőrdzsekijén.

- Most a zöld jön vett elő újabb gyertyát a táskából Diana.
- Az az enyém szólt Melanie, és elvette a sötétzöld gyertyát.

Cassie mellette ült, közelebb hajolt hozzá, hogy ő is megszagolja a viaszt. Aromája erdőre emlékeztetett, Cassie arra jutott, hogy fenyőillatú. Akár egy karácsonyfa.

- Bölcsesség mondta Melanie, és higgadt, szürke szemét a kanócra szegezve meggyújtotta a gyertyát. Egy pillanatra belélegezte az illatot, majd letette a zöld gyertyát az útra. A négy lángoló gyertya félkört alkotott.
 - Most jön a kék mondta Diana.

Cassie-t elöntötte az idegesség és az izgalom. A kék volt a kedvenc színe, és akarta ezt a gyertyát, de nem volt teljesen biztos benne, hogy meg kellene szólalnia. Diana és Laurel azonban nem mondtak semmit, Cassie-nek pedig eszébe jutott, hogy a fiatalabbik lány az ametisztet szereti, és gyakran lilában jár. Megköszörülte a torkát.

- Azt én kérem - mondta, és a Diana által felkínált halványkék gyertyáért nyúlt.

Nagyon örült, hogy az övé lett, hogy ő képviselheti a kéket a gyülekezet szivárványában... ám fogalma sem volt, milyen tulajdonságot nevezzen meg. Milyen a kék? A gyertyát szagolgatta, hogy időt nyerjen. *Melyik az a lányokra jellemző erény, amelyet ünnepelni szeretnék?* Nem igazán tudta azonosítani az aromát, ami édes, de erős volt.

- Viaszbokor illatú magyarázta Melanie, miközben Cassie egyre csak szagolgatta a gyertyát. - A története jó régre nyúlik vissza. A telepesek annak idején a viaszbokor gyümölcséből készítettek gyertyát.
- Ó! Talán ezért volt ismerős az illata. Lehet, hogy a nagymamája is gyújtott otthon viaszbokor-gyertyát, nagyinak sok régimódi szokása volt. Cassie most már tudta, milyen erényt szeretne ünnepelni. Inspiráció mondta. Úgy értem, képzelőerő... vagyis egy felvillanó

ötlet, értitek. Amikor nagymamám segített elkészíteni a múzsa jelmezemet halloweenre, azt mondta, ez volt a múzsák szerepe. Inspirálták az embereket, ihletet adtak nekik, hogy új gondolataik, zseniális ötleteik támadjanak. És mind nők voltak, mármint a múzsák.

Cassie nem szándékosan adott elő beszédet, és most zavarba jött, a földre bámult. *Nem vettem el a gyufát* - döbbent rá, majd ihletet kapott. Faye-t utánozva tölcsért formált kezével a kanóc körül, erősen koncentrált, a tűzre gondolt, fényes, pattogó tűzre... aztán kilökte elméjéből az erőt, ahogy tette azt a dobermann és Sean befolyásolásánál is. Érezte, hogy az erő hősugárként hagyja el, és a kanócra összpontosul, majd hirtelen felcsapott a gyertya lángja, olyan magasra, hogy Cassie-nek el kellett kapnia a kezét, meg ne égesse.

- Felvillanó ötlet... mint ez - mondta kissé remegő hangon, és viaszt csöpögtetett az útra, hogy beleállítsa a gyertyát.

A többi lány elkerekedett szemmel bámulta, kivéve Faye-t, aki hunyorogva, lopva sandított rá.

Deborah elvigyorodott.

- Úgy néz ki, más is ért a tűzhöz a csapatban jegyezte meg. Faye még jobban elkomorodott.
- Na, szóval... lila folytatta Diana, kissé megrázva magát, és elővett egy lila gyertyát.
- Az az enyém! Ezt meg hogy csináltad, Cassie? Jól van, na, nem tartom fel a ceremóniát. Csak kíváncsi vagyok hadarta Laurel.
- Nem tudom, hogy foglaljam össze egy szóban, amit ki akarok fejezni tépelődött. Eredetileg a környezettudatosságra gondoltam, de ennél több... Inkább olyasmi, hogy mindenhez kötődünk. A föld részei vagyunk, és törődnünk kellene mindazokkal, akik velünk élnek ezen a világon.
 - Mit szólsz ahhoz, hogy "együttérzés"? kérdezte Melanie halkan.
- Az szerintem kifejezi mindezt.
 - Az jó lesz, együttérzés. Laurel meggyújtotta a lila gyertyát.
- Milyen illata van? suttogta Suzan, miközben Laurel viaszt csepegtetett az útra, Cassie világoskék és Faye vörös gyertyája közé rögzítve a magáét, teljessé téve a szivárványszínű kört.
- Édes virágillatú, szerintem jácint felelte szintén fojtott hangon Laurel.

- Várjatok! szólt Cassie. Ha ez a gyertya teljessé teszi a kört, mi lesz Dianával? Neked nem jut gyertya, Diana? Irigykedett a barátnője helyett, nem akarta, hogy ő ne kerüljön sorra.
- De igen: még középre is kell tenni egy fehér gyertyát, és már csak én maradtam.

Cassie ezt tökéletesnek vélte, miközben figyelte, ahogy Diana előveszi a vaníliaillatú gyertyát. Diana ugyanúgy megszemélyesítette a fehéret, ahogy Faye a vöröset.

Mi sem bizonyította ezt jobban, mint az erény, amit Diana megnevezett.

- Ártatlanság - mondta egyszerűen, majd gyufával fellobbantotta a lángot, és benyúlt a körbe, hogy elhelyezze a közepén a fehér gyertyát.

Amit mondott, bárki más szájából nevetségesen hangzott volna, ám Diana valóban az ártatlanságot testesítette meg, ahogy ott ült, s gyönyörű arcát megvilágította a gyertyafény, lehetetlen színű, egyenes szálú, selymes haja leomlott a hátán. Arckifejezése komoly, de fesztelen volt. Diana teljesen őszintén beszélt az ártatlanságról, és még Faye sem merte kinevetni.

A gyertyakör igazán csodás lett: hét lángnyelv lobogott és táncolt az éjszakában, hét illat keveredett össze egyetlen kellemes, izgalmas aromává. A szellő Cassie felé sodorta a fahéj, majd a fenyő, végül a citrom üdítő illatát.

- Szenvedély, szépség, bátorság, bölcsesség, inspiráció, együttérzés, ártatlanság sorolta Laurel, közben az adott tulajdonságot jelképező gyertyára mutatva.
 - Legyen mindez... kezdte Diana, és megbökte Faye-t.
- Legyen mindez a miénk! szólt Faye. Föld, víz, tűz, lég: legyetek tanúink! Bár nekünk ez már úgyis mind megvan tette hozzá, és elégedett mosollyal figyelte a fénykört.

Laurel csillogó szemmel pillantott a kör túloldaláról Cassie-re, aki ugyanolyan derűsen nézett vissza rá.

- Vagyis mind megvan, ha mindannyiunkat számításba vesszük - vigyorgott Deborah.

Diana kedvesen mosolygott. A lányok egymásra nevettek a gyertyák felett, és Cassie egy pillanatra úgy érezte, egységet alkotnak.

Mindannyian fontos tulajdonsággal járultak hozzá a közösséghez, amely így több lett, mint csupán részek összessége.

- Most már nincs más dolgunk, csak éjszakára égve hagyni őket biccentett Melanie a gyertyákra.
- Mi lesz, ha valaki erre jön, és áthajt rajtuk? kérdezte Suzan pragmatikusan.
- Hát, azt hiszem, ha nem látjuk, nem számít jelentette ki Diana. De várjatok, van még valami, amit csinálni akartam. Nem része Hekaté éjszakájának, bár ez is görög hagyomány: az arretofória. Azt jelenti, a bizalom ünnepe. Ismét benyúlt a fehér táskába. Athéné görög papnőitől ered az a szokás, hogy egy adott csoport legidősebb tagja, esetünkben én, ad egy dobozt a legfiatalabb tagnak, aki te vagy, Cassie. El kell ásnod valahol a dobozt anélkül, hogy belenéznél. Elméletben sötét és veszélyes útra kéne indulnod, de szerintem Nicknek igaza van, jobb, ha a közelben maradsz. Ásd el valahol erre, az út mentén!
- Ennyi az egész? nézett Cassie a Dianától kapott dobozra. Világos színű fából készült, telis-tele faragták aprólékosan kidolgozott alakokkal: méhekkel, medvékkel és halakkal. Zörgött benne valami. Csak el kell ásnom?
- Ennyi felelte Diana, és átadta Cassie-nek az utolsó tárgyat, ami a táskában volt: egy kerti kislapátot. Az a lényeg, hogy ne nézz bele a dobozba. Ezért hívják a bizalom ünnepének: a bizalmat, felelősséget és barátságot dicsőíti. Egy szép napon majd visszajövünk, és kiássuk.
- Hát, jó. Cassie fogta a dobozt meg a kislapátot, kilépett a körből, és elindult a csoporttól, maga mögött hagyta a gyertyák táncikáló fénypettyeit.

Nem akarta az út közelében elásni a dobozt. Először is kemény és kavicsos volt a föld, itt nem bírt volna mélyre ásni, csak a felszínt kapargathatta volna meg. Ráadásul ilyen közel az úthoz valaki könynyen észreveheti, hogy megbolygatták a földet, és idő előtt kiáshatná a dobozt.

Kelet felé tartott. Hallotta a tenger suttogását ebből az irányból, és enyhe, sós szellőt érzett. Átmászott néhány nagy sziklán, s előtte nyúlt el az elhagyatott, kissé hátborzongató tengerpart. Fodros, fehér hullámok mosták halkan a partot.

Sárga, kicsit több, mint félig telt hold emelkedett az óceán fölé. Cassie emlékezett, hogy ez a gyászoló hold. Pontosan olyan színű volt, mint Faye szeme. Sőt, úgy is nézett ki, mint egy sárga, ősöreg szem, és Cassie-nek az a kellemetlen érzése támadt, hogy őt bámulja, miközben a hűvös, száraz homokba döfte a lapátot, és ásni kezdett.

Jó mély üreget vájt. A kilapátolt homok masszává tömörült, Cassie remélte, hogy a nedvesség nem fogja tönkretenni a barátnője dobozát. Ahogy betette az üregbe, a holdfény megcsillant a réz lakatreteszen. A doboz nem volt lelakatolva. Egy pillanatra kísértést érzett, hogy kinyissa.

Ne hülyéskedj! - mondta magának. Ha egy olyan apróságra se vagy képes mindazok után,amin te meg Diana keresztülmentetek, hogy eláss egy dobozt leskelődés nélkül...

Senki sem tudná - mentegetőzött a hang a fejében.

Én tudnám - közölte Cassie a hanggal. *És ez a lényeg*. Elszántan nekiállt befedni a dobozt, a lapáttal és saját kezével szórta rá a homokot, hogy minél gyorsabban elrejtse.

A doboz betemetése közben vette észre a feketeséget.

Csak egy árnyék - gondolta. Most már elég magasan állt a hold, hogy hosszú árnyat vessen az egyik kiugró kőtömb, amely közelebb volt a vízhez, mint Cassie-hez. A lány a szeme sarkából figyelte az árnyékot, miközben elsimította a homokot az eltemetett doboz felett. Na, most már biztos nem veszi észre senki, hogy ide el van ásva valami. Az árnyék egyre közelebb nyúlt hozzá, de csak azért, mert kelt a hold...

Tévedés - gondolta Cassie. Megdermedt, miközben épp a kezét porolta le, és az árnyékra nézett.

Az árnyékok rövidülnek, ahogy kel a hold. Vagy a nap - gondolta. Az az árny azonban egyértelműen feléje nyújtózkodott.

Az óceán susogása hirtelen hangosnak tűnt.

Hallgatnom kellett volna Dianára. A csoport közelében kellett volna maradnom - gondolta Cassie. Lassan, óvatosan hátranézett a válla fölött. A sziklák, amelyeken átmászott, nagyon messzinek tűntek, és eltakarták a gyertyák fénykörét. A hullámokon kívül semmi sem hallatszott. Cassie védtelennek, teljesen kiszolgáltatottnak érezte magát.

Ne félj! Csak kelj fel, és menj innen! - mondta önmagának. Szíve a torkában dobogott. Amin, felállt, az árnyék megmozdult.

Úristen! Ezt már tényleg nem hihette normálisnak. Az árnyék már nem is ért a kőtömbhöz. A homokon mozgó feketeség volt, s Cassie felé hömpölygött, akár a víz. Eleven feketeség.

Futás, futás! - sikoltotta Cassie elméje. A lába azonban nem engedelmeskedett. Megdermedt, lebénult. Moccanni sem bírt.

Cassssie... A lány felkapta a fejét, kereste azt, aki megszólította. Ám nem egy személy szólt hozzá. Hanem a hullámok.

Cassssie...

El akarok menni innen - gondolta a lány. De a lába továbbra sem mozdult.

A feketeség szurokként ömlött, áradt feléje. Kettévált, két oldalról folyt el mellette, körbevette.

Casssssie...

Az árnyék Fekete John hangján susogott neki. Örvénylett körülötte a füstszerű, alaktalan sötétség. Ahogy lenézett rá, Cassie kígyókat és fekete bogarakat, mindenféle undorító csúszómászót vélt látni. Körülvette a feketeség, de nem akarta megölni. Az elméjébe akart behatolni.

Érezte, ahogy ezzel próbálkozott. Érezte a nyomást, miközben a füst körülötte kavargott. Csak arra tudott gondolni: hála istennek, hogy már nincs nálam a hematit!

Hallgatnom kellett volna Dianára! Miért nem hallgattam rá?! - gyötörte magát. A lányok egy ideig még nem fogják hiányolni. Túl hosszú ideig. Sikoltani akart, ám torka ugyanúgy lebénult, mint a lába. Nem tehetett mást, csak szobormereven állt, és figyelte a bokája körül hullámzó, örvénylő feketeséget.

Taszítsd el az elméddel! - győzködte magát, de túlságosan megijedt. A sötétséget nem ijeszthette el ugyanúgy, mint a dobbermannt. Nem volt elég erős.

Jaj, segítség! - gondolta.

Teljesen kétségbeesett, már nem is bírt másra gondolni. *Jaj istenem, segítsen valaki, könyörgöm, jöjjön ide valaki, egyedül nem bírok el ezzel, könyörgöm,* valaki...

Segítség!

- Cassie!

Kiáltás hangzott, nem susogás, utána pedig kutyaugatás hallatszott. Erre a hangra Cassie-t a biztonság és a nyugalom érzete töltötte el. Körülnézett. A lába még mindig nem mozdult.

- Itt vagyok! - kiabálta.

Már a kiáltástól is úgy érezte, hogy megszabadul. A feketeség eltávolodott tőle, visszahúzódott a kőtömbhöz. Beolvadt az igazi árnyékba.

- Cassie! Ismerős hang volt, szívének kedves.
- Itt vagyok szólt ismét a lány, a hang felé botladozva.

Még mindig a nyugalom, biztonság és meghittség érzete kavargott benne, az vezette. A lány arra ment, amerre ez az érzés diktálta. Ahogy elért a sziklákhoz, erős karok vonták körbe, ölelték szorosan. Cassie emberi test melegét érezte, hozzásimult.

Nick válla fölött átnézve meglátta Adamet.

A hold bevilágította az arcát, szeme furcsa színűvé vált, kékeslilává, akár egy láng legalja. Akár az ég a hirtelen jött vihar előtt. A lány úgy látta, ezüst tükröződik a pupilláján. Rex rohant oda mellé, még mindig ugatott. A németjuhász hevesen csóválta a farkát, ahogy Cassie felé indult. Adam elkapta a nyakörvét, hogy megfékezze a kutyát.

- Jól vagy? Nem esett bajod? kérdezte az őt ölelő Nick.
- Semmi baj suttogta Cassie. Azt sem tudta, mit beszél.
- Nem lett volna szabad egyedül idejönnöd dühöngött Nick. Hogy engedhettek el egyedül a többiek?!
 - Semmi baj, Nick!

Cassie teljes erejével a fiúba kapaszkodott, a vállára hajtotta a fejét, miközben Adam megfordult, és elvezette a vonakodó Rexet. Nickre támaszkodott, tudta, hogy a fiú érzi a remegését.

- Cassie... - Nick megnyugtatóan simogatva a haját.

A lány kissé hátrahúzódott. Adam eltűnt. Nicket nézte a holdfényben, szoborszerűen jóképű arcát, kissé rideg vonásait. Most egyedül a tekintete nem volt rideg.

Szenvedély - gondolta Cassie, és elképzelte Faye vörös gyertyáját. Aztán megcsókolta a fiút.

Adamen kívül még senkivel sem csókolózott, de azért tudta, hogyan is kell ezt csinálni. Nick szája meleg volt, ez tetszett neki. Érezte a fiú döbbenetét, de a meglepettségét egy pillanat alatt elsöpörte valami mélyebb, édesebb ösztön. Érezte, hogy a fiú visszacsókolja.

Cassie csókolt, hogy ne kelljen gondolkodnia. A csókolózás kiválóan elterelte a figyelmét. Suzan totális tévedésben volt Nickkel kapcsolatban. Egyáltalán nem volt leguán. Cassie idegein lángocskák futottak végig, minden ujja bizsergett. Egész testében felhevült.

Végül mindketten levegő után kapkodtak. Cassie felnézett a fiúra, ujjaik még mindig összekulcsolódtak.

- Bocsi! szólt reszketeg hangon. Csak megijedtem.
- Emlékeztess, hogy gyakran ijesszek rád! felelte Nick. Kissé kábának tűnt.
 - Jobb, ha visszamegyünk. Itt járt Fekete John.

Elismeréssel adózott Nicknek: a fiú nem ordított fel, hogy "*Micsoda?*", nem rázta meg a vállánál fogva. Gyors, fürkésző tekintettel körbenézett, és máshogy fogta Cassie-t: bal kézzel kulcsolta a karját, hogy jobbja szabadon maradjon.

- Már elment magyarázta a lány. Egy árny bújt elő abból a nagy kőből, de már nincs ott.
- Mostantól senki sem járhat egyedül jelentette ki Nick, és a sziklák felé terelgette, amelyeken át kellett mászniuk, hogy visszajussanak az útkereszteződéshez.
- Szerintem az elmémbe akart behatolni mesélte Cassie a többieknek, miután mind összegyűltek Adam házában. Leült Nick mellé, szorosan fogta a fiú kezét. Hogy befolyásoljon, vagy átvegye fölöttem az irányítást, vagy akármi. Nem tudtam, hogyan akadályozzam meg. Ha a fiúk nem jelennek meg, akkor bármit is tervezett, sikerült volna neki.
- Többé senkinek sem szabad egyedül kimerészkednie közölte Nick, zord pillantást vetve Dianára. Nem volt jellemző a fiúra, hogy megszólaljon egy gyűlésen, ám most határozott, ellentmondást nem tűrő volt a hangja.
- Egyetértek helyeselt Melanie. Ezenkívül, szerintem tennünk kéne azért, hogy megvédjük magunkat, hogy ne férhessen hozzánk.

- Pontosan mire gondolsz? kérdezte Adam. Diana foteljának karfájára telepedett, arca nyugodt, hangja biztos volt.
- Egy kristály talán hatásos lehet. Esetleg az ametiszt. Segíthet nekünk összpontosítani, szembeszállni Fekete Johnnal, kivédeni a telepatikus támadást. Persze, ha valaki közben olyan kristályt is visel, amely Fekete John segítségére lehet, például hematitot, akkor az ametiszt fabatkát sem ér. Faye-re pillantott.

A sötét hajú lány türelmetlenül legyintett.

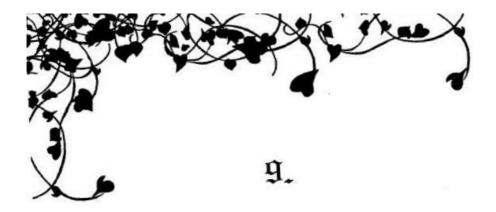
- Ahogy már az orrát mindenbe beleütő unokatesómnak megmondtam: nincs nálam a hülye hematit. Nem szorulok rá, hogy elcsórjam mások kristályait.
- Jól van, nem fogunk összeveszni csitította Diana. Melanie, elég ametiszted van otthon? Laurel, esetleg tudnál kölcsönadni nekünk párat? Szerintem azonnal magunkhoz kéne venni egyet-egyet, hogy ma már mindenki azzal mehessen haza.
- Úgy van, és mostantól mindig magunknál kell tartanunk intette a csapatot Melanie. Fürdés, alvás, suli közben, folyamatosan legyen nálatok, bárhol is vagytok! De ha lehet, mindig ruha alatt hordjátok, hogy Fekete John ne vehesse észre! Úgy hatékonyabbak lesznek ellene.
 - Ennyit a buliról morgott Doug, miközben felvette a kabátját.
- Örülj neki, hogy még egy kristályt is kapsz ajándékba felelte Nick szemernyi együttérzés nélkül. Elteheted emlékbe. Gyorsan Cassie-re sandított, és megszorította a lány ujjait, mintha azt mondaná: számára emlékeztető nélkül is felejthetetlen ez az este.

A lány ezt szívmelengetőnek találta. Ám ahogy elindultak Melaniehoz, mintegy mellékesen megkérdezte:

- Amúgy miért jöttetek utánam, srácok?
- Tényleg, meguntátok a bulit, vagy mi? Kiderült, hogy mégse boldogultok nélkülünk, lányok nélkül, úgyhogy rögtön szaladtatok hozzánk? tette hozzá Deborah, sötét szemét Chrisre villantva.

A Henderson fiú furcsa pillantást vetett rá.

- Nem, tök jól elvoltunk. Adam találta ki, hogy menjünk utánatok. Ő mondta, hogy Cassie veszélyben van.

Cassie jó nagy darab ametisztet kapott egy függő formájában: ezüstből készült, kitárt szárnyú bagoly tartotta a kristályt a karmában. A nyaklánc hűvösen simult Cassie mellkasához vastag, kékfehér pulóvere alatt. Megnézte magát Diana tükrében, hogy biztos nem dudorodik-e ki a felsője alá rejtett függő, s nyugtalanul igazgatta. Eddig három ásvány került hozzá: az Adamtől kapott kalcedonrózsa, a kvarc nyaklánc, amelyet Melanie adott rá a tanévnyitó bál előtt, és a kis darab hematit, amelyet a Varjúrév út tizenháromnál talált. Egyik kő sem maradt nála sokáig. A kalcedonrózsát vissza kellett adnia Adamnek, a kvarc nyaklánc még a bál éjjelén elveszett a temetőben, a hematitot pedig ellopták. Remélte, hogy az ametiszttel nem történik bai.

Az éjszaka folyamán egyre csak gyűltek a felhők, acélszürke volt reggel az ég, ahogy a lányok Diana kocsijával iskolába mentek. És manapság a suli is olyan zord volt, mint az időjárás. Minden folyosón jelvényt viselő, rideg arckifejezésű ügyeletesek álltak, várva, hogy valaki megszegje a szabályokat, ami általában hamar bekövetkezett, hisz oly sok szabály volt, hogy a diákok már a puszta létükkel óhatatlanul megszegtek egyet-kettőt.

- Majdnem beküldtek minket a dirihez, amiért zajkeltő készülék volt nálunk - mesélte Chris ebédidőben, miközben a folyosón ballagtak.

Cassie megdermedt.

- Hogy úsztátok meg?

- Megvesztegettük a srácot felelte Doug ördögi mosollyal. Odaadtuk neki az egyik walkmant.
 - Az én walkmanemet tette hozzá Chris sértődötten.
- Kíváncsi lennék, mi a büntetés egy ügyeletes megvesztegetéséért vetette fel Laurel, ahogy elértek a menzához.

Cassie válaszra nyitotta a száját, ám a szó a torkán akadt. A menza üvegfalán át megpillantott valamit, ami minden gondolatot törölt az agyából.

- Te jó isten! hördült fel Laurel.
- Nem hiszem el suttogta Diana.
- Én igen felelte Adam.

A menza közepét egy fából ácsolt borzadály foglalta el, amelyet Cassie a történelemkönyveiből ismert. Két részből állt, ezeket összecsukva a kettő közé lehetett zárni egy ember csuklóját meg nyakát, hogy a keze és a feje a túloldalon lógjon ki.

Egy kaloda.

Foglalt volt.

Egy srácot zártak bele, egy nagydarab fiút, aki Cassie osztálytársa volt. A srác táncolt vele a tanévnyitó bálon, és közben oda nyúlkált, ahova nem illett volna. Az is igaz, hogy előszeretettel feleselt a tanárokkal. De Cassie még sosem látott tőle olyan viselkedést, ami miatt ezt érdemelte volna.

- Ezt nem ússza meg szólalt meg Diana, és zöld szeme szikrákat szórt az indulattól.
- Ki, a diri? kérdezte Deborah. Ő, Suzan és Nick a menza ajtaja mellett álltak, a többiekre vártak. Már meg is úszta. Épp az előbb vezetett körbe néhány szülőt, és ide is bejöttek... Ő maga mutatta meg nekik, az isten verje meg! Elmagyarázta, hogy ez is része a "szigorú szeretet" szemléletének. Azt mondta, más sulikban asztalra állították fel a bajkeverőket, hogy látványos legyen a büntetésük, de szerinte ez így sokkal humánusabb, mert a kalodában le lehet ülni. Majdnem úgy hangzott, mintha ésszerű lenne. A szülők meg csak bólogattak és mosolyogtak: totál bekajálták.

Cassie-nek felkavarodott a gyomra. Eszébe jutott a salemi boszorkánybörtön, ahol Chrisszel és Douggal végigsiettek az apró, sötét cellákkal szegélyezett, szűk folyosókon. A kalodától ugyanúgy hányingere lett. Hogy tehetnek ilyet az emberek az embertársaikkal? - gondolta.

- ...és azt hazudja, hogy ez hagyományőrzés mondta éppen Nick, undorodó grimasszal, és Cassie tudta, hogy a fiú ugyanúgy érez, ahogy ő.
- Megbeszélhetjük ezt evés közben? kérdezte Suzan, aki egyik lábáról a másikra állt. Éhen halok!

Ám ahogy elindultak a hátsó helyiség felé - amely az elmúlt négy évben az Egylet magánterülete volt -, útjukat állta egy alacsony, rozsdavörös hajú lány.

- Bocsi! vigyorgott önelégülten Sally Waltman. A hátsó helyiségbe most már csak az ügyeletesek léphetnek be.
 - Aha, persze gúnyolódott Deborah.

Két jelvényes srác jelent meg a semmiből, és Sally mellől meredtek a csapatra.

- Nagyon is, persze - felelte egyikük.

Cassie átnézett a hátsó helyiség üvegfalán - amely előtt ma nem ácsorgott a bámészkodók tömege -, és meglátta Portia vörösesbarna haját. Körbevették fiúk-lányok, s rajongva nézték. Mindannyian jelvényt viseltek.

- Kénytelenek lesztek máshol leülni közölte az Egylettel Sally. És mivel egyetlen asztalnál sincs elég szabad hely, a csoportnak muszáj lesz szétválnia. Milyen kár!
 - Inkább kimegyünk mordult Nick, és karon fogta Cassie-t. Sally felkacagott.
- Nem hinném. Már nem lehet a suli előtt enni. Ha nem találtok itt ülőhelyet, állnotok kell.

Cassie érezte, hogy Nick minden izma megfeszül. A fiú karjába kapaszkodott. Diana ugyanolyan szorosan fogta Adam kezét, barátja kékesszürke szeme acélnak tűnt, ahogy tekintetét a Sally mellett álló srácokra szegezte.

- Nem éri meg - mondta Diana halkan, erőltetett nyugalommal. - A diri pontosan ezt akarja. Álljunk szépen félre!

Sally csalódottnak látszott, ahogy mind elindultak a fal felé. Aztán diadalittasan villant meg a szeme.

- Ő akkor is szabálysértést követ el! mutatott Dougra. Rádiós walkman van nála.
 - De hát be sincs kapcsolva mondta Doug.
- Az nem számít. Már az is "A" típusú szabálysértés, hogy nálad van. Leszel szíves velem jönni!

A két srác előrelépett, hogy magukkal rángassák Dougot.

- Nick, ne! Várj! - zihálta Cassie, és a fiú elé ugrott. Egy menzai verekedés most végképp nem hiányzott.

Doug szeme vadul csillogott. Elég dühösnek tűnt, hogy megüsse Sallyt, a két srácról már nem is beszélve.

- Hozzátok! - utasította Sally a csatlósait, előre örülve a győzelmének.

A srácok Dougért nyúltak. A Henderson testvér hátrarántotta az öklét. Aztán egy mély, bársonyos hang hatolt át a kavarodáson.

- Mi folyik itt? - kérdezte Faye, borostyánszínű szeme szikrákat szórt. Ismét csinos nadrágkosztüm volt rajta, ezúttal feketében és sárgában feszített.

Sally mogorván nézett rá.

- Nem hajlandók engedelmeskedni egy ügyeletesnek - árulkodott. - És ennél még rádió is van.

Faye Doug övéhez nyúlt, és leakasztotta róla a walkmant.

- Most már nincs - felelte. - És én azt ajánlom nekik, hogy menjenek innen, egyenek máshol... mondjuk odakint. Az *én* engedélyemmel.

Sally szóhoz se jutott. Faye kuncogott, és kivezette az Egyletet a menzáról.

- Köszi! - mondta Diana, és a két lány egy pillanatra egymás szemébe nézett.

Cassie az úton lobogó gyertyák körére gondolt. Új életszakasz... Talán Faye új életszakaszba lép? Visszatér a gyülekezetbe?

Ám a lány következő szavai kiábrándították.

- Tudjátok, nincs semmi akadálya, hogy a hátsó helyiségben egyetek jelentette ki. Mind lehetnétek ügyeletesek. Fekete John is azt akarja, hogy...
 - Uralkodni akar rajtunk szakította félbe Deborah megvetően.
 - Csatlakozni akar hozzánk. Ő is közénk tartozik.

- Nem, nem tartozik közénk, Faye - tiltakozott Cassie, a szikla alatti árnyékra gondolva. - Semmiben sem hasonlítunk rá.

Faye furcsa pillantást vetett a fiatalabb lányra, de csak annyit felelt:

- Utolsó óra alatt a C-207-es teremben megbeszélés lesz az ügyeleteseknek. Gondoljátok át a dolgot! Minél hamarabb csatlakoztok Fekete Johnhoz, annál könnyebb lesz minden - hanyagul odavetette Dougnak a walkmanét, aztán elsétált.

Az ebéd nem telt valami kellemesen: fáztak odakint, a suli előtt, és Suzanon kívül senkinek sem volt étvágya. Sean csak később, a menzai izgalmak után bukkant fel. Igyekeztek tervet szőni Fekete John ellen, ám mindig ugyanahhoz a problémához lyukadtak ki: az erő kérdéséhez. Erőre volt szükségük, hogy hatékonyan szembeszállhassanak a férfival. Szükségük volt a mesteri eszközökre.

Mindenkinek más ötlete volt, hogy hol kellene keresni őket. Adam a tengerpartot javasolta, különösen az Ördög-szoros környékét, ahol Mr. Fogle, az előző igazgató meghalt egy sziklaomlásban. Deborah viszont a régi temetőben keresgélt volna.

- Az 1600-as évek óta megvan - érvelt. - Simán lehet, hogy az eredeti gyülekezet ott rejtett el dolgokat.

Melanie és Diana megtárgyalták annak lehetőségét, hogy készítenek egy kristályingát, amellyel az eszközök által esetleg kisugárzott "fehér energia" nyomára próbálnának rábukkanni.

Cassie némán üldögélt Nick mellett. Buta, kétségbeesett késztetést érzett, hogy ügyet se vessen erre az egészre, és simítsa arcát a fiú vállára. Ő nem ismerte olyan jól New Salemet, mint a többiek: hogy is juthatott volna eszébe érdemleges terv a kutatásra? Ráadásul borzasztó előérzete volt, mintha bármelyik pillanatban gonosz dolgok történhetnének.

Veszteni fogunk - gondolta, ahogy a többiek aggódó hangját hallgatta. Mi csupán gyerekek vagyunk, Fekete John pedig hosszú évszázadok tapasztalatával rendelkezik. Veszteni fogunk.

Ahogy telt a nap, Cassie rossz előérzete egyre erősebb lett. Utolsó órára menet összefutott Nickkel, aki megállította a folyosón.

- Rémesen festesz mondta a fiú.
- Kösz szépen! mosolygott Cassie erőltetetten.

- Nem úgy értem, rém sápadt vagy... Rosszul érzed magad? Szeretnél hazamenni?
- Tilos engedély nélkül elhagyni az iskola területét idézte a lány gépiesen, fáradtan.

Nick a karjába zárta, és közölte:

- Feldughatják maguknak az engedélyüket!

Cassie két kézzel kapaszkodott a fiúba. Nick végtelenül jó volt hozzá, a lány nagyon szeretett volna szerelmes lenni belé. Úgy döntött, akarattal fog beleszeretni. Talán haza kellene menniük a Varjúrév útra, s keresni egy zugot, ahol kettesben lehetnek. Nick nem szívesen romantikázott nyilvános helyen.

- Ölelj szorosan! - kérte Cassie.

Nick így is tett. Aztán megcsókolta.

Ez az! Engedd el magad! Légy Nickkel: ő biztonságos. Nick majd vigyáz rá. Most már nem kell gondolkodnia.

- Lám, lám... szerintem ez "A" típusú szabálysértés - jelentette ki egy fontoskodó hang. - Nyilvános enyelgés, ami összeférhetetlen a közoktatás komoly és méltóságteljes céljával. Te mit gondolsz, Portia?

Nick és Cassie szétrebbentek, a lány elpirult.

- Szerintem ez egyszerűen undorító - fanyalgott Portia Bainbridge.

Ügyeletesek csoportja állt mögötte, nyilván a megbeszélésre igyekeztek. Talán harmincan lehettek. Cassie szíve zaklatottan kalapált.

- És a kiscsaj tehet róla folytatta Portia, felsőbbrendűen pillantva Cassie-re. Hallottam, hogy ő kezdeményezte. Vigyük el!
 - Pontosan, ő kezdte, jellemző vágta rá Sally.

Cassie nek eszébe jutott, milyen hangon beszélt róla Sally a mosdóban: csak úgy áradt belőle a düh és a rosszindulat. *Cassie-n fürtökben lógtak a srácok a tanévnyitó bálon. Köztük az én pasim is.* A lány egész másként gondolt magára azóta, hogy meghallotta, miket mond róla Sally a háta mögött.

Nick az ügyeletesek csoportját nézte, arca rideg volt - mint annak idején, amikor Cassie először látta. Dermesztően ridegnek tűnt.

- Hová akarjátok vinni? Az "A" típusú vétségért csak tanítás utáni bezárás jár. Vagy nem olvastátok a saját szabályaitokat?

- Mi döntjük el, milyen büntetés jár... kezdte Portia, ám Sally közbeszólt.
- Ebédidőben nem volt hajlandó engedelmeskedni egy ügyeletesnek mondta. Ezért visszük el. Brunswick igazgató külön utasítást adott nekünk erre. Az ő irodájába visszük Cassie-t, majd magyarázkodhat az igazgató úrnak.
- Akkor vigyetek mindkettőnket! acsargott Nick. Még szorosabban fogta Cassie karját.

Az ügyeletesek túl sokan voltak. Cassie végignézett a csoporton, s egyetlen barátságos arcot sem látott. Mind végzősök voltak, mind gyűlölték a boszorkányokat. És Faye most nem volt itt.

- Nick - szólt kalapáló szíve dacára halkan és megfontoltan. - Szerintem jobb lesz, ha velük megyek. - Sallyre pillantott. - Elköszönhetek a barátomtól?

A lány cinikus képpel bólintott. Cassie átkarolta Nick nyakát.

- Keresd meg a többieket! - súgta a fülébe. - Az ügyeleteseket egy darabig lefoglalja a megbeszélés... Valahogy juttassatok ki az irodából!

Amint hátrahúzódott, Nick a szemébe nézett, jelezve, hogy mindent hallott. Aztán kifejezéstelen tekintetet vetett Sallyre, majd félreállt.

Az ügyeletesek csoportja körbevette Cassie-t, és elindultak vele a folyosón, úgy kezelték, mintha tömeggyilkos lenne. A lány vad kísértést érzett a vihogásra, ám amint elértek az igazgatói irodához, az inger megszűnt, helyette elemi rettegés és szorongás lett úrrá rajta.

Fekete John előre eltervezte mindezt - gondolta. Talán nem pontosan ezt, s talán nem mára. Ám tudta, hogy előbb-utóbb, egyesével horogra akad az egész Kör. A lány igyekezett ügyet sem vetni a halk hangra, amely azt suttogta: Tudta, hogy horogra akadsz. Téged akar elkapni.

Talán azért, mert kívülálló... vagy mert nem illik Fekete John terveibe. Az elméjébe villant Kori képe: ahogy mozdulatlanul, mereven, kitört nyakkal hevert a domb tövében. Cassie a saját szemével látta, mi történik azokkal, akik nem illenek Fekete John terveibe.

- Ha szépen nézel rá, talán nem büntet meg - suttogta Sally gyűlölködve, majd belökte Cassie-t az iroda ajtaján.

A lány nem felelt. Nem bírt megszólalni.

Azóta nem járt ebben az irodában, mióta panaszkodni jött Fogle igazgató úrhoz, hogy Faye terrorizálja. A helyiség ugyanúgy festett, kivéve, hogy most tűz ropogott a kandallóban. És egy másik férfi ült az íróasztalnál.

Ne nézz rá! - gondolta Cassie, ahogy becsukódott mögötte az ajtó, de nem bírta megállni. A fekete szempár abban a másodpercben rászegeződött, hogy a lány az asztal felé pillantott. A ragadozó madarat idéző arcon nem mutatkozott meglepetés Cassie láttán.

Az igazgató alig hallható koppanással letette az asztalra vékony aranyozott tollát.

- Cassandra - szólította meg.

A lány térde megroggyant.

Az árnyék hangja volt. Sötét, nyálkás hang. Végtelenül halk, végtelenül alattomos... végtelenül gonosz. A hematitfekete szempár előtt Cassie csupasznak, védtelennek érezte magát. Mintha a férfi az elméjébe látott volna. Mintha rést keresett volna rajta, hogy behatolhasson.

- Brunswick igazgató úr - felelte. Furcsának hallotta a hangját. Udvariasnak, ám fojtottnak.

A férfi elmosolyodott.

Fekete garbót és ugyanolyan színű zakót viselt. Felállt, ujjai hegyével támaszkodott az asztalra.

- Roppant bátor vagy - mondta. - Büszke vagyok rád.

Cassie erre aztán végképp nem számított. Csak bámulta a férfit. Automatikusan a pulóvere alá rejtett ametisztfüggőhöz kapott.

Az igazgató figyelte a mozdulatot.

- Fölösleges - mondta halvány mosollyal. - Az a kristály olyan kicsi, hogy semmi hatása nem lehet rám.

Cassie lassan leengedte a kezét. Honnan tudta a diri, mi lapul a felsője alatt? Teljesen összezavarodott, kicsúszott a lába alól a talaj. Az előtte álló férfira bámult, igyekezett összekapcsolni őt az égett alakkal, amely a nagymamája fölé hajolt a konyhában, illetve a tizenhetedik századi varázslóval, aki New Salembe vezette az ijedt gyülekezetet. Hogy lehet itt egyáltalán? Ez volt a kérdés. Mi lehet az ereje forrása?

- Ráadásul az ametiszt gyenge kő, a szív irányítja - folytatta halkan a férfi. - A tiszta cél, Cassandra, ez a titok. Világos cél és tisztánlátás. Sose feledd, mi a célod!

Cassie-nek az a furcsa érzése támadt, hogy a férfi a kérdésére válaszol. Úristen, miért ne jött vele Nick? Zakatolt a szíve... halálra rémült

- Hadd mutassam meg! - szólt a feketébe öltözött férfi - Lennél szíves ideadni azt a függőt? Csak egy pillanatra - tette hozzá, miközben Cassie dermedten állt.

A lány lassan a tarkójához nyúlt. Hideg ujjakkal kikapcsolta az ezüstláncot, és levette a nyakából. Fogalma sem volt, mi mást tehetne.

Az igazgató lassan, megfontoltan elvette tőle.

A zaklatott Cassie-nek hirtelen egy bűvész jutott róla eszébe, amint éppen mutatványra készül. Biztos nem nyulat vagy galambot fog elővarázsolni - gondolta. Mást nem rejteget a kabátja alatt, csak a testét, amelynek nem volna szabad elevennek lennie.

Az igazgató, kezében a nyaklánccal, hátat fordított Cassie-nek. A tűz fellángolt, ropogott, és a lány érezte pulzusa lüktetését a nyakában meg az ujjai hegyén. *Nem bírom ezt tovább* - gondolta. *Nick, hol vagy már?!*

- Tudod - mondta az igazgató furcsán torznak tűnő hangon -, az ametiszt sajnos tele van szennyeződésekkel. Én mindig a kvarcot választom, ha erőt akarok nyerni... - Kezdett visszafordulni.

Ne! - gondolta Cassie. Minden lelassult, mintha képkockánként nézett volna egy felvételt, méghozzá egy csúcsminőségű lejátszón: minden kocka tiszta, élénk és éles volt, sehol semmi homályosság. Cassie azt sem tudta, honnan tört fel az iménti Ne!, de valami az elméje mélyén sikoltva tiltakozott, próbálta figyelmeztetni őt. Ne nézz oda, jaj, ne nézz oda!

Cassie igyekezett megállítani az eseményeket, kimerevíteni a képkockát. Ám képtelen volt rá. Egy örökkévalóságig tartott ugyan, de a sötét ruhás férfi megfordult. Most már szembenézett Cassie-vel.

A lány látta elegáns fekete zakóját, fekete garbóját. A garbó fölött azonban olyan borzadályt pillantott meg, hogy könny szökött a szemébe, és torkára fagyott a sikoly. A férfinak nem volt arca.

Se haja, se szemöldöke, se szeme, se orra. Se szája, csupán acsargó fogak sora. De még a fogsor is, akárcsak a Cassie felé forduló összes többi csupasz csont, átlátszó volt, akár a víz.

Cassie nem bírt se sikoltani, se levegőt venni. Nem fogott az agya.

Úristen, atyaúristen, a koponya nem semmisült meg, nem csoda, hogy nem találtuk, nem robbant fel, Fekete John fejében van, jaj, Diana, jaj, Adam, Fekete John fejében van...

- Tudod, Cassandra - szólt a nem emberi hang a vicsorgó fogak mögül -, a világos cél és tisztánlátás együtt maga az erő. És nekem több erőm van, mint amiről ti, gyerekek valaha is álmodhattok.

Uramisten, nem hiszem el, nem bírom elhinni, hogy ez történik, nem akarom tovább nézni...

- A szellemem nincs e testhez kötve - folytatta a hang nyugodtan, borzalmasan tisztán csengőn. - Vízként áradhat oda, ahova csak akarom. Bárhol kifejthetem az erőmet.

A koponya előrebillent, hogy az üres szemgödör lenézzen az ametisztfüggőre, amely a teljesen normálisnak tűnő kézből lógott. A kristály legmélyén tűz lángolt fel. Aztán Cassie megérezte a kiáramló erőt: olyan volt, mint amit ő küldött a kutyára, hogy elijessze, meg Seanra, hogy figyelmeztesse, és amivel meggyújtotta a gyertyát. Csakhogy ez sokkal hatalmasabb, sokkal koncentráltabb volt, mint az ő gyenge kitörései. A lány szinte látta az erőt, akár egy fénycsóvát.

Az ametisztfüggő széthasadt.

Az ezüstbagoly továbbra is a láncon lógott, ám most már semmit sem tartott a karmában. A kő eltűnt.

Cassie hallotta a csendülést, ahogy egy-egy darabka a földre hullott. Ám tudatosan alig észlelte a hangot. Megvakította és megsüketítette a pánik.

- Nos, Cassandra - kezdte ismét a hang, ám félbeszakította egy akkora lárma, amit még a lány sem hagyhatott figyelmen kívül. Az iskola udvaráról üvöltés hallatszott, mintha megvadult drukkerek dühöngtek volna odakint. A mély hangú kiabálás hátteréből éles sikolyok zendültek fel.

Az igazgató elejtette az ezüstláncot, és odament az ablakhoz, amely az iskola előtti udvarra nézett.

Cassie agya magához tért. Csakis egy dolgot akart: kijutni innen. Most, hogy a sötét alak figyelmét elterelte valami, a lány az ajtó felé vetette magát.

Kirohant az irodából, egy pillantást sem vetett a titkárnőre. Az emeleti folyosón káosz tombolt. Mindenki kiözönlött az osztálytermekből.

- Bunyó van! - ordította egy srác a lépcsőn. - Gyertek!

Mintha zavargás tört volna ki. Nem tudnak mindenkit megfékezni - gondolta Cassie kábán. Még mindig rohant. Lefutott a lépcsőn, aztán végigszaladt a folyosón, ösztönösen a káosz sűrűje felé sietett.

- Cassie, várj!

Nem a férfi hangja, ám ugyanolyan fenyegető. Faye. Cassie egy pillanatra megtorpant, körülnézett, kétségbeesetten keresgélte Nicket, Dianát vagy Adamet.

- Cassie, állj már meg, az ég szerelmére! Senki sem akar bántani. Az igazgatói óta loholok utánad!

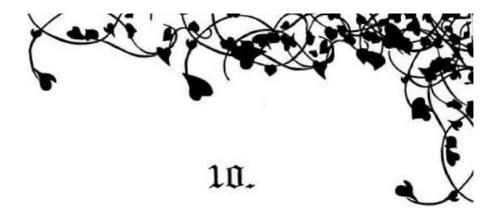
Cassie óvatosan hátrált. A folyosó már kihalt volt. Mindenki kiment az épület elé.

- Cassie, csak hallgass meg! A diri nem akar meggyilkolni, hidd el nekem! Segíteni akar neked. Kedvel téged.
- Faye, te megőrültél! Cassie-t cserbenhagyta az önuralma, üvöltötte a szavakat. Fogalmad sincs, milyen valójában! Amit látsz, csupán illúzió! Fekete John egy szörnyeteg!
 - Ne légy nevetséges! Közénk tartozik...
- Istenem, istenem! jajgatott Cassie. Késleltetett reakció lett úrrá rajta, úgy remegett a lába, hogy kénytelen volt a falnak dőlni. Lecsúszott a földre, ezzel lerántva egy posztert, amely a hálaadás napi focimeccset reklámozta. Te nem láttad a valódi alakját. Nem tudod, milyen.
- Azt tudom, hogy gyerekesen viselkedsz. Te nem maradtál ott nála, hogy meghallgasd a mondandóját. Pedig mindent el akart magyarázni...
- Faye, ébredj már fel! rikoltotta Cassie. Az isten szerelmére, ébredj fel, és nézz végre rá! Fekete John nem az, akinek gondolod. Teljesen elvakított téged.

- Azt hiszed, mindent tudsz. - Faye hátralépett, karba tette a kezét. Felszegte az állát, s félig lehunyt, ám furcsán diadalittas szemmel nézett le Cassie-re. Vérvörös ajka mosolyra görbült. - Azt hiszed, mindenre rájöttél... pedig azt sem tudod, hogy hívták Fekete Johnt, amikor legutóbb itt élt. Milyen nevet használt, amikor megismerkedett a szüleinkkel, és beköltözött a Varjúrév út tizenháromba.

Cassie-t elhagyta az erő, amelyet az imént a rettegés váltott ki belőle, és a föld hirtelen nagyon ingataggá vált alatta. A padlóra szorította a kezét. Faye még mindig rászegezte különös, diadalittas tekintetét.

- Nem suttogta Cassie.
- "Nem", nem tudod? Vagy "nem", nem akarod hallani? De én el akarom mondani neked, Cassie, itt az ideje, hogy megtudd. Fekete John neve legutóbb nem más volt, mint John Blake.

Cassie csak bámult, nem jutott szóhoz, gondolkozni sem bírt. Nem akarta elhinni... ám valahol a lelke mélyén tudta az igazságot.

- Igazat mondok. Ő az apád.

Cassie csak ült.

- És azt akarja, hogy boldog légy, Cassie. Azt akarja, hogy te légy az örököse. Nagy tervei vannak veled.
- És te mi vagy?! süvöltötte Cassie felháborodottan, béketűrése végére érve. Az új mostohaanyám?

Faye kuncogott, a maga dühítő, hanyag, önelégült módján.

- Talán. Miért is ne? Mindig is bejöttek nekem az idősebb pasik... És Fekete John csak kábé három évszázaddal idősebb nálam.
- Undorító vagy! Cassie hiába kereste a megfelelő szavakat, egyik sem volt elég durva. Még mindig nem bírta elhinni, hogy mindez tényleg megtörténik. Te... ti...
- Még semmit sem műveltem, Cassie. John és én csupán... üzleti kapcsolatban állunk.

Cassie-nek hányingere támadt. Maga miatt, Faye miatt...

- Te Johnnak szólítod? suttogta.
- Miért szerinted minek kéne szólítanom? Brunswick úrnak? Vagy annak, aminek legutóbb hívta magát: Mr. Blake-nek?

Cassie-vel most már forgott a világ, örvénylettek körülötte a halványzöld betonfalak. Legszívesebben elájult volna. Ha elalélna nem kéne gondolkoznia. Ám képtelen volt elájulni. Lassan megszűnt az örvénylés, stabilnak érezte maga alatt a padlót. Nem volt menekvés a helyzetéből. Nem maradt más választása, mint megbirkózni vele.

- Te jó isten suttogta. Igaz. Tényleg igaz.
- Igaz helyeselt Faye halkan, elégedetten. Édesanyád Fekete John barátnője volt. John elmesélte az egész sztorit, hogy anyád beleszeretett, amikor átment hozzájuk gyufát kérni. Mint kiderült, igazából nem házasodtak össze... de biztos vagyok benne, John nem bánta, hogy anyád felvette a nevét.

Ez volt az igazság... és ezt akarta elmondani Cassie-nek a nagymamája, mielőtt meghalt. "Van még valami, amit tudnod kell", mondta az öregasszony, aztán Laurel berontott a konyhába. Mamája az utolsó lélegzetével azt suttogta, "John", illetve még valamit, amit Cassie nem tudott megfejteni. De emlékezett, milyen alakot formált az idős asszony ajka, és most már értette, mit akart még mondani. Azt, hogy "Blake".

- Miért nem próbálta már korábban elmondani? kérdezte Cassie rekedten, alig volt tudatában, hogy hangosan szól. Miért várt addig, amíg haldoklott? Miért?
 - Ki, a nagyanyád? Gondolom, nem akart felzaklatni felelte Faye.
- Nyilván attól félt, hogy kiakadnál, ha megtudnád. És talán hajolt közelebb sejtette, hogy ha rájössz, óhatatlanul közelebb kerülsz Fekete Johnhoz. A saját húsa és vére vagy, Cassie. A leánya.

Cassie a fejét rázta, elhomályosodott a látása, hányingere volt.

- A többi öreg néni... nyilván ők is tudják! Istenem, nyilván mindenki tudja, aki ismerte Fekete Johnt! És senki sem árulta el nekem. Miért nem mondták el?
- Jaj, ne nyavalyogj már, Cassie! Biztos azért, mert attól féltek, hogy rosszul reagálsz. És hogy őszinte legyek, úgy tűnik, jogos volt az aggodalmuk. Totál beleroppantál.

Cassie-nek eszébe jutott Constance néni. Ő biztosan tudott a dologról. Hogy bír egyáltalán rám nézni? Hogy fogadhatta be anyámat a házába?

Hirtelen rádöbbent, hogy Mrs. Franklin bizony el akarta mondani neki. Úgy ám. Erről szólt az a jelenet Constance néni társalgójában. Adam nagymamája el akarta mondani az igazat, épp Cassie édesapjáról kezdett volna beszélni. Ám Laurel dédikéje és Melanie nénikéje beléfojtották a szót. Mind hallgatást fogadtak, leplezték Cassie előtt az igazat.

A szülők valószínűleg nem tudnak róla - gondolta Cassie nehézkesen, s egyre jobban úrrá lett rajta a fáradtság. Nyilván nem emlékeznek. Hiszen akarattal elfelejtettek mindent. Ám Constance néni figyelmeztette a Kört, hogy ne is igyekezzenek felkavarni a régi emlékeket, és tekintete Cassie-n állapodott meg, amikor erre intette őket.

- Gondolj csak bele, Cassie! - folytatta Faye, és bársonyos hangja most megfontoltnak hangzott, nem kárörvendőnek vagy diadalittasnak. - John csakis a legjobbat akarja neked, soha nem akart mást. Te is a terve részeként születtél. Tudom, hogy neked meg nekem megvoltak a magunk konfliktusai, de John szeretné, ha kijönnénk egymással. Nem próbálnád meg, Cassie? Nem lennél hajlandó rá?

Cassie-nek lassan, nagy erőfeszítés árán sikerült koncentrálnia. Faye előtte térdelt. Szépséges, érzéki arcát mintha halványan megvilágította volna a belső tűz. Cassie úgy vélte, a lány komolyan beszél. Tényleg őszinte. Talán szerelmes Fekete Johnba.

És talán - gondolta Cassie kábán - tényleg meg kéne fontolnom a dolgot. Oly sok minden változott azóta, hogy New Salembe költöztem, teljesen más ember lettem. A régi, szégyenlős Cassie, akinek még nem volt pasija és akinek sosem akadt mondanivalója, már nem létezett. Talán ez is csak egy változás, új életszakasz. Talán válaszút előtt állok.

Egy hosszú percre Faye-re nézett, elmélyedt a borostyánszínű szempárban. Aztán lassan megcsóválta a fejét.

Nem.

Amint erre gondolt, hűvös, rideg elszántság öntötte el. Ez az egyetlen út, amelyre valaha is léphet, történjék bármi. Sosem teljesíti be Fekete John - az apja - akaratát.

Egyetlen szó nélkül, anélkül, hogy hátranézett volna, Cassie felállt, és faképnél hagyta Faye-t. Odakint még mindig tartott a csetepaté. Cassie az iskola bejáratánál ácsorgó tömeget fürkészte, és meglátta, ahogy a gyenge novemberi napfény megcsillan egy világos hajzuhatagon.

A lány felé indult.

- Diana...
- Cassie, hála istennek! Amikor Nick szólt, hogy bevittek az igazgatóhoz... Elkerekedett a szeme. Cassie, mi a baj?
- El kell mondanom neked valamit. Odahaza. Hazamehetnénk most rögtön? - Cassie barátnője kezét szorongatta.

Diana pár másodpercig csak bámult rá, majd felrázta magát a döbbenetből.

- Persze. Hogyne. De Nick keresni fog. Neki támadt az ötlete, hogy figyelemelterelésként kezdjünk verekedést az emeleten: egyszerűen csak szemeljünk ki valakit, és mossunk be neki. Minden srác így tett, sőt, még Deborah meg Laurel is. És most mind téged keresnek.

Cassie képtelen lett volna szembenézni velük, főleg Nickkel. Amint a fiú megtudja, hogy ki is valójában a barátnője... hogy kit ölelt, kit csókolt mostanában...

- Nem mondanád meg nekik, hogy semmi bajom, de muszáj hazamennem? Kérlek! Suzan a közelben állt, Cassie feléje biccentett. Nem mondhatná meg nekik Suzan?
- Jó. Rendben. Suzan, szólj mindenkinek, hogy hazavittem Cassiet! Most már abbahagyhatják a verekedést.

Diana lekísérte fogadott húgát a dombról, egyenesen a parkolóba. Ám alig értek oda Diana kocsijához, megjelent Adam, aki utánuk rohant az iskolából.

- Vége a verekedésnek... én pedig veletek megyek lihegte. Cassie tiltakozni szeretett volna, ám nem volt hozzá ereje. Egyébként is, Dianának valószínűleg szüksége lesz a barátja jelenlétére, amikor megtudja az igazságot. Cassie bólintott Adamnek, aki szó nélkül beszállt a kocsiba. Elhajtottak Dianáékhoz, és felmentek a lány szobájába.
- Most pedig áruld el végre, mi történt, mielőtt szívrohamot kapok!
 mondta Diana.

Ám ez nem volt olyan könnyű. Cassie az ablakfülkéhez lépett, ahol a prizmákat beragyogta a napfény, így szivárványszínű pászmák táncoltak a falakon. A lány elfordult, szemügyre vette az ablak két oldalán függő, fekete-fehér nyomatokat, Diana görög istennőket ábrázoló gyűjteményét. Egyik oldalon díszelgett a büszke Héra, az istenek királynője, szurokfekete hajával és zabolátlan vad tekintetével; Aph-

rodité, a szépség istennője, akinek lágy keble fedetlen volt; a rettenthetetlen Artemisz, a szűz vadász, aki semmitől sem félt. Az ablak másik oldalán pedig ott volt Athéné, a bölcsesség szürke szemű istennője, valamint a fiatal és bájos Perszephone, akit nyíló virágok vettek körül. És mellettük függött a színes nyomat arról az istennőről, aki idősebb volt a görög civilizációnál: a nagy Diana istennő, az éjszaka, a hold és a csillagok uralkodója. Diana, a boszorkányok királynője.

- Cassie!
- Bocsánat! suttogta a lány, és lassan megfordult, hogy szembenézzen Dianával

Barátnője úgy festett, mint aki menten rosszul lesz a feszült várakozástól.

- Bocsánat! ismételte, ezúttal hangosabban. Csak hát, azt hiszem, fogalmam sincs, hogy mondjam el. De most már tudom, miért születtem később, mint ti... illetve nem is igaz, mégsem tudom. - Eltűnődött ezen. - Azt nem tudom, miért születtem olyan sokkal később. Talán addigra már tudta, hogy a gyülekezet meg akar szabadulni tőle, és gondolta, jobb, ha van vésztartaléka... - Cassie megfontolta a kérdést, majd megcsóválta a fejét. Adam és Diana úgy meredtek rá, mintha elvesztette volna a józan eszét. - Az a helyzet, hogy nem tudok mindent. De az biztos, hogy nem vagyok kívülálló apai ágon, mint hittük. Fekete John nem ezért vadászott rám, hanem teljesen más okból. Azt hittük, Kori meg én valahogy elrontottuk a tökéletes tervét... Jaj, istenem! - Cassie elhallgatott, a fájdalom üvegszilánkként hasított belé. Könnybe lábadt a szeme. - Azt hiszem... Istenem, biztosan így volt. Tudom, miért halt meg Kori. Miattam. Ha nem hal meg, ő csatlakozott volna a gyülekezethez helyettem, és Fekete John ezt nem akarta. Kori az, aki nem szerepelt a terveiben. Úgyhogy meg kellett szabadulnia tőle. - A fájdalom újabb hulláma miatt kis híján kétrét görnyedt. Félt, hogy menten elhányja magát.
- Ülj le! sürgette nyomatékosan Adam. Dianával az ágyhoz támogatták Cassie-t.
- Ne! Még nem tudjátok az igazat. Talán hozzám sem kellene érnetek!

- Cassie, az isten szerelmére, áruld már el, miről beszélsz! Semmi értelme annak, amit hadoválsz!
 - De igen, van. Az az igazság, hogy Fekete John lánya vagyok.

Abban a pillanatban Cassie úgy érezte, hogy ha bármelyikük fogása lazul rajta, vagy akár csak egyikük is hátralép, ő talán kiugrik az ablakon. Diana tiszta, zöld szeme azonban csak elkerekedett, pupillája mintha végtelen naggyá tágult volna. Adam szeme ezüstösre változott.

- Faye mondta el nekem, és tényleg ez az igazság.
- Nem igaz vágta rá Adam.
- Nem igaz, és ki fogom nyírni Faye-t közölte Diana. A gyengéd lány szájából ez döbbenetesen hangzott.

Mindketten továbbra is támogatták Cassie-t. Diana átkarolta egyik oldalról, Adam pedig mindkettőjüket átkarolta a másikról, átölelve az ölelésüket. Cassie remegésébe mindhárman beleremegtek.

- De igaz - suttogta Cassie, igyekezett összeszedni magát. Muszáj higgadtnak maradnia, nem vesztheti el az önuralmát - Ez mindent megmagyaráz. Megmagyarázza, miért álmodtam Fekete Johntról... róla, meg a süllyedő hajóról. Van köztünk... valami kapocs. Megmagyarázza, miért mindig engem célzott meg, például halloweenkor, amikor megidéztük, meg tegnap éjjel is, a tengerparton. Azt akarja, hogy csatlakozzak hozzá. Faye szerelmes belé. Ahogy anyám is szerelmes volt.

Cassie megborzongott. Adam és Diana továbbra is ölelték. Arcizmuk se rándult, amikor Cassie a szemükbe nézett.

- Megmagyarázza, mi lett anyámmal mondta Cassie fojtott hangon. Hogy miért ment Fekete John a házunkba azon az éjjelen, amikor visszatért, miután kiengedtük a sírból. Elment anyámhoz... ezért van most szegény ilyen állapotban. Jaj, Diana, muszáj meglátogatnom anyukámat!
- Egy perc, és elmehetsz hozzá ígérte Diana, az ő hangját is fátyolossá tették az elfojtott könnyek. Majd mindjárt.

Cassie elmerengett. Nem csoda, hogy édesanyja elmenekült New Salemből, nem csoda, hogy a szemében mindig is tehetetlen rémület bujkált. Hogyne rettegne az ember, ha a szerelméről kiderül, hogy

egy szörnyeteg? Ha el kell menekülnie, hogy titokban szülje meg a gyerekét, olyan helyen, ahol senki sem találhat rá?

Ám az anyja mindennek dacára elég bátor volt, hogy visszajöjjön ide, és hogy magával hozza Cassie-t. És most Cassie-n volt a sor, hogy bátor legyen.

Nincs a sötétben semmi félelmetes, csak szembe kell nézni vele. Cassie-nek fogalma sem volt, hogyan fog szembenézni ezzel, de tudta, valahogy muszáj lesz.

- Most már semmi bajom - mondta. - És el szeretnék menni anyukámhoz

Diana és Adam némán kommunikáltak egymással a feje fölött.

- Elkísérünk - jelentette ki a lány. - Nem megyünk be veled a szobájába, ha nem akarod, de mi viszünk oda.

Cassie rájuk nézett: Diana szemére, amely smaragdzöld lett, ám csordultig volt szeretettel s megértéssel, és Adamre, akinek finom vonású arca higgadt és határozott maradt. Megszorította barátai kezét.

- Köszönöm! - hálálkodott - Köszönöm nektek!

Constance néni otthon volt, ajtót nyitott nekik. Meglepettnek tűnt a fiatalok láttán, és kissé mintha zavarba jött volna, amin pedig Cassie lepődött meg. Nem gondolta, hogy Melanie nénikéjét zavarba lehet hozni.

Ám amikor Cassie belépett a vendégszobába, Quincey asszonyság és az öreg Mrs. Franklin épp kijöttek onnan. A lány végignézett Laurel gyengécske dédnagymamáján, Adam dundi, szeleburdi nagyiján és Constance nénin.

- Mi csak... megpróbáltunk egy-két dolgot, hátha segíthetünk édesanyádon - magyarázkodott a házigazda, aki kissé mintha feszengett volna. Köhécselt. - Régi, hagyományos orvosságokat vetünk be vallotta be. - Lehet, hogy érnek valamit. A társalgóban leszünk, szóljatok, ha szükségetek lenne valamire! - becsukta maga mögött az ajtót.

Cassie a Constance néni keményített, fehér lepedőjén fekvő alak felé fordult. Az ágyhoz lépett, letérdelt az édesanyja mellé.

Az asszony arca olyan fehér volt, akár az ágynemű. Fekete-fehér volt: fehér arc, fekete haj, fekete szempillák félköríve sápadt orcáján. Cassie megfogta a hideg kezet, és csak ekkor döbbent rá, hogy fogalma sincs, mit mondhatna.

- Anya? - szólt végül. - Anyu? Hallasz engem?

Nem jött válasz. Az asszony meg sem rezzent.

- Anyu - nyögte ki Cassie nagy nehezen -, tudom, hogy beteg vagy, és tudom, hogy félsz, de van valami, amitől már nem kell félned. Tudom az igazat. Tudom, hogy ki az apám.

Cassie várt, és úgy vélte, a takaró az eddiginél kicsit gyorsabban emelkedik-süllyed édesanyja mellkasán.

- Mindent tudok - folytatta. - És... nem kell attól félned, hogy haragudni fogok rád, vagy valami. Megértelek. Láttam, hogy hat az a férfi másokra. Láttam, milyen hatással van Faye-re, pedig ő még nálad is erősebb. - Olyan szorosan fogta a hideg kezet, hogy attól félt, fájdalmat okoz édesanyjának. Szünetet tartott, és nagyot nyelt. - Na, mindegy, csak azt akartam elmondani, hogy tudom. És most már hamarosan vége lesz, gondoskodni fogok róla, hogy az a férfi soha többé ne árthasson neked. Valahogy meg fogom állítani. Nem tudom hogyan, de sikerülni fog. Megígérem, anyu!

Felállt, továbbra is fogta a lágy, ernyedt kezet, és azt suttogta:

- Ha csupán csak félsz, anyu, most már visszatérhetsz! Könnyebb, mint elmenekülni, komolyan mondom. Ha szembenézünk a bajjal, akkor nem is olyan félelmetes.

Ismét várt. Nem gondolta volna, hogy bármit is remél, pedig így kellett lennie, mert ahogy teltek-múltak a másodpercek, és semmi sem történt, csalódottan szorult el a szíve. *Csak egy kis jelet adj, az nem túl nagy kérés, ugye?* De nem kapott jelet. Aznap mintha már századszorra lábadt volna könnybe a szeme.

- Na jó, szia, anyu! - suttogta, és lehajolt, hogy puszit nyomjon édesanyja arcára.

Ekkor észrevette, hogy vékony zsineg fut körbe az asszony nyakán. Meghúzta a kezdetleges nyakláncot, és anyja hálóingének gallérja alól három aranybarna kő bukkant elő, amelyeket valaki a madzagra fűzött.

Cassie visszadugta a köveket a hálóing alá, várt még egy másodpercet, majd sarkon fordult.

Képes leszek szembenézni azzal, ha anyukám is meghal, mint a nagymamám? - tűnődött, ahogy becsukta maga mögött a szoba ajtaját. Úgy vélte, azt már nem bírná ki. De kezdett rádöbbenni, hogy talán kénytelen lesz.

A társalgóban Adam és Diana az idős hölgyekkel teáztak.

- Ki akasztotta a kristályokat édesanyám nyakába? És mik azok pontosan?

Az öregasszonyok egymásra néztek. Végül Constance néni felelt.

- Én voltam - ismerte el. Megköszörülte a torkát. - Mindegyik tigrisszem. Elűzi a rémálmokat... legalábbis nagymamám mindig ezt mondta.

Cassie halovány mosolyt erőltetett a képére a néni kedvéért.

- Ó... Köszönöm szépen!

Talán Melanie ásványokkal kapcsolatos szakértelme családi vonás. Cassie nem árulta el Constance néninek, milyen könnyen elbánik Fekete John a kövekkel, ha akar.

- A rémálmok rém bosszantóak - szellemeskedett Mrs. Franklin, ahogy Adam és Diana felálltak, s indulni készültek. - A szép álmokból bezzeg sosem elég.

Cassie Adam nagymamájára nézett. Az asszony zilált, ősz haja egyre jobban kibomlott a kontyából, miközben a néni vígan nassolta egyik sütit a másik után. Cassie Suzanon kívül senkit sem imert, aki ennyire szeretett enni. Ám Mrs. Franklin nem az a bolondos öregaszszony volt, akinek látszott.

- Lehet álmokat előidézni? kérdezte Cassie.
- Szép álmokat helyeselt Adam nagymamája szórakozottan. Ha szép almokat akarsz, holdkővel kell aludnod.

Cassie egész úton hazafelé ezen gondolkozott.

Csöndesen megvacsoráztak kettesben Dianával, mivel a lány apja még nem ért haza az ügyvédi irodából. Adam elment, hogy beszéljen a többiekkel a Körből.

- Nem bírom elmondani nekik - panaszolta Cassie kicsit korábban, még mielőtt a fiú távozott. - Ma este biztos nem... Talán majd holnap.

- Miért kéne neked elmondanod? - vágta rá Adam, szinte nyersen. - Már bőven elég mindenen mentél keresztül. Majd én elmondom nekik... és megértetem velük, hogy nincs jelentősége. Ne aggódj, Cassie! Kitartanak melletted.

Cassie azonban nem bírta abbahagyni a szorongást. De most nem törődött vele, mert más dolgokkal kellett foglalkoznia. Ígéretet tett édesanyjának.

Az ágyban fekve olvasgatta a nagymamájától örökölt árnyak könyvét. Ami most már az övé volt. Olyan bejegyzést keresgélt, amely álmokról és kristályokról szólt.

És meg is találta: Álmok előidézése. Tégy egy holdkövet a párnád alá, így egész éjjel szép s kellemes álmaid lesznek, amelyekből talán profitálhatsz is. Ezenkívül talált egy hosszú leírást úgy általában a kristályokról. A nagy kristályok hasznosabbak, mint a kicsik. Hát, erre már rájött. Melanie is ezt mondta, ráadásul Fekete John ma minden kétséget kizáróan demonstrálta.

Letette a könyvet, és Diana íróasztalához lépett. Égszínkék selyemmel bélelt, fehér bársonytasak hevert rajta. Diana már rég megengedte Cassie-nek, hogy bármikor kinyissa. Cassie az ágyhoz vitte a tasakot, és tartalmát a takaróra szórta. A kövek tarkabarkán pompáztak a fehér ágyneműn.

Kék csipkeachát - Cassie felvette a háromszögű követ, és az arcához dörgölte sima felületét. Látott halványsárga citrint - ez Deborah köve volt, növeli az energiát. Aztán volt ott zavaros, narancssárga karneol, amellyel Suzan egyszer felizgatta az egész focicsapatot. Meg áttetsző zöld jádekő, amelyet Melanie a higgadtság érdekében vetett be, és mélylila ametiszt - Laurel köve, amelyet a szív irányít, ahogy Fekete John mondta. Tucatnyi más kő is előkerült a tasakból: szépséges borostyán, amely olyan könnyű volt, akár a műanyag; sötétzöld, piros pöttyös kalcedon; borvörös gránát; a halványzöld peridot, amellyel Diana bemérte a sötét energiát.

Cassie addig válogatott a zörgő kincsek között, amíg nem talált egy holdkövet. Átlátszó volt, ezüstöskéken csillogott. Letette az éjjeliszekrényre az ágy azon oldalán, ahol aludni szokott.

Belépett Diana, fürdés után felüdülten, és látta, amint Cassie épp visszatette a köveket a tasakba.

- Találtál valamit az árnyak könyvében? kérdezte.
- Semmi konkrétat felelte Cassie. Nem akarta elmagyarázni, miben mesterkedik, még Dianának sem. Majd később elmondja, ha beválik. Kezdem azt hinni, a nagyi nem úgy értette, hogy a könyvben konkrétan Fekete Johnról lenne szó magyarázta. Talán csak azt akarta, hogy jó boszorkány legyek, tájékozott boszorkány. Talán azt hitte, úgy majd elég okos leszek, hogy legyőzzem Fekete Johnt.

Diana ágyba bújt, és lekapcsolta a lámpát. Nem világított a hold, az ablakfülke sötét maradt. Egész békés volt így, hogy ketten feküdtek az ágyban - mintha pizsamapartit rendeztek volna. Cassie-nek a régi szép idők jutottak eszébe, amikor ő meg Diana elhatározták, hogy fogadott testvérek lesznek.

- Muszáj kitalálnunk, hogy ölhetjük meg - jelentette ki.

E pizsamapartinak komor és vérszomjas célja volt. Diana pár másodpercig hallgatott, majd nyugodtan azt felelte:

- Hát, két dologról *tudjuk*, hogy nem végez vele: se a víz, se a tűz nem pusztítja el. Megfulladt, amikor elsüllyedt a hajója, és elégett, miután a szüleink rágyújtották a házát. Ám mindkét alkalommal feltámadt.

Cassie nagylelkű gesztusnak tartotta, hogy Diana úgy fogalmazott, "a szüleink". Ugyanis le merte volna fogadni, hogy az ő édesanyja aztán senkit sem próbált elégetni.

- Fekete John azt mondta, a szelleme nincs a testéhez kötve mesélte. Szerintem képes a testétől függetlenül helyet változtatni. Talán amikor a teste meghalt, egyszerűen elküldte a lelkét máshová.
- Mondjuk, bele a kristálykoponyába helyeselt Diana. És benne is maradt, amíg mi a holtteste közelébe nem vittük a koponyát. Igen. De akkor, mit vethetnénk be ellene?
- A földet... vagy a levegőt morfondírozott Cassie. Bár nem tudom, hogy lehetne valakit levegővel megölni.
- Én sem. A föld talán jelenthet kristályokat... de nincs olyan nagy kristályunk, amely hatékony lenne Fekete John ellen.
- Nincs hagyta rá Cassie. Úgy tűnik, egyedül a mesteri eszközökkel lehet esélyünk. Muszáj megtalálnunk őket.

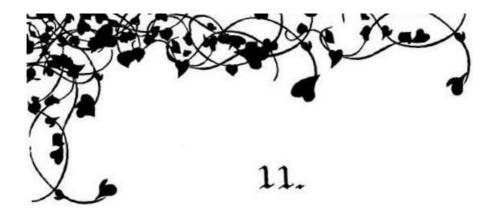
Érezte, hogy Diana hevesen bólogat a sötétben.

- Jó, de hogyan?

Cassie az éjjeliszekrényhez nyúlt, és megmarkolta a holdkövet. A párnája alá csúsztatta.

Talán nem a méret a lényeg, hanem a felhasználás módja.

- Jó éjt, Diana! - szólt, és lehunyta a szemét.

Ez az álom kezdettől fogva világosabb volt, mint az eddigiek. Vagy talán csak Cassie látta világosabbnak, mert nyugodtabb volt, és jobban felfogta, hogy mi történik. Sós víz csapott az arcába, le is nyelt egy keveset. Rettentően fázott, nem érezte sem a kezét, sem a lábát.

Süllyednek. El fognak süllyedni... de ő nem hal meg. Utolsó csepp akaraterejével elküldte a szellemét a számára előkészített helyre... a szigeten elásott koponyába. Ereje egy részét már úgyis a koponyába rejtette, most ő maga is elrejtőzik benne. És egy szép napon, amikor eljön az ideje, mikorra a testét partra mossa a víz, majd új életre kel.

Szép álmokat akartam, szép álmokat - gondolta Cassie hevesen, miközben a hullámok összecsaptak a feje felett.

Átalakulás...

Napfény vakította el.

- Te meg Kate kimehettek a kertbe játszani - szólt egy kedves hang. *Ez az!* Sikerült. Végre ott volt, ahol lenni akart.

A kert a ház mögött volt. Cassie a hátsó ajtó felé fordult.

- Jacinth! Nem felejtettél el valamit?

Cassie megtorpant, összezavarodott. Fogalma sem volt, mire vonatkozik a kérdés. A puritán módra öltözött, magas asszony lenézett a padlóra. Ott, a tiszta fenyődeszkákon egy vörös borítós kötet hevert: az árnyak könyve. Cassie-nek most már eszébe jutott, hogy a könyv kiesett az öléből, amikor felállt.

- Bocsánat, édesanyám!

A szó teljesen természetesen jött a szájára. És a szeme is hozzászokott a fényhez... ám azt nem értette, hova kellene tennie a könyvet. Különleges helyre... de hova? Aztán meglátta a tűzhely melletti meglazult téglát.

- Mindjárt más - helyeselt a magas asszony, miután Cassie betette a könyvet az üregbe, és visszatolta elé a téglát. - Sose feledd, Jacinth: nem szabad óvatlanná válnunk! Még itt, New Salemben sem, ahol minden szomszédunk a saját fajtánkból való. No, most már szaladhattok ki a kertbe!

Kate már ki is iramodott az ajtón. A kinti napsütésben Cassie észrevette, hogy Kate hajszíne pont olyan, mint Dianáé: nem teljesen arany árnyalatú, hanem világosabb, akár a sugárzó napfény. Kate-nek a szeme is aranyszínű volt, mint a napsugár. Mintha a lány a megtestesült napfény lett volna.

- Mély tenger és kék ég, engem e kettő a bajtól véd - kacagott a napsugaras lány, megperdült, majd a bokrok fölött kinézett a szirt lábánál elterülő, határtalan óceánra. Ebben az időben nem állt itt fal: még nem építették meg. Kate előrelépett, szedett valamit. - Szagold meg a levendulát! - nyújtott egy csokorral Cassie felé. - Hát nem édes?

Cassie azonban a nyitott ajtó mellett ácsorgott. Két másik felnőtt lépett be a konyhába, úgy vélte, Kate szülei lehetnek. Fojtott, de nyomatékos hangon beszéltek.

- ...most jött a hír. Elsüllyedt a hajó - mondta épp a férfi. Jacinth édesanyja meglepetten és boldogan kiáltott fel:

- Akkor végre halott!

A férfi a fejét csóválta, ám Cassie a következő néhány szót nem tudta kivenni. Félt, hogy hallgatózáson kapják, és elküldik. Annyit hallott: "...a koponya..." és "...sosem lehet tudni... visszatérhet..."

- És nézd csak a jázmint! - lelkendezett Kate. - Hát nem csodálatos?

Cassie legszívesebben rászólt volna, hogy fogja be. Aztán olyan szavakat hallott, amelyektől az izzó napsütés dacára libabőrös lett.

- ...elrejteni őket - mondta Kate édesanyja. - De hová?

Ez a kérdés. Hová, hová? Ha ennek az álomnak volt jelentősége, hát ez, hogy tudassa Cassie-vel a rejtekhelyet. Kate próbálta átkarolni

a derekát, próbálta az orra alá dugni a jázmint, ám Cassie megragadta a kezét, hogy megfékezze, és a fülét hegyezte.

A felnőttek halkan vitatkoztak, de Cassie hallotta, ahogy fel-fel-kiáltottak aggodalmukban és ellenkezésükben:

- Nem lehetne, hogy...?
- Nem, oda nem lehet...
- De akkor hova?
- Jaj, egek, megég a kenyerem!

Aztán halk nevetés:

- Hát, persze! Ez már korábban is eszünkbe juthatott volna.

Micsoda? Cassie igyekezett lerázni Kate-et, elfordult tőle, próbált belátni a konyhába.

- Jacinth, mi bajod van? - kiáltott fel Kate. - Egyetlen szavamra sem figyelsz! Jacinth, nézz rám!

Cassie kétségbeesetten bámult be a sötét konyhába. Túl sötét lett. Az álom múlni kezdett.

Nem! Muszáj tovább álmodnia. Muszáj látnia, hogy végződik.

Nagymama, segíts! - gondolta Cassie. Segíts, hogy láthassam...

- Jacinth!

Hosszú szoknyák súroltak a padlót, ahogy az asszonyok arrébb léptek. Egy pillanatra Cassie meglátta...

- A régi jó rejtekhely - mondta Jacinth édesanyja elégedetten. - Itt maradhatnak, amíg ismét szükség nem lesz rájuk.

Cassie-t elborította a sötétség.

Értetlenül riadt fel.

Először nem tudta felidézni, mire is próbált rájönni álmában. Magára az álomra viszont emlékezett. Kicsoda Jacinth? Egyik őse? Talán valamelyik ük-ük-üknagymamája lehetett. Na és kicsoda Kate? Aztán eszébe jutott, mi volt a célja.

A mesteri eszközök megtalálása. Az eredeti boszorkánygyülekezet tagjai elrejtették őket Fekete John elől, mert tudták, hogy a férfi egy napon visszatérhet. Cassie azzal a céllal idézte meg ezt az álmot, hogy rájöjjön, hol lehet a rejtekhely, és sikerrel járt.

Eltűnődött, vajon miért támadta meg Fekete John a nagymamáját a feltámadása éjszakáján. Most rádöbbent, hogy a férfi nem csupán az

árnyak könyvét kereste, és nem is csak az hajtotta, hogy régről ismerte Cassie nagymamáját és édesanyját. Mást akart az idős asszonytól. A mesteri eszközöket akarta megtalálni.

Cassie nagymamája azonban nem tudta, hol vannak az eszközök. A lány biztosra vette, hogy a mamája neki elmondta volna, hol a rejtekhely. A nagyi csak annyit tudott, hogy az ő nagymamája, vagyis Cassie ükanyja azt mondta, a tűzhely jó kis rejtekhely. És most, az álomnak köszönhetően, Cassie azt is tudta, hogy a kilazult tégla mögé már Jacinth idejében is rejtettek dolgokat.

Azonban a tűzhely mellett csak egyetlen kilazult tégla volt és mögötte az árnyak könyvén kívül nem lapult más. Cassie ezt tudta, miként azt is, hogy az eredeti gyülekezet hosszú távú megoldást keresett, olyan rejtekhelyet, ahová egészen addig eldughatják a mesteri eszközöket, "amíg ismét szükség nem lesz rájuk" a jövőben. Nyilván nem rejtették volna egyszerűen csak egy kilazult tégla mögé őket. Cassie az álom utolsó másodpercére gondolt, amikor megpillantotta a tűzhelyet az oldalra lépő asszonyok szoknyája között. A tűzhelynek abban az időben más alakja volt, mint ma.

Cassie néhány másodpercig mozdulatlanul feküdt a bársonyos sötétségben. Aztán az oldalára gördült, és gyengéden megrázta Diana vállát.

- Diana, ébredj! Tudom, hol vannak a mesteri eszközök.

Adamet úgy ébresztették fel, hogy kavicsokkal dobálták az ablakát. Hárman mentek át Cassie nagymamájának házába, vittek magukkal egy csákányt, egy nagykalapácsot, több kisebb kalapácsot és csavarhúzót, feszítővasat, no meg Rexet. A németjuhász vígan ügetett Cassie sarkában, mintha az ilyen éjszakai kaland lenne a legkedvesebb szórakozása.

A fogyó hold magasan állt, mire elértek a Varjúrév út tizenkettőhöz. A házban mintha még hidegebb lett volna, mint odakint, és a síri csend igencsak lelohasztotta Cassie lelkesedését.

- Ott, ni - suttogta, és a tűzhely bal oldalára mutatott, ahol most sokkal több tégla volt, mint álmában. - Ott másmilyen, mint régen. Biztos oda falazták be az eszközöket.

- Kár, hogy nincs légkalapácsunk - szólt Adam derűsen, és megragadta a feszítővasat.

Láthatóan nem zavarta sem a hideg, sem a csend, és még a konyha mesterséges, halvány megvilágításában is úgy csillogott a haja, mint a Diana tasakjába gyűjtött gránátkövek. Rex Cassie mellett üldögélt, a konyhapadlót súrolva csóválta fekete-barna farkát. Adam és kutyája társaságában a lány megnyugodott.

Hosszú munka volt. Cassie felhorzsolta a kezét, miközben segített kivájni a vén vakolatot, egy csavarhúzót használva vésőnek. De a téglák végre kezdtek a tűzhely kihűlt hamujába potyogni, egymás után hullottak le. Mindegyik más-más színű volt: piros, narancs-sárga vagy épp lilásfekete.

- Biztos, hogy van itt valami - mondta Adam, és benyúlt a téglák mögötti üregbe. - De ki kell szednünk még néhány téglát, hogy hozzá tudjunk férni... Na most! - Már nyúlt volna újra az üregbe, ám Cassie-re nézett. - Vedd ki te, legyen tiéd a nagy pillanat! Nyugi, nincs odabent semmi eleven.

Cassie, aki nem szeretett volna háromszáz éves csótányokba nyúlni, hálásan bólintott. Bedugta a karját az üregbe, és hűvös, sima tárgyat érintett. Olyan nehéz volt, hogy csak két kézzel tudta kiemelni.

- Irattartó ládika - suttogta Diana, miközben Cassie letette a kis dobozt a padlóra, a tűzhely elé. Kincsesládára emlékeztette, bőrből és rézből készült kis kincses ládikóra. - Az 1600-as években ilyenekben tárolták a fontos iratokat - magyarázta Diana. - Fekete John papírjait is hasonló dobozban találtuk meg. Rajta, Cassie, nyisd ki!

Cassie a lányra nézett, aztán a csákányra támaszkodó Adamre, akinek arca csupa korom lett. Remegő ujjakkal nyitotta fel a ládikó fedelét.

Mi lesz, ha végig tévedett? Mi lesz, ha nem is a mesteri eszközöket rejti a dobozka, hanem csak néhány régi iratot? Mi lesz, ha...

A ládikában megpillantotta - látszólag olyan tisztán és érintetlenül, mintha csak tegnap rejtették volna el őket - a diadémot, a karperecet és a harisnyakötőt.

- Ó! - ámult Diana.

Cassie tudta, hogy a Kör által használt diadém ezüstből készült, ahogy a dobozban lévő fejdísz is, ám ez valahogy mégis lágyabbnak

tetszett, nehezebb, tömörebb és fényesebb volt. A diadém és a karperec egyaránt kézműves munkának látszott, semmilyen szempontból nem tűntek géppel készítettnek. A karperecbe vésett finom minta, a diadém precízen kidolgozott íve egyaránt művész keze munkáját dicsérte. A harisnyakötő puha bőrből készült, és nem egy, hanem hét ezüstcsat volt rajta. Komoly súllyal nehezedett Cassie tenyerébe.

Diana szótlanul húzta végig mutatóujját a diadém félholdján.

- A mesteri eszközök szólt Adam halkan. Ennyi keresgélés után kiderül, hogy végig itt voltak az orrunk előtt.
- Mennyi erő... suttogta Diana. Meglep, hogy ilyen csendesen megbújtak itt. Azt hinné az ember, hogy komoly zavart keltenek... Elhallgatott, és Cassie-re nézett. Nem azt mondtad, hogy nehéz itt aludni?
- Egész éjjel zörög és nyikorog a ház felelte Cassie, majd barátnője szemébe nézett. - Ó! Úgy érted... szerinted...
- Szerintem nem a ház csapta a zajt jelentette ki Diana tömören. Ilyen erővel teli eszközök könnyen kelthetnek mindenféle furcsa hatást.

Cassie lehunyta a szemét, rémesen haragudott magára.

- Hogy lehettem ilyen ostoba? Hiszen olyan nyilvánvaló! Rá kellett volna jönnöm...
- Utólag mindig nagyon egyszerűnek tűnik minden vágta rá szárazon Adam. Senki sem jött rá, hol lapulnak a mesteri eszközök, még Fekete John sem. Jut eszembe: nem hinném, hogy szólnunk kéne erről Faye-nek.

A két lány ránézett, majd Diana lassan bólintott.

- Tény, hogy az ametisztről is eljárt a szája Fekete Johnnak. Sajnos igazad lehet, nem bízhatunk benne.
- Nem hiszem, hogy el kellene mondanunk bárkinek jegyezte meg Cassie. Legalábbis egyelőre. Addig nem, amíg el nem döntjük, mihez kezdjünk az eszközökkel. Minél kevesebben tudnak róluk, annál inkább biztonságban vagyunk.
- Igaz helyeselt Adam. Nekiállt visszarakosgatni a tűzhely melletti téglákat. Ha viszonylag normálisan hagyunk itt mindent, és keresünk a doboznak egy jó rejtekhelyet még hajnal előtt, akkor senki nem tudja meg, hogy megtaláltuk az eszközöket.

- Tessék! Cassie visszatette a harisnyakötőt a ládikába, aztán Diana kezébe nyomta a dobozt. Faye-nél vannak a másolatok, ez viszont mind a tiéd.
 - Az eszközök a gyülekezet vezetőjét illetik...
- A vezetőnk egy idióta közölte Cassie. Ezek téged illetnek, Diana. Én találtam őket, és én így döntöttem.

Adam visszatette az utolsó téglát is, feléjük fordult, egymást nézték hárman a hideg, csendes konyha halvány fényében. Mind piszkosak lettek, még Diana gyönyörű arcán is szürke foltok virítottak. Cassie továbbra is gyenge és kimerült volt élete egyik leghosszabb és legrémesebb napja után. Ám abban a pillanatban olyan melegséget és meghittséget érzett, amely elmosta a fájdalmat és a fáradtságot. Ők hárman... összetartoztak. Részei voltak egymásnak. És ma éjjel nyertek. Sikert arattak.

Mi lenne velünk, ha Diana nem bocsátott volna meg? - tűnődött Cassie, ahogy ismét lenézett a tűzhelyre.

Örülök, hogy Diana az, aki Adam párja lehet. Szívből örülök neki. - gondolta aztán. Felpillantott, látta, hogy Dianának könnyes a szeme, mintha tudta volna, mire gondol Cassie.

- Hát jó. Egyelőre elfogadom őket... amíg el nem jön az idő a használatukra mondta Diana.
 - Itt végeztünk jelentette ki Adam.

Összeszedték a szerszámaikat, és elhagyták a házat.

Ahogy visszafelé hajtottak Adamék házához, sötét alakot pillantottak meg az út mellett.

- Fekete John! hördült fel Cassie, és megdermedt.
- Nem hinném felelte Adam, és leállt az út szélén a kocsival.
- Ahhoz túl kicsi. Szerintem ez Sean.

Tényleg Sean volt az. Farmert meg pizsamafelsőt viselt, és nagyon álmosnak tűnt.

- Mit csináltok? kérdezte, kis fekete szeme ide-oda cikázott félig lehunyt szemhéja alatt. Észrevettem, hogy Cassie-ék házában ég a villany, aztán megláttam az udvarról kihajtó autót... Azt hittem, Fekete John járt ott.
- Nagyon bátor vagy, hogy egyedül idejöttél dicsérte Cassie, eszébe jutott a fogadalma, miszerint kedvesebb lesz Seanhoz, és el-

hessegette a rátörő szorongást. Diana és Adam szemmel kommunikáltak, Sean pedig a piszkos arcukra, a terepjáró padlóján heverő szerszámokra, majd az idősebb fiú kabátja alól kidudorodó dobozra pillantott.

- Szerintem el kellene mondanunk neki - jelentette ki Diana. Cassie habozott, hiszen abban maradtak, senkinek sem árulják el, de úgy tűnt, nincs más választásuk. Lassan, vonakodva bólintott.

Így hát beültették Seant a hátsó ülésre, és beavatták a titokba, majd megeskették, hogy hallgat róla. A fiú nagyon izgatott lett, kíváncsi volt a mesteri eszközökre, ám Adam nem engedte, hogy megérintse őket

- Most keresnünk kell nekik egy jó rejtekhelyet mondta Adam. Te meg menj haza, feküdj le! Holnap találkozunk!
- Hát, jó. Sean kikecmergett a kocsiból. Már épp becsukta volna az ajtót, de megtorpant, és Cassie-re nézett. Ja, figyu... Tudod, van az a dolog, hogy Fekete John az apád, meg minden... Hát, izé, én csak azt akartam mondani, hogy engem nem zavar. Mármint, érted, ez semmi az én apámhoz képest. Na, ennyi. Bevágta az ajtót, és elszelelt.

Cassie-nek elszorult a torka, könny csípte a szemét. El is felejtette, hogy Adam elmondta a többieknek az igazat. Reggel az egész Körrel szembe kell majd néznie. Ám Sean elérte, hogy egyelőre boldog és megilletődött legyen. *Tényleg muszáj mostantól sokkal kedvesebbnek lennem hozzá* - gondolta.

Adamék pincéjében rejtették el az eszközöket.

- Ha nem használjuk őket, senki sem bukkanhat a nyomukra nyugtatta meg őket Diana. Legalábbis Melanie meg én erre jutottunk. De veszélyesek, Adam. Kockázatos itt tartani őket. Komor pillantást vetett a fiúra.
- Legalább nem kizárólag ti ketten vállaltok kockázatot felelte Adam gyengéden. Kivételesen.

Cassie aznap éjjel másodszorra indult lefeküdni, kimerülten, ám diadalittasan. Visszatette a holdkövet az éjjeliszekrényre, egyelőre elege volt az álmokból. Kíváncsi volt, vajon viszontlátja-e még Kate-et.

- Az sem érdekel, ha Adolf Hitler az apja! Deborah hangja, amely sosem volt visszafogott, most úgy zengett, hogy tisztán felhallatszott az emeletre. Cassie Diana szobájának résnyire nyitott ajtaja mögött toporgott, a kilincset szorongatta. Mi köze van annak Cassie-hez?
- Tudjuk, Deborah, de kicsit fogd vissza magad, jó? Ez Melanie volt, jóval higgadtabb, ám szintén jól hallható.
- Miért nem megyünk már fel érte? kérdezte Doug nyugodtan, és Chris hozzátette:
 - Szerintem magától sosem jön le.
- Valószínűleg halálra van rémülve tőletek dorgálta a többieket Laurel. Úgy hangzott, mint egy csapat kiscserkész vezetője, akinek igazi rosszcsontokkal kell vesződnie. - Suzan, azokat a muffinokat Cassie-nek sütöttem!
- Biztos, hogy korpát tettél bele? Homokíze van jelentette ki szenvtelenül Suzan.
- Előbb-utóbb kénytelen leszel lemenni szólt Diana Cassie háta mögül.

A fiatalabb lány bólintott, majd egy pillanatra az ajtó melletti hűvös falhoz döntötte a homlokát. Az aggasztotta leginkább, akinek még nem hallotta lentről a hangját: Nick. Kihúzta magát, fogta az iskolatáskáját, és lépésre erőltette a lábát. *Most már tudom, milyen érzés kivégzőosztag elé állni* - gondolta.

Az egész Kör - Faye kivételével - a lépcső aljában gyülekezett, kíváncsian néztek fel rá. A feléjük tartó Cassie egyszeriben inkább érezte magát menyasszonynak, mint fogolynak. Örült, hogy tiszta farmer és a Dianától kölcsönkapott, halványkék-lila csíkosra festett kasmírpulóver van rajta.

- Szeva, Cassie! köszönt Chris. Hallom, hogy te... aú! Laurel úgy belerúgott, hogy oldalra tántorodott.
 - Tessék, Cassie! kínálta Laurel nyájasan. Egyél egy muffint!
 - Inkább ne suttogta Suzan a lány fülébe.
- Ezeket neked szedtem nyomott a kezébe Doug egy marék nyirkos növényt. Kétkedve szemlélte a csokrot. Azt hiszem, százszorszépek. Jobban néztek ki, amikor még éltek.
- Akarod, hogy a motoromon vigyelek suliba? ajánlotta fel Deborah.

- Nem, nem akar veled motorozni. Én viszem suliba. - Nick, aki mostanáig az előszobai padon ült, odalépett Cassie-hez.

A lány egész idáig félt a szemébe nézni, ám most nem bírta megállni. Nick szokás szerint higgadtnak, sőt ridegnek tűnt, ám mahagónibarna szemében gyengédség villant, ami csakis Cassie-nek szólt. Ahogy elvette az iskolatáskáját, hosszú, fürge ujjai egy pillanatra megszorították a lány kezét.

Cassie ebből rögtön tudta, hogy minden rendben lesz. Végignézett a Kör tagjain.

- Nahát... Nem is tudom, mit mondhatnék nektek. Köszönöm! - Adamre nézett, aki gondoskodott róla, hogy a többiek megértőek legyenek. - Köszönöm!

A fiú vállat vont, és csak aki jól ismerte, vehette észre, hogy mosolyában fájdalom bujkál. Az elfojtott érzelemtől olyan sötét lett a tekintete, akár a viharfelhő.

- Szívesen - felelte.

Nick az ajtó felé terelte Cassie-t. A lány Dougra pillantott.

- Mi történt a képeddel?
- Mindig is ilyen randa volt biztosította Chris.
- A verekedés közben szereztem érintette meg Doug a monokliját, mintha büszke lenne rá. De látnod kéne a másik ötven srácot. kiabálta Cassie után.
- Mind bajba fogunk kerülni a verekedés miatt? kérdezte a lány odakint Nicktől.
- Á, nem... Fogalmuk sincs, ki kezdte. Az egész sulit meg kéne büntetniük.

Mint kiderült, az igazgató pontosan így is tett. Lemondta a hálaadásra kitűzött, már nagyon várt focimeccset, amitől a diákság igencsak dühös lett. Cassie reménykedett, hogy senki nem jön rá, kire is kéne irányulnia a dühüknek.

- Jövő héten itt a hálaadási szünet, lehetne, hogy addig meghúzzuk magunkat? - kérdezte Diana az Egylettől ebédidőben. Csak Cassie és Adam tudták, pontosan miért is akar elkerülni egy újabb balhét - hogy legyen idejük eldönteni, miként használhatnák fel legjobban a mesteri eszközöket, de a többiek is beleegyeztek, hogy igyekeznek

meghúzni magukat. Doug és Deborah kivételével jelenleg senki nem vágyott újabb verekedésre.

- De én akkor is félek. Félek, hogy Fekete John nem fog békén hagyni minket. Ok nélkül is bevitethet magához az ügyeletesekkel - mondta Cassie ebéd után Dianának.

Nem így történt. Különös béke, furcsa nyugalom szállta meg a New Salem-i Középiskolát. Mintha mindenki várt volna, bár senki sem tudta, mire.

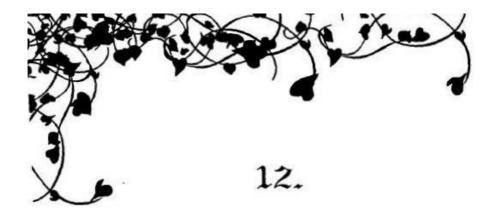
- Ne menj egyedül! kérte Diana. Várj egy percet, elkísérlek!
- Pontosan tudom, hol a könyv felelte Cassie. Egy percnél tovább nem is leszek a házban. Már régóta kölcsön akarta adni Dianának egyik kedvenc könyvét, az *Arthur királynak is vitézeinek, a Kerek Asztal lovagjainak históriája* című kötetet, amelyből nagymamájának volt egy gyönyörű, 1906-os kiadása. Ha már úgyis átmegyek, hozhatnék szárított zsályát a töltelékhez vetette fel.
- Nem, ne hozz! Ne húzd az időt semmivel! Gyere vissza, amilyen gyorsan csak tudsz! felelte Diana, és zsíros kézfejével kisöpört a homlokából egy nyirkos hajtincset. Épp pulykát igyekeztek megtölteni a hálaadásnapi vacsorához, ami kimerítő, de igen érdekes feladatnak bizonyult.
 - Jó, rendben.

Cassie elhajtott a nagymamája házához. Jó sokat vacakoltak a pulykával: alacsonyan állt a nap.

Amilyen gyorsan csak tudok - hajtogatta magának, ahogy besietett az ajtón. Megtalálta a kötetet a könyvtárnak kinevezett helyiség egyik polcán, és a hóna alá vette. Nem igazán aggódott, az elmúlt héten semmi baj nem történt. A Kör két nappal ezelőtt, huszonnegyedikén háborítatlanul ünnepelte meg Suzan születésnapját.

Na látod, Diana, mondtam én - gondolta magában, ahogy kiment a házból -, nincs miért aggódni...

Aztán meglátta a nagymamája fehér Golfja mellett parkoló szürke BMW-t. A másodperc törtrésze alatt reagált, már vetette volna magát a ház bejárata felé, ám esélye sem volt rá. Durva kéz fogta be a száját, és a támadói elrángatták.

■ ☐ úzzunk innen, mielőtt meglátnak! - szólt egy feszült hang. Cassie érezte a verejték szúrós szagát.

Jordan - gondolta. A pisztolyos srác. A lövészklub tagja. A másik pedig Logan, a Bostoni Műszaki Egyetem retorikai egyesületének tagja, aki fiatalabb Jordannél... vagy idősebb? Cassie sosem tudta megkülönböztetni Portia két bátyját, már akkor sem tudta, melyik melyik, amikor a lány áradozott róluk Cape Codon.

Elméje nagyon nyugodt és tiszta maradt.

Kihajtottak vele New Salemből, el a szigetről, és neki végig a hátsó ülés előtt, a kocsi padlóján kellett kucorognia. Jordan a lábával nyomta le, és hideg, kemény pisztolycsövet szorított a tarkójához. Mintha veszélyes bűnöző lennék, vagy ilyesmi - gondolta Cassie. Édes istenem! Mit képzelnek ezek, hogy menten békává változtatom őket, vagy mi?

A másik láb, amely a padlóra nyomta, lányé volt. *Biztosan Portia*. *Nem is, inkább Sally lehet.* Portia túl előkelő volt ahhoz, hogy szó szerint lábbal tiporjon valakit.

Cassie hallotta a kerekek tompa dübörgését, ahogy áthajtottak a hídon, ki a szárazföldre. Utána sokat kanyarogtak, majd hosszan haladtak egy döcögős úton. Amikor végre megálltak, néma csend borult rájuk.

Egy erdő közepén voltak. Nyír, bükk és tölgy, Massachusetts jellegzetes fái sűrűn vették körül őket. Cassie-t kiengedték a kocsiból, aztán a srácok bemasíroztak vele a fák közé. Hallotta, hogy a lányok

halkabb léptekkel követik őket. Úgy érzékelte, jó sokáig mentek, egyre messzebb az úttól, egyre távolabb a civilizációtól. Épp, mire sötétedni kezdett, elértek egy tisztásra.

Nem ők jártak itt először. Logan zseblámpája tűzrakó helyet és az egyik fáról lelógó köteleket világított meg. Portia és Sally - Cassienek igaza volt, tényleg Sally tartott velük - tüzet raktak, miközben a fiúk odakötözték Cassie-t a fához. A lány úgy vélte, ehhez a kelleténél sokkal több kötelet használtak.

És cseppet sem tetszett neki a lobogó tűz.

- Miért csináljátok ezt? - kérdezte Logant, miután a fiú befejezte a fához kötözését, és hátralépett.

A fivérek szemét látva Cassie meg tudta különböztetni őket egymástól: ugyanis egyedül Jordannek volt olyan szeme, akár egy cápának.

- Mert boszorkány vagy felelte Jordan szűkszavúan.
- És ez indok?

Portia előrelépett.

- Hazudtál nekem mondta vádlón. A fiúról a tengerparton, meg mindenről. Végig boszorkány voltál!
- Akkor még nem voltam ellenkezett Cassie, és igyekezett megőrizni nyugodt hangnemét. Most már az vagyok.
- Szóval bevallod! Akkor most megtesszük, amit már rég kellett volna.

Cassie gyomrát görcsbe rántotta a félelem, és ismét a tűzre pillantott. Jordan épp a lángok közé helyezett valamit, egy hosszú fémrudat.

Nagy bajban vagyok - döbbent rá Cassie. Nagyon-nagyon nagy bajban vagyok. Segítségre volt szüksége, ezt jól tudta, miként azt is, hogy csak egy módon hívhat segítséget. Az ereje volt az egyetlen fegyvere. Oké - mondta magának -, tedd, amit Sean esetében tettél! Készülj fel, őrizd meg a nyugalmad... most!

Adam! - próbálta telepatikusan szólítani a fiút. Adam, itt Cassie! Bajban vagyok. Bárcsak nála lett volna a kalcedonrózsa! Adam azt mondta, az segít kapcsolatba lépnie vele. Ám a kalcedonrózsa Dianát illeti.

Most ne gondolj erre! Adamre koncentrálj! Muszáj elérned, hogy meghalljon téged!

Adam! - szólította ismét, minden erejével. Különös módon a képesség, hogy mentális erejével hasson másokra, hogy valamiképpen varázserőt sugározzon magából, egyáltalán nem gyengült az ismétlődő használattól. Sőt, olyan volt, akár egy izom: minél többet dolgoztatta, annál erősebb lett. Adam! - szólongatta megint, a lehető legegyszerűbb és legvilágosabb üzenetet küldve: Itt Cassie. Segítség kell!

Eljön értem - hajtogatta magának. Valahogy megtalálja ezt a helyet, el fog jönni, nekem nincs más dolgom, csak megőrizni a nyugalmam, és várni. De amikor arra gondolt, mi minden történhet, mielőtt Adam megjön, meghűlt az ereiben a vér.

A semmi közepén tartotta fogva négy boszorkányvadász. És a csönd kezdett az agyára menni.

- Az a legkevesebb, amit megtehettek szólt lassan, csak Loganhez és Sallyhez, mert úgy vélte, Jordannél meg Portiánál süket fülekre találna -, hogy értelmes magyarázatot adtok. Elhurcoltatok ide, úgyhogy legalább azt elárulhatnátok, miért gyűlölitek ennyire a boszorkányokat. Mert én ezt egyszerűen nem értem.
- Hülyéskedsz? kérdezte Logan, mintha a válasz magától értődő volna. Aztán, mivel Cassie némán meredt rá, simán annyit felelt: Mert a banyák gonoszak.
- Logan... Cassie a fiú arcát fürkészte a zseblámpa fényében. Ugyanolyanok vagyunk, mint ti. Csak kicsivel jobban... kötődünk... a természethez, ennyi. Tanulmányozzuk, ünnepeljük, és néha elérjük, hogy a kedvünkre tegyen. De nem vagyunk gonoszak. Figyelj nógatta a fiút, aki elfordult tőle -, megvannak a magunk hibái, mint mindenki másnak, ám alapvetően igyekszünk jók lenni.
- Na és Faye Chamberlain? csattant fel Sally, hirtelen bekapcsolódva a társalgásba. Ő is jó?
- Faye-nek is megvan a jó oldala mondta Cassie még lassabban. Ezt egyszer Diana mondta nekem, és tényleg így igaz. Csak Faye még nem lelt rá. Mindegy, akkor sem ítélhettek meg minket egyetlen személy alapján!
- Na és az, amit éveken át művelt az Egylet az egész iskolával? Azt jónak nevezed? Rabszolgaként bántak mindenkivel.

- Ez hiba volt, elismerem felelte Cassie. Viszont Diana ebben sosem vett részt... Hercegnőként bántak vele, de erről nem tehet. Faye kezelt mindenkit rabszolgaként. Néhányan azért utánozták közülünk, mert bele sem gondoltak, mit csinálnak. És bármit is műveltek, semmiképpen sem ez a megoldás!
 - Brunswick igazgató jelenti a megoldást vágta rá Portia.
- Brunswick igazgató egy gyilkos! Ő nem a barátotok, Portia. Ő ölte meg Kori Hendersont, Chris és Doug húgát. Meggyilkolta, mert nem illett bele a terveibe. És ő ölte meg az előző igazgatót is, hogy átvehesse a helyét. És folytatta Cassie ő ölte meg Jeffrey-t, Sally! Igen, ő. És szerintem csakis rosszindulatból tette... vagy talán azért, hogy végleg egymás ellen fordítsa a boszorkányokat és a kívülállókat. Azt akarja, hogy gyűlöljük egymást.
 - Ez nevetséges jelentette ki Logan. Miért akarna ilyesmit?
- Azért válaszolta Cassie, és lehunyta a szemét, tudva, hogy valószínűleg fölöslegesen próbálkozik -, mert Brunswick is boszorkány. És ő tényleg gonosz. Az egyetlen igazán gonosz boszorkány, akit ismerek. És szerintem azt akarja, hogy végezzünk veletek. Vagy talán el akar vinni minket valahova, hogy végezhessen az ottaniakkal. Nem tudom, mit akar nyitotta ki a szemét -, de bármit is tervez, az csak rossz lehet. Biztos, hogy ártani akar nektek.
- Jaj, elég már ebből a hülyeségből! Lássunk neki! türelmetlenkedett Jordan.
- Ne, várjatok, tisztázni akarok valamit! Sally megállt Cassie előtt, és a szemébe nézett. Azt mondtad, Brunswick ölte meg Jeffrey-t... De az nem lehet. Hiszen nem is volt New Salemben aznap este, ahogy a többi gyilkosság idején sem.
- Ó, dehogynem, csak nem járt-kelt a városban motyogta Cassie. Állta Sally tekintetét. És nem is kellett személyesen jelen lennie, hiszen boszorkány. Erőt, sötét energiát bocsátott az áldozataira. Vagy talán átvette az irányítást valaki elméje felett, s mással végeztette el a piszkos munkát.

Például Faye-jel - gondolta Cassie komoran. Tulajdonképpen nem lehetetlen, hogy Korit Faye lökte le a lépcsőn, így törve ki a nyakát. A Mr. Fogle halálát okozó sziklaomlást is előidézhette, mindössze egy kőtömb kibillentésével. Még az is lehet, hogy ő csalta le Jeffrey-t

- a kazánházba valamilyen hazugsággal, aztán megfojtotta. Hiszen csak mögé kellett lopóznia, aztán egy gyors mozdulattal a nyakára kanyarítani a kötelet. A rendőrségi szakértők azt mondták, egyetlen elkövető is képes lehetett rá.
- Most már mit számít? kérdezte Cassie csüggedten. Ő tette, ez a lényeg. Tényleg Brunswick tette, Sally, esküszöm. Ő ölte meg Jeffrey-t.

Sally farkasszemet nézett vele, harcias képe centikre volt Cassie arcától. Megcsóválta a fejét, és elfordult.

- Nagyon sajnálom beszélt tovább Cassie, a lány rozsdavörös tarkóját nézve. Nagyon kedveltem Jeffrey-t. Tudom, hogy azt hiszed, el akartam lopni őt tőled, vagy valami, de ez nem igaz. Én csak... Egyszerűen csak izgatott voltam a tanévnyitó bálon. Életemben először voltam olyan iskolai bálon, ahol a fiúk táncolni akartak velem.
 - Ja, persze! csattant fel a vörös hajú lány, de meg sem fordult.
- De, tényleg. Ez az igazság, Sally bizonygatta Cassie hevesen. Odahaza, Kaliforniában egyáltalán nem ismerkedtem fiúkkal. Túl szégyenlős voltam. Nem is tudom, miért akart annyi srác táncolni velem az itteni bálon. Sally... Tehetetlenül nézte a lány merev hátát.

Sally lassan feléje fordult.

- Gondolom, te sose szoktál tükörbe nézni - mondta, ám most már kevésbé volt ellenséges a hangja.

Cassie pislogott, hogy ki ne buggyanjon a könnye.

- Szoktam, de én nem látok magamon semmi különlegeset felelte.
- És eszem ágában sem volt ellopni tőled Jeffrey-t, csak hízelgett, hogy felkért táncolni. Csodás este volt, varázslatosnak tűnt minden, aztán... Sallyről Loganre nézett, és ismét pislogott. El sem tudjátok képzelni, mit éreztem, amikor holtan találtam. Bármit megtettem volna, hogy elkapjam a gyilkosát.

Logan feléje lépett, ám Portia megállította, éles hangja olyan kellemetlen volt, akár egy darázscsípés:

- Varázsol! A boszorkányos erejét veti be ellenetek! Ne dőlj be neki, Logan!

Cassie a lányra nézett.

- Az isten szerelmére, Portia...

- Portiának igaza van jelentette ki Jordan könyörtelenül. Ha hallgatunk a banyára, behúz a csőbe. Kezdettől fogva csak hazudik nekünk. Kihúzta a fémrudat a tűzből.
 - Az meg mi? kérdezte Cassie.
 - Billog.

Cassie felfogta, mit jelent ez, de igyekezett megőrizni maradék önuralmát. Jordan eléje lépett, kezében a hosszú rúddal, melynek a vége vörösen izzott. Cassie-t ez nem lepte meg. Az viszont igen, amit Jordan kérdezett:

- Hol vannak a mesteri eszközök?

A lány megrökönyödött.

- Micsoda?
- Brunswick igazgatótól tudunk róluk közölte Portia vékony, de nyers hangon. - Azt mondta, azok jelentik az erőtök forrását, és ha elpusztítják őket, odavész minden hatalmatok. Brunswick maga akarja elpusztítani őket, hogy végleg leszámoljon veletek.

Cassie-nek vad nevethetnékje támadt, ám tudta, hogy az csak még jobban bajba keverné. Szóval Fekete John uszította rá a boszorkány-vadászokat. Tudta, hogy a lánya meg fogja találni a mesteri eszközöket. Nyilván azt várja, Cassie most szépen elárulja a rejtekhelyüket Jordannek, csak hogy mentse az irháját. Vagy talán itt van a közelben, és reméli, hogy a lány hozzá fordul segítségért.

Azt már nem - gondolta Cassie. Akármilyen rossz is a helyzet, nem fordulok hozzá. Nem kérek a segítségéből.

Körülnézett a tisztáson, jól megnézte magának a tűz fényének határán lappangó árnyakat.

- Tényleg a mesteri eszközökre fáj a foga - szólt nyomatékosan. - De esze ágában sincs elpusztítani őket. Titeket akar elpusztítani a segítségükkel, sőt minket is, ha nem hódolunk be neki.

Jordant láthatóan nem győzte meg.

- Nemsokára elmondod az igazat - fenyegette. - Sejtettem, hogy eleinte hazudni fogsz.

Cassie egész teste megdermedt, ahogy a fiú közelebb lépett hozzá az izzó billoggal. *Bátor vagyok* - fogadkozott magában, és igyekezett csillapítani a szívverését. *Olyan erős vagyok, amilyennek lennem*

kell. Ám amikor megérezte a forró fém szagát, elöntötte az elemi, sötét rettegés.

- Állj! Jürgen és Lüke, vagy hogy hívnak, azonnal hagyjátok abba!
- zengett a tisztáson Deborah dühös, zsigeri vadsággal telített hangja.

A lány úgy állt két fa között, mintha ebben a szent pillanatban termett volna ott a semmiből. Sötétségbe olvadó, borzas, fekete hajával és kecses, ám fenyegető tartásával úgy festett, akár egy bosszúra éhes erdei istennő.

Jordan elejtette a billogot, előrántotta a pisztolyát és egyenesen Deborah-ra szegezte.

Másik hang zendült a tisztás túloldaláról:

- Ha eltávolodsz Cassie-től, és a földre teszed a pisztolyt - szólt Adam mély, gondosan tagolt hangon nem esik bántódásod.

Ugyanolyan hangtalanul jelent meg, mint Debotah, és ugyanolyan veszélyesnek tűnt. Cassie-nek eszébe jutott a fiú halloweeni jelmeze, a szarvasaganccsal és őszi levelekkel ékes erdei isten. Most az sem lepte volna meg, ha egy szarvasbikát lát Adam oldalán.

Megint megrezzent valami a tisztás szélén, és Cassie meglátta Dianát. Mintha a megtestesült holdfény lépett volna közéjük.

A lányt földöntúli aura lengte be, szőke haja tündöklő köpenyként omlott le. Olyan magas és karcsú volt, olyan fenséges, hogy tényleg lehetett volna maga Diana istennő, aki a holdnak s a csillagoknak parancsol. Smaragdzöld szemével némán végigmérte a kívülállókat, majd megszólalt:

- Hagyjátok békén a barátnőmet!

Cassie egy pillanatra azt hitte, a puszta utasítás elegendő lesz, hogy engedelmességre bírja a boszorkányvadászokat. Jordan kezében megremegett a pisztoly, kicsit leengedte. Aztán ismét felkapta, és Adamre célzott vele, Logan pedig kirántott a tűzből egy lángoló botot. Cassie arcához tartotta, ahogy Jordan az imént a billogot.

- Maradjatok ott, vagy ő bánja meg! fenyegetőzött.
- Adam nagyot sóhajtott.
- Mi figyelmeztettünk mondta halkan.

Cassie Diana smaragdzöld szemébe nézett. A Logan kezében lángoló ágra pillantott, aztán ismét a barátnőjére. Látta, hogy Dianának eszébe jut a gyertyás ceremónia.

Tűz - olyan közel, hogy Cassie érezte a hevét az arcán. A lángok alakja másodpercenként változott, szüntelenül tündökölve nyújtóztak felfelé. A tűzben erő lakozik, erre Cassie akkor jött rá, amikor Faye a képébe lóbálta az égő papírdarabot az egykori reálos épületben. Erő, amit szabadon lehet használni...

Cassie ezúttal ki is használta.

Az ág úgy fellángolt, mintha leöntették volna benzinnel, és Cassie elfordította a fejét, lehunyta a szemét a vakító fényesség ellen. Logan üvöltött, és eldobta a botot.]ordan a testvére felé kapta a fejét, egy pillanatra elterelődött a figyelme...

...és ennyi elég is volt. Jordan a földön találta magát, leteperték a semmiből megjelenő Henderson fivérek, aranyfényű ikerlángként villanva fel. Pisztolylövés dördült az égre, aztán a fivérek lefogták Jordan karját, mindkettőjüknek jutott egy. Cassie látta, hogy Nick kiveti magát a sötétből, és hátulról megragadja Logant. Portia bátyja viaskodott ugyan, ám Adam csatlakozott Nickhez, és a küzdelem másodpercek alatt véget ért.

Mire Cassie a kívülálló lányok felé nézett, már az ő bajukat is ellátták. Sally arccal a földön hevert, Deborah térdelt a hátán, Melanie lenézett rájuk. Portia háttal egy fának szegeződött, moccanni sem mert. Fél méterrel előtte a felborzolt szőrű Rex vicsorgott. Laurel nem tett mást, csak a kutya mögött állt, ám a magas lány így is félelmetesnek tűnt

- Ezek a fák - szólt Portiához - épp eleget szenvedtek a fajtád miatt. Ha megpróbálsz elmenekülni, óhatatlanul eltévedsz a rengetegben. Arról nem is beszélve, hogy mit fog tenni veled a kutya. A helyedben én mozdulatlanná dermednék.

Portia úgy tett.

Diana Cassie-hez sietett, és egy fehér nyelű késsel elvágta a köteleket. Eltartott egy darabig.

- Szép munka! szólt Suzan a tisztás széléről.
- Nem esett bajod? kérdezte Cassie-től Diana, akit még mindig belengett az a félelmetes, földöntúli aura. A fiatalabb lány bólintott. -Már úton voltunk ide, amikor Adamet szólítottad - mesélte Diana. -Laurel meglátta a kocsijukat, amikor végigszáguldottak a Varjúrév

úton, és Adam rögtön érezte, hogy valami baj van. Elvezetett minket az autóig, de Rex talált meg téged az erdőben.

Cassie hálásan bólintott. Nem bírt megszólalni.

- Mivel Cassie-nek nem esett bántódása, mi sem fogunk bántani titeket - mondta ekkor Diana hangosan. - De ezt elkobozzuk - vette fel a földről Jordan fegyverét, úgy tartotta, mintha mérges kígyó volna -, és itt hagyunk titeket. A kocsitok pár kereke defektet kapott. Kénytelenek lesztek gyalog hazamenni.

A négy kívülálló egy szót sem szólt. Sally még mindig a földön ülve lihegett, Logan Nick karjával a nyaka körül remegett, Portia dermedten állt a fánál. De Cassie figyelmét Jordan kötötte le. Színtiszta gyűlölettel a szemében meredt Dianára, akár egy sarokba szorított, veszett kutya.

Ennek sosem lesz vége - gondolta Cassie. Ezek után még jobban fognak gyűlölni minket. Ismét megtámadnak majd, mi pedig megtoroljuk, és sosem lesz vége.

Ösztönösen odament Jordanhez, aki hanyatt hevert a füvön, és kezet nyújtott neki.

- Nem kell ellenségeknek lennünk - mondta a fiúknak. - Nem fejezhetnénk be?

Jordan leköpte.

Cassie dermedten állt, úgy megdöbbent, hogy még felháborodni sem bírt. Életében először köpték le. Elképedve meredt kinyújtott kezére, majd a farmerjába törölte.

Ami ezután történt, arról Laurel beszámolójából értesült, mert az adott pillanatban ő maga éppen lenézett. Nick azonnal Jordan felé vetette magát, ám lelassította, hogy előbb meg kellett szabadulnia Logantől, és egyébként is, Adam egyszerűen gyorsabb volt. Olyan sebesen mozgott, hogy nem is lehetett szemmel követni, s a kabátjánál fogva megragadta Jordánt, talpra rántotta, aztán a képére mért villámgyors ütéssel rögtön vissza is lökte a földre. Cassie mögött a tűz narancssárga lángjai három méter magasra csaptak fel. Jordan a hátán fetrengett, mindkét kezet az orrához kapta.

- Kelj fel! - förmedt rá Adam.

A lángok lobogtak, sisteregtek, szikrák özönét szórták az erdő sötétjébe. Nick most már Adam mellett állt. Szenvtelen, teljesen rideg volt az arca, előbukkant a régi énje.

- Hagyd, haver, szerintem eleget kapott - mondta lassan, és lefogta Adam karját.

Jordan leengedte az egyik kezét, Cassie látta, hogy véres az orra.

- A bige hazudik. Majd te is rájössz! - nyöszörgött, Cassie-ről Adamre nézve.

A lány egy pillanatra azt hitte, folytatódik a verekedés, de aztán Adam elfordult a földön heverő fiútól, mintha a létezéséről is megfeledkezett volna. Sőt, mintha Nick létezése is kiment volna a fejéből. Megfogta Cassie kezét, azt, amelyet Jordan leköpött, tenyérrel lefelé fordította, és csókot lehelt rá.

Cassie úgy gondolta, valakinek sürgősen tenni kéne valamit.

- Meg kell kötözni őket szólt Melanie, nyugodt, megfontolt hangja. - Vagy legalább hármukat... A negyedik meg kiszabadíthatja őket, amíg mi lelépünk.
- Csak ne legyen túl szoros a kötél egyezett bele Diana. Miközben a többiek megkötözték Jordant, Logant és Sallyt, ő maga Portia mellett a földbe döfte a fehér nyelű kést. Ezzel kiszabadíthatod őket, miután elmentünk. És nehogy kövessetek minket! intette a lányt.

Portia nem úgy nézett ki, mint aki követni szándékozik őket, rettegés sugárzott a szeméből. Diana követte a tekintetét. Portia a tüzet nézte, amely még mindig úgy lobogott, akár egy lángoló olajfinomító. Diana Cassie-hez fordult:

- Nem tudnád lelohasztani egy kicsit a tüzet? Szerintem már épp eléggé betojtak.

Nem Cassie szította fel a tüzet, így csak motyogott valamit érthetetlenül, majd sietve Sallyhez lépett, hogy ellenőrizze, nem túl szoros-e rajta a kötél.

Sally a szeme sarkából ránézett, és úgy sutyorgott neki, hogy meg sem mozdult az ajka:

- Félreismertelek

Cassie meglepetten pillantott rá, ám egy szót sem szólt, viszont közelebb hajolt hozzá, mintha összekötözött csuklóját venné szemügyre.

- Talán igazat mondtál Brunswickről folytatta Sally, továbbra is alig hallhatóan. Ha igen, akkor csak sajnálni tudlak titeket. Készül valamire, kilencedikén. Telihold lesz aznap este, vagy mi... akkor fog lecsapni rátok. Ehhez kellenek neki az eszközök.
- Kösz! suttogta Cassie, és megszorította Sally háta mögé kötözött kezét. Aztán felállt, mire Diana utasított mindenkit:
 - Indulás!

Ahogy kifelé tartottak a tisztásról, Cassie feltűnés nélkül megbökte Adamet.

- Te szítod így a tüzet? kérdezte suttogva.
- Mi? Ja! A lángok lelohadtak, egyszeriben normális tábortűzzé enyhültek. Úgy tűnik ismerte el a fiú.

Átvágtak az erdőn, Laurel és Deborah vezette ki őket magabiztosan a sötét fák közül, Rex mellettük ügetett. Cassie végig Nicken tűnődött. Miután visszaértek a főúthoz, Cassie az ő kocsijába szállt be. Nick némán vezetett, fél karját a lány ülésének hátára fektette. A többiek előttük hajtottak, csak az ő fényszóróik világítottak az elhagyatott úton, ahogy hazafelé tartottak New Salembe.

Cassie a megfelelő szavakat keresgélte. Még sosem kellett ilyesmit csinálnia, és félt, hogy elrontja. Félt, hogy megbántja Nicket.

De nem volt mit tenni. Az óta a pillanat óta, hogy Adam megcsókolta a kezét, szemernyi kétsége sem maradt. Akár tetszik, akár nem, a helyzeten nem változtathatott.

- Nick... kezdte, de itt el is akadt.
- Nem kell magyarázkodnod szólt a fiú a régi közönyös, "engem semmi sem bánt" hangján, Cassie azonban kihallotta belőle a rejtett fájdalmat. Aztán Nick ránézett, és ellágyult a hangja. Tudtam, mit vállalok, amikor összejöttünk biztosította a lányt.
 - Te sosem áltattál. Nem a te hibád.

Hiába mondta, hogy Cassie-nek nem kell magyarázkodnia, a lány úgy érezte, muszáj. Muszáj legalább megpróbálkoznia a magyarázattal.

- Nem Adam miatt van - kezdte halkan. - Mármint, nem érte, mert tudom, hogy teljesen reménytelen. Én most már... elfogadom ezt, és örülök, hogy ő meg Diana boldogok együtt. Csak hát... - elhallgatott, és tehetetlenül csóválta a fejét. - Ez most totál hülyén fog hangzani,

de nem jöhetek össze senki mással. Soha. Kénytelen leszek... - keresgélte a helyes szavakat, de nem jutott eszébe más, csak egy frázis, amit a nagymamája egyik viktoriánus illemkönyvében olvasott egy esős délutánon. - Kénytelen leszek megelégedni a hajadonléttel - motyogta.

Nick hátravetett fejjel kacagott. Szívből. Cassie feléje fordult, zavarba jött, de örült, hogy a fiú nevet. Nick most már normálisabb hangon szólt, miközben szeme sarkából a lányra pillantott, és levette a karját az ülés hátáról.

- Ne mondd, tényleg? kérdezte.
- Miért, van más választásom?

Nick nem felelt, csak kissé megcsóválta a fejét, és ismét nevetgélt.

- Cassie, igazán örülök, hogy megismerhettelek - mondta. - Nagyon... különleges vagy. Szerintem a középkorban lenne a helyed, nem a modern időkben. Ahogy Dianának meg a pasijának is, mindhárman a középkorba illetek. Na, mindegy, tényleg örülök neki.

Cassie még jobban zavarba jött, nem értette Nicket.

- Én örülök, hogy megismerhettelek téged - hangsúlyozta. - Olyan kedves vagy hozzám... Nagyon rendes srác vagy.

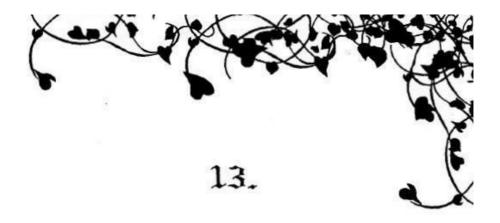
Nick ismét felhorkant.

- A legtöbben nem értenének egyet ezzel - felelte. - De nem vagyok én olyan vészes. Figyelnem is kell, hogy ne rosszalkodjak, különben megint csúnyán nézel majd rám a nagy szemeddel.

Nekilátott kihalászni egy szál cigit a zsebéből, aztán a lányra pillantott, és visszadugta a cigarettát a csomagba.

Cassie elmosolyodott. Legszívesebben kézen fogta volna a fiút, ám az nem lett volna helyes. Most már egyedül kellett boldogulnia.

Hátradőlt, kinézett az ablakon a mellettük elsuhanó, kivilágított házakra.

- Kilencedikén feljön a hosszú éjek holdja magyarázta Diana. És nemcsak telihold lesz. Hanem holdfogyatkozás.
 - Teljes holdfogyatkozás tette hozzá Melanie.
 - És az rossz nekünk? kérdezte Cassie.

Diana eltűnődött.

- Hát, a boszorkányok ereje holdvilágnál a leghatalmasabb. Bizonyos igézeteket legjobb újholdkor, teliholdkor vagy másik adott holdfázisban elmondani. Biztosra veszem, hogy ha Fekete John épp azon az éjszakán készül lecsapni ránk, akkor a holdfogyatkozás a legideálisabb az ellenünk kitervelt varázslatához. És a legrosszabb ahhoz, hogy szembeszálljunk vele.
- Kivéve felelte Adam -, ha előre tudjuk, hogy le akar csapni ránk... Márpedig neki fogalma sincs, hogy tudunk erről. Eszébe sem jut, hogy készülünk a támadására.

A Kör tagjai elgondolkodva bólogattak. Hálaadás másnapja volt, és Adam házában gyűlt össze mindenki, aki előző nap Cassie megmentésére sietett. A lány elmesélte nekik, mi történt a tisztáson, mielőtt odaértek - csak azt nem említette, hogy Jordan a mesteri eszközökről faggatta. Ezt csupán Adamnek és Dianának suttogta el tegnap este a lány háza előtt. Most kérdő tekintettel nézet, a párra.

Adam és Diana komoran pillantottak a csoportra.

- Hát igen - sóhajtott a fiú. - Azt hiszem, el kell mondanunk nekik. Mivel ő már úgyis tudja, nincs értelme titkolni, nem igaz?

- Faye nyilván rájött valahogy szólt Diana, aki még sosem tűnt ilyen szomorúnak. Elárulta Fekete Johnnak, hogy...
 - Nem vágott közbe Cassie.

Diana meglepetten pillantott rá.

- De hát...
- Nem Faye volt jelentette ki Cassie komoran, teljes bizonyossággal. Hanem Sean.

Adam halkan káromkodott. Diana rámeredt, aztán Cassie-re. Végül azt rebegte:

- Jaj, istenem!
- Mi van Seannal? Mit csinált? fakadt ki Deborah.

Nick roppant éberen, összehúzott szemmel figyelte Cassie-t.

A lány egy pillantást vetett Dianára, aki bólintott, és a tenyerébe támasztotta a fejét. Cassie egyszerűen közölte Deborah-val:

- Sean elárulta Fekete Johnnak, hogy Adam, Diana meg én megtaláltuk a mesteri eszközöket.
- Megtaláltátok a... úgy érted, hogy ti... ti tényleg...? hebegte Deborah.

A többiek szóhoz sem jutottak az ámulattól.

- Cassie vezetett el minket az eszközökhöz - mesélte Adam. - A tűzhely mellé voltak befalazva a nagymamája házában. Hazafelé menet összefutottunk Seannal, aki azt mondta, látta, hogy ég a házban a villany. De gondolod, hogy...? - Cassie-re pillantott.

A lány mély lélegzetet vett.

- Azt hiszem, végig Fekete John befolyásolta. Szerintem ő lopta el a szobámból a hematitot. Erre tegnap éjjel jöttem rá, amikor próbáltam elaludni. Azon tűnődtem, ki szólhatott Fekete Johnnak... és folyton Sean jelent meg a lelki szemeim előtt, ahogy először láttam. Gravírozott övet viselt, a csatján csillogó kövekkel. A tanév elején észrevettem, hogy állandóan rajta van, ám mióta hidegebb lett, és mindenki vastagon felöltözik, nem láttam. De lefogadom, hogy továbbra is hordja, és mérget vennék rá, hogy azon az éjjelen is rajta volt, amikor farmerban és pizsamafelsőben jött el hazulról. És az is biztos, hogy az a csillogó kő...
- Hematit zengte kórusban fél tucat komor hang, és mindenki Melanie felé fordult.

- Hematit vagy magnetit - erősítette meg Melanie. - Igen, az, én is láttam azt az övet. Hogy lehettünk ilyen ostobák? Nekem ez eszembe sem jutott.

Nick előrehajolt.

- Szóval, szerinted nem Faye árulta el Fekete Johnnak, hogy ametiszttel óvjuk magunkat tőle? Szerinted Sean köpött be?

Cassie látta a fiú zord grimaszát.

- Nem tehet róla, Nick. Ha Fekete John behatolt az elméjébe... Hát, én tudom, milyen érzés, hiszen az én elmémbe is megpróbált betörni. Nyilván Sean nem volt képes ellenállni. Sőt, láttuk, hogy nem képes ellenállni Fekete Johnnak: az iskolagyűlésen, amikor jelentkezni akart ügyeletesnek. Rá kellett szólnom, hogy magához térjen a révületből
- Sean... istenem! húzódott hátrébb Laurel. Ez egyszerűen borzalmas.
- Sajnos még annál is rosszabb mondta Cassie. Lebámult Mrs. Franklin dohányzóasztalára, rászorította a tenyerét. Fogalma sem volt, hogy mondja el, amit még muszáj volt. Figyeljetek, azt hiszem... Azt hiszem, hogy Fekete John a gyilkosságokat is Sean kihasználásával követte el.

Fülsiketítő csend támadt. Még Diana is túlságosan elborzadt ahhoz, hogy igazat adjon Cassie-nek. Adam azonban a szemébe nézett, majd lassan lehunyta a szemét, és bólintott.

- Így igaz helyeselt.
- Jaj, ne! hördült fel Suzan.
- Azt hiszem nyelt nagyot Cassie -, Sean üzenhetett Korinak a halála előtti este, s megkérte, hogy találkozzon vele másnap reggel a suli előtt. Kori nem gyanakodott, nyilván azt hitte, hogy a Körről van szó. Sean mögéje lépett, és...
 - Kinyírom! ordította Doug, és felugrott.

Nick meg Deborah lefogták, de addigra már Chris is üvöltött, és az ajtó felé vetette magát. Adam meg Melanie a földre teperték.

- Nem Sean a bűnös, nem ő tehet róla! - kiabálta Cassie. - Figyeljetek rám, srácok! Fekete John a gyilkos, ő ölte meg Korit. Ha igazam van, Sean valószínűleg nem is emlékszik a történtekre! Ő csak... a sötét energia bábja volt.

- Úristen! szólalt meg Laurel. Te jó isten... Nem emlékeztek, mi történt a koponyás szertartáson Diana garázsában? Amikor másodszor szabadult ki egy adag sötét energia? Sean és Faye dulakodni kezdtek, kialudt a gyertya, és elszabadult a sötét energia. Sean azt állította, hogy Faye kezdte, és mi mind hittünk neki. Faye viszont erősködött, hogy Sean próbálta megtörni a kört. Mi van, ha igazat mondott?
- Lefogadom, hogy igazat mondott felelte Cassie. Fekete John végig figyelt minket. Amit Sean látott, látta ő is. És miután végre elég sötét energia szabadult el, amiről Fekete John *gondoskodott*, amikor csak tudott, akkor Seant kihasználva elkövette a gyilkosságokat.
- Az sem lehetett nagy kunszt, hogy az Ördög-szoroshoz csalja Fogle-t jegyezte meg Suzan. Sean könnyen beadhatta neki, hogy az Egyletből akar árulkodni valakire. Azelőtt én is folyton ezt csináltam, egy csomó mindent bepanaszoltam a dirinek, például... Dianára pillantott. Hát... az régen volt. Na, mindegy, Sean megkérhette Fogle-t, hogy találkozzon vele a sziklafal tövében, aztán... bumm. Olyan mozdulatot tett, mint aki meglök egy kőtömböt. És Foglenek annyi.
- Most már elengedhetünk? kérdezte Adam Christől, miközben Deborah Doughoz szólt:
 - Képes vagy higgadtan viselkedni?

A Henderson fivérek érthetetlenül morogtak valamit, és miután elengedték őket, kivörösödve ültek fel, kékeszöld szemük gázlángként világított.

- Kinyírjuk azt a rohadékot fogadkozott Doug halkan.
- Az életünk árán is tette hozzá Chris ugyanolyan halkan. Cassie remélte, hogy Fekete Johnról beszélnek.
 - Na és, mi történt Jeffrey-vel? kérdezte Diana Cassie-től.

A lány vállat vont.

- Lövésem sincs, mivel csalhatta le Sean Jeffrey-t a kazánházba...
- Talán azzal, hogy azt mondta, te vagy odalent szólt közbe Laurel.

- ...és ha sikerült lecsalnia, akkor egy óvatlan pillanatban mögé léphetett, és megfojthatta a kötéllel... Nem, Sean ahhoz alacsony. Jaj, nem tudom, hogy csinálhatta...
- Rávette Lovejoyt, hogy üljön le vagy hajoljon előre szólalt meg Nick zord, mély hangon. Legalábbis én ezt tenném, ha egy nálam jóval magasabb embert akarnék megfojtani. És ha a sötét energia tényleg eltöltötte Seant, akkor emberfeletti erőre tehetett szert. Nyilván így volt, különben nem lett volna képes megfojtani Lovejoyt, aztán felhúzni őt arra a csőre.

Cassie-t elfogta a hányinger.

- Igaz... A gyilkosság előtt jó ideig nem láttam a bálon sem Seant, sem Jeffrey-t. Aztán Sean hirtelen felbukkant a táncparketten, és felém tartott. Úgyhogy lemenekültem előle a kazánházba... és megtaláltam Jeffrey-t.
 - Szerintem muszáj beszélnünk Seannal mondta Diana.
- Nem! vágta rá Adam meglepő hévvel. Pontosan ez az, amit nem szabad tennünk. Ha most beszélünk vele, Fekete John rájön, hogy tudjuk az igazat. De ha egy szót sem szólunk Seannak, ha nem bánunk vele másképp, ha úgy teszünk, mintha nem tudnánk az igazat, akkor félrevezethetjük. Mondhatunk neki hazugságokat, hogy azokat adja tovább Fekete Johnnak.
- Például mondhatjuk, hogy lövésünk sincs, mikor készül lecsapni Fekete John vette át a szót Deborah, sötét szemében egyre élénkebb tekintettel. Mondhatjuk, hogy rettegünk Fekete Johntól... hogy nem tudjuk, hogyan kell használni a mesteri eszközöket... hogy védtelenek vagyunk...
- Vagy mondhatnánk, hogy folyton egymással vitatkozunk vetette fel Laurel. Semmiben sem értünk egyet. Nem jutunk dűlőre.
- Pontosan! Aztán aznap este mégis felkészülten várjuk. Mikor is lesz a holdfogyatkozás, Melanie? kérdezte Adam.
- Este hat negyven körül. Szerintem akkor fog lecsapni. Amikor a Hold árnyékban van.
- A Hold árnyékban ismételte Cassie halkan. Szerintem én értem, miért pont ezt az időpontot választotta. *Ő maga is egy árny*, gondolta.

- Addig viszont úgy kell tennünk, mintha egy rakás szétzüllött, rettegő, vitázó szerencsétlenség volnánk utasított mindenkit Melanie.
- Az nem lesz nagy kihívás felelte Suzan a szemöldökét megemelye.
- Szerintem van valaki, akivel viszont igenis beszélnünk kell szólt Cassie -, de úgy, hogy ne áruljuk el a titkainkat. Egyikünknek beszélnie kéne Faye-jel.
- És szerintem téged választunk erre a feladatra mondta Nick. Alkalmasabb személyt elképzelni sem tudok. Cassie-re kacsintott, ám igencsak nyomasztóan.
- Szükségünk van rád.
 - Na persze vetette oda Faye, közben a tükörben nézegetve magát.

A frizurájával volt elfoglalva: kontyba csavarta a haját, előbb a feje tetején, aztán a tarkójánál. Cassie legutóbb azon az estén járt Faye szobájában, amikor a lány vörös kövekkel rakta körbe a kristálykoponyát, és elszabadította a sötét energiát, amely aztán végzett Jeffrey-vel. Jól emlékezett, milyen pazar, jómódról árulkodó a szoba: a tapéta mintája burjánzó trópusi orchideákat ábrázolt, az ágyon halomban álltak a párnák, a hifi-berendezés a létező legdrágább extrákkal volt felszerelve. Faye vámpírcicái ismét Cassie bokája körül tekergőztek.

A szoba hangulata azonban megváltozott. A piros gyertyák eltűntek, helyüket iratkötegek foglalták el. Az ágytakarón a vezeték nélküli telefon mellett egy csipogó hevert. A tükör előtt egy határidőnapló feküdt kinyitva, és a hanyagul szétszórt ruhák azt a szexis titkárnő stílust képviselték, amelyre Faye mostanában rákapott.

A szoba hangulata... feszült volt. A-típusú személyiségre vallott. Inkább illett volna Portiához, mint Faye-hez.

- Gondolom, tudod, hogy Portia Bainbridge meg Sally Waltman elraboltak két nappal ezelőtt - mondta Cassie.

Faye derűs pillantást vetett rá a tükörből.

- Te pedig biztos tudod, hogy csak ki kellett volna nyitnod a szép kis szádat, és segítségért kiabálnod, Apuci menten ott termett volna, hogy megmentsen.

Cassie igyekezett nem kimutatni, mennyire gyomorforgatónak találja ezt.

- Nem kérek a segítségéből mondta, és nagyot nyelt.
 Fave vállat vont.
- Talán majd később.
- Nem, Faye. Később sem. Soha többé nem akarom látni. De ha tudsz az elrablásomról, akkor azt is tudnod kell, mit akartak tőlem. Megtaláltuk a mesteri eszközöket. Cassie figyelte a furcsa, fordított Faye-t a tükörben, aztán a feléje perdülő lány szemébe nézett. Az eszközök téged illetnek mondta nyomatékosan. Te vagy a gyülekezet vezetője. De a gyülekezet harcolni fog... Fekete John ellen.
- Ki sem tudod mondani, mi? Pedig nem olyan nehéz. Apuci. Apa. Papus. Szerintem neki mindegy, hogy nevezed...
- Figyelj már rám, Faye! Cassie már-már kiabált. Itt ülsz és hülyéskedsz...
 - Hogy te milyen választékos vagy!
- ...miközben komoly dolgok történnek! Véresen komoly dolgok. Fekete John embereket fog ölni. Ennyiből áll a lénye, Faye: gyűlölet és gyilkos ösztön. Tudom, érzem benne. És téged is magával akar rántani.

Faye összehúzta aranyszínű szemét. Most már nem tűnt olyan derűsnek.

- Jó ideje ismerlek, Faye, és rengetegszer gyűlöltelek. De sosem hittem volna, hogy végignézhetem, ahogy valaki gyorsírójává válsz. Azelőtt volt saját véleményed, és nem hajbókoltál senkinek. Azt mondtad, a fejfámra azt fogják írni: "Itt nyugszik Cassie. Nagyon erkölcsös volt", emlékszel? Te meg talán azt szeretnéd, hogy a tiédre azt véssék: "Itt nyugszik Faye. Remek titkárnő volt"?

Faye egyik keze - hosszú körme manapság mályvaszínű volt vörös helyett - a fésülködőasztal peremét markolta. A fogát csikorgatta, és tükörképe arany szemét bámulta.

Cassie szívverése felgyorsult.

- Azelőtt, ha rád néztem, egy oroszlánt láttam... egy feketearanyszínű oroszlánt. Most viszont... - hajtotta le a fejét - ...egy kiscicát látok. Egy gazdag pasas cicuskáját. Feszülten várt. Talán... de csak talán... talán elég erősnek bizonyul a gyertyás ceremónia során kovácsolt kötelék, talán Faye elég büszke, elég független...

Faye pillantása találkozott a tükörben Cassie-ével. Aztán az idősebb lány megcsóválta a fejét. Zárkózott volt az arckifejezése, és elhúzta a száját.

- Szerintem egyedül is kitalálsz - szólt.

A cicák Cassie lába köré gabalyodtak, ahogy megfordult, és érezte, ahogy borotvaéles karmuk a bőrébe mar.

Nem - mondta nekik gondolatban, és érezte, hogy a kismacskák fülüket hátracsapva megdermednek. Egy-egy kezébe vette a cicákat, aztán lepottyantotta őket gazdájuk ágyára.

Magára hagyta Faye-t.

- Kilencedikéig várunk döntött Diana. Addig Faye talán meggondolja magát.
- -"Talán majd később" idézte Cassie Faye-t, de nem igazán volt reményteli a hangja.
 - Kilencedikéig várunk Sean ügyében is mondta Adam.

A következő hét tanítási napot átvészelték balhé nélkül - kivéve az egymás közötti balhézást. A New Salem-i Középiskola hírhedt Egyletének tagjai nyilvánosság előtt csakis veszekedtek egymással. Laurel születésnapja december elsején volt, Seané harmadikán, ám egyiket sem ünnepelték meg, a zaklatott Diana elmondása alapján azért, mert annyi időre sem bírtak kibékülni, hogy megtervezzenek egy szülinapi bulit. Cassie látta a feléjük vetett pillantásokat, hallotta a sutyorgást, és tudta, hogy a tervük bevált. Ügyelt rá, hogy leginkább a régi énjét hozza: a szégyenlős, szótlan, könnyen megrémülő és zavarba jövő Cassie-t. Kellemetlennek találta a szerepet, mintha kinőtt bőr feszülne rá, amelyet - ha rajta múlik - menten levedlett volna. Mindenesetre sikerült rászedniük Seant. Sőt még Faye-t is.

- Hallom, szakítottál Nickkel - szólította meg egy nap Faye a folyosón. A titokzatos, aranyszínű szempárból ezúttal nyájas, elégedett tekintet sütött.

Cassie elpirult, nem nézett rá.

- És úgy látom, nélkülem az Egylet sem igazán egylet manapság - folytatta Faye, szinte dorombolva.

Cassie feszengett.

- Lehet, hogy valamikor én is csatlakozom hozzátok... Talán a következő telihold megünneplésekor. Már ha tartotok egyáltalán ünnepséget.

Cassie vállat vont.

Faye önelégültnek tűnt.

- Ördögi bulit csaphatnánk - mondta. - Gondold meg!

Miután Faye elsétált tőle, Cassie észrevette az ügyeletesként szolgálatban lévő Sally Waltmant. A lány odasomfordált hozzá, kerülni igyekezve a feltűnést.

- Készen állunk kilencedikére, ahogy mondtad - mormolta Cassie. - De meg tudnál tenni még valamit, hogy segíts nekünk?

Sally nyugtalannak látszott.

- Brunswick elérte, hogy mindenki sasoljon mindenkit. Senki sincs biztonságban...
- Tudom, de amikor eljön kilencedike, szólnál nekünk, ha Fekete John bármi szokatlant tesz? Ha úgy tűnik, hogy akcióba lendül? Kérlek, Sally! Minden igaz, amit róla mondtam nektek.
- Jól van felelte Sally, és űzött vadként nézett körbe. Csak menj már, jó? Megpróbálok üzenni neked, ha megtudok valamit.

Cassie bólintott, és elsietett.

Kilencedike szürkének és szelesnek bizonyult, ilyen napokon Cassie begubózni vágyott a házban, a kandalló előtt. Ma azonban jó meleg ruhát vett föl: vastag pulóvert, kesztyűt és anorákot. Fogalma sem volt, mi vár rájuk, de legalább harcra készen öltözött fel. Az iskolatáskába, a füzetei mellé betette az árnyak könyvét is. Épp franciaóráról jött ki, amikor Sally odasietett hozzá.

- Leszel szíves velem jönni - szólt a vörös hajú lány az ügyeletesek metsző hangnemében, és Cassie követte őt a szomszédba, a védőnő szobájába. Sally azonnal ejtette a parancsolgató hangnemet. - Ha rajtakapnak, hogy veled beszélek, nekem annyi - hadarta suttogásnál alig hangosabban, szemét az ajtó opálüvegére szegezve. - De tessék: épp az imént hallgattam ki Brunswick beszélgetését Fave barátnőtökkel. Talán neked világos lesz, miről hadováltak, mert én nem értettem. Arról diskuráltak, hogy balesetet kell rendezni a hídon. Úgy vettem ki, egy üres iskolabuszt visznek oda, meg egy autót, vagy talán többet is. Brunswick azt mondta: "Csak nagyjából egy órán át kell égnie, addigra már elég magasra emelkedik a víz." Mond ez neked valamit.

- Egy baleset lezárná a hidat, elvágva a szárazföldre vezető utat magyarázta lassan Cassie.
 - Jó, de miért? kérdezte Sally türelmetlenül.
- Fogalmam sincs. Majd megtudom. Sally, ha esetleg megint beszélnem kéne veled, a menzán leszel ebédidőben?
- Igen, de ott nem beszélhetünk. Portia furán néz rám a tisztáson történtek óta... szerintem gyanakszik. A bátyjai nagyon dühösen mentek el innen, és ő egy szót sem hisz abból, amit Brunswickről mondtál. Ha rajtakap veled, végem van.
 - Talán akkor lesz véged, ha nem beszélek veled felelte Cassie.
- Na, húzd el a csíkot, én majd várok egy percet, mielőtt kimegyek! Cassie lélekszakadva rohant a régi reálos épületbe. Az emeleten várta az Egylet többi tagja - kivéve Seant és Faye-t, akiket nem értesítettek a gyűlésről. Úgy tervezték, hogy rögtön ebéd után fülön csípik Seant, még akkor is, ha semmit sem tudnak meg addig Fekete John terveiről.
- Most már tudunk valamit zihálta Cassie, és lerogyott egy ládára. - Ezt hallgassátok!
 - Elmesélte nekik, mit mondott Sally.
- Hát, ez mindent megmagyaráz jelentette ki Deborah, miután Cassie befejezte. - Most láttam kisétálni az épületből Brunswickot meg Faye-t, és a diri titkárnője azt mondta, hogy egész délután házon kívül lesznek. Ezek szerint fölgyújtanak egy iskolabuszt. Király.
- De miért? kérdezte Cassie. Mármint értem, hogy úgy tűnik, le akarja zárni a hidat, na de minek?

Adam válaszolta meg a kérdést. Doug mellett ült, fél füllel a fiú walkmanjén hallgatta a rádiót.

- Azért - felelte -, hogy mindenkit a szigeten tartson. Épp most mondták be a hírekben... Rémlik, hogy az elmúlt napokban mennyit emlegették azt a hurrikánt? Amelyikről azt hitték, hogy Floridára fog lesújtani, de végül még az Atlanti-óceán felett északi irányt vett?

A csoport tagjai a fejüket rázták - legtöbbjüket mostanában nem igazán érdekelték a hírek -, egyedül Melanie felelt:

- Azt hittem, azt leminősítették enyhe trópusi viharrá.
- Igen, úgy gondolják, hogy szépen szétoszlik majd az óceán felett. Figyeljetek, én egész sokat tudok a hurrikánokról. Ez a mostani valóban nem kellene, hogy fenyegetést jelentsen, mert elméletben a Hatteras-foknál elfordul északkelet felé. Általában ez történik a hurrikánokkal, amikor elérik ezt az alacsony légnyomású térséget. De mind tudjuk, mi szokott történni, amikor nem fordulnak el. Komoran körülnézett, és ezúttal mindenki bólogatott, Cassie-t kivéve. Amikor a hurrikánok nem változtatnak irányt a Hatteras-foknál, akkor egyenesen idejönnek, teljes erővel magyarázta neki Adam. Mint az 1938-as, meg az a néhány évvel ezelőtti... és persze az 1976-os.

Néma csönd támadt. Cassie a félhomályos helyiségben végignézett a körülötte ülők arcán.

- Úristen suttogta, elfogta a szédülés.
- Bizony bólintott Adam. Kétszáznegyven kilométer per órás szelek, több mint tíz méter magas vízfalak. Nos, az előrejelzés szerint ez a hurrikán is elfordul: most mondták be a rádióban, hogy elméletben jó messze marad az tengerparttól. De sokatmondó tekintettel megint körülnézett ki merne mérgét venni rá?

Laurel felugrott.

- Muszáj megállítanunk Fekete Johnt! Ha le van zárva a híd, akkor a szigeten mindenki veszélyben van.
- Késő felelte Deborah tömören. Már elment. Rémlik? Tíz perccel ezelőtt láttam elhúzni innen.
- Akkor nem csupán veszélyben van mindenki, hanem halálra van ítélve tette hozzá Melanie. Az a néhány évvel ezelőtti vihar alig

érintette New Salemet, ez a mostani viszont eltörölheti a föld színéről.

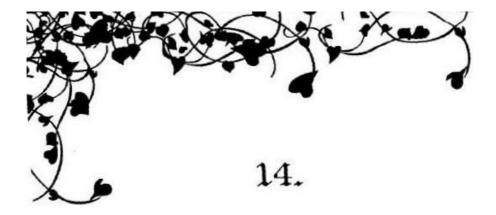
Cassie Adamre nézett.

- Milyen gyorsan közeleg?
- Nem tudom. Nyolcvan kilométer per órával, de akár száztíz is lehet. Ha nem vált irányt a Hatteras-foknál, kiadják a hurrikánjelzést, de addigra már késő lesz, pláne, ha le van zárva a híd. Hét-nyolc órán belül elérhet minket. Sacc per kábé.
 - Nagyjából a holdfogyatkozással egy időben? kérdezte Cassie.
 - Talán. Talán egy kicsit később.
- De mielőtt minket elér, lesújt Cape Codra és Bostonra suttogta Diana. Megöl rengeteg embert. Láthatóan megdöbbentette és elborzasztotta a gondolat.
- Akkor csak egyvalamit tehetünk jelentette ki Cassie. Megállítjuk, mielőtt egyáltalán partot ér. Szétoszlatjuk, vagy visszafordítjuk az óceán felé, vagy valami. Vagy elérjük, hogy Fekete John szabaduljon meg tőle. És mindenekelőtt, nekünk magunknak kell figyelmeztetnünk az ittenieket... szólnunk kell, hogy tegyék, amit hurrikánveszélykor tenni kell...
- Ilyenkor evakuálni kell közölte Adam szárazon -, ami valószínűleg lehetetlen, még csónakkal is. Hallgasd csak a szelet!

Nem szólt többet, így Cassie meghallotta a szél süvöltését, sőt a bedeszkázott ablakokon doboló cseppeket is. Eleredt az eső.

- Ha nem bírnak kijutni a szigetről, be kell vackolniuk magukat mondta Chris. Na, kinek van kedve egy szó szerint fergeteges buli-hoz?
 - Ez nem vicces morgott Nick, Cassie pedig azt mondta:
- Jól van, akkor szóljunk... szóljunk mindenkinek, hogy vackolja be magát! Óvják magukat, amennyire csak lehet. Nekünk pedig vissza kellene mennünk a Varjúrév útra...
- Seannal vágott közbe Adam sietve. Őt majd én hozom. Talál-kozzunk nálam! Nyomás, emberek!

Érintetlenül hagyták az ebédjüket - kivéve Suzant, aki a kajászacskóját felkapva sietett a többiek után -, és visszanyargaltak a főépületbe.

■ ■ Ugyhogy most rögtön el kell mennetek! - sürgetett Cassie mindenkit a menzán, még mindig zihálva. - Felejtsétek el a sulit, felejtsetek el mindent! Húzzatok el! Ha lehet, hagyjátok el a szigetet, ha pedig nem... hát, akkor óvjátok magatokat, ahogy csak bírjatok! - Egy pillanatra elhallgatott. - Higgyetek nekem, igazat mondok! Sally, segíts már!

A rozsdavörös hajú lány mostanáig tágra nyílt, gyanakvó szemmel meredt Cassie-re, a széke szélén kucorgott, mintha menekülni készülne ettől az iskolai páriától. Még néhány másodpercig bámult rá, aztán biccentett, mintegy magának. Mély levegőt vett, és felállt.

- Na, jó, hallottátok Cassie-t! - szólt tiszta, éles hangon, amely bezengte az egész helyiséget. - Hurrikán közeleg. Szóljatok a többieknek, és mondjátok meg, hogy ők is szóljanak másoknak! Gyerünk, nyomás!

Felállt egy fiú.

- Tegnap este azt mondták a tévében, hogy a vihar meg sem közelít minket. Mégis, honnan veszi ez a csaj...
- Boszorkány, nem? kiáltotta vissza fülsiketítő hangján Sally. Azt állítod, hogy a boszorkák nem értenek az ilyesmihez? Már most többet tudnak a természetről, mint te valaha is fogsz! Rajta, mozduljatok már!
- Sally, elment az eszed? a vékony, dühödt hang a hátsó helyiség ajtajából szólt, ahol Portia állt egy csapat jelvényes diák előtt, méregtől falfehér arccal. Ügyeletes vagy...

- Többé már nem! Azt mondtam, húzzatok el!
- Ez teljességgel szabályellenes! Megmondalak Brunswick igazgatónak ...
- Csak nyugodtan, husikám! rikoltotta válaszul Sally. Ha sikerül megtalálnod! Utoljára mondom, emberek: nyomás! Kire fogtok hallgatni, Portiára vagy rám?

Az ügyeletesek egy pillanatig haboztak, majd egy emberként rohantak ki Portia mögül, hogy engedelmeskedjenek Sallynek. Portia hátratántorodott, ahogy elhúztak mellette, végül csak ő maradt a hátsó helyiségben. Cassie így látta őt utoljára, ahogy ott állt, dermedten, dühödten és teljesen egyedül.

Sally a konyhás néniknek kezdett parancsolgatni, Cassie pedig sarkon fordult, indult kifelé. Ám amint elért az ajtóhoz, megtorpant egy pillanatra, ahogy Sally is. A két lány egymásra nézett a helyiség két végéből.

- Nem lesz baj? - kérdezte Sally.

Cassie tudta, hogy nemcsak rá gondol, hanem az egész Körre.

- Boldogulunk.
- Oké. Sok szerencsét!
- Nektek is! Szia, Sally!

Kultúrák közti párbeszédnek ez nem volt kimondottan briliáns - gondolta Cassie, miközben átrohant a parkolón, hogy Dianával találkozzon. De akkor is, boszorkány létére fegyverszünetet kötött egy kívülállóval. Sőt, békét. És most - gondolta -, muszáj elfeleledkeznem róluk, az összes kívülállóról. Sally gondoskodik majd az öveiről, nekünk a mieinkkel kell törődnünk.

Már erősen zuhogott, és mintha egyre jobban szakadt volna az eső, ahogy Cassie meg fogadott nővére a Varjúrév út felé hajtottak. Széllökések rengették Diana kocsiját, ahogy befordultak Adamék felhajtójára.

Adam terepjárója parkolt le mögöttük.

- Meghozták Seant - mondta Cassie, hátrafordulva az ülésen, hogy belásson a fiú kocsijába. Aztán Dianával együtt sietett segíteni a többieknek.

Nick és Doug fogták le Seant a hátsó ülésen. Elrángatták a ház ajtajáig, ahogy Portia bátyjai Cassie-t. A helyzet kissé képtelennek tűnt:

Sean sokkal kisebb volt náluk... de aztán Cassie belenézett a csillogó, ide-oda cikázó fekete szempárba.

- Gyorsan vegyétek el tőle a hematitot! mondta a fiúknak. Nick felrántotta Sean pulóverét és elő is került alóla a gravírozott övcsat, amelyet Cassie az első tanítási héten látott. Adam kikapcsolta az övét, és a padlóra hajította, úgy hevert ott, akár egy döglött kígyó.
 - Hol a másik kő? förmedt durván Seanra.

Sean végig próbált kiszabadulni a szorításukból, lihegett, tekintete egyre vadabb lett. Mindhárom fiúra szükség volt, hogy lefogják, sőt, ha Chris, Deborah meg Laurel nem érkeznek meg abban a pillanatban, talán el is szabadult volna. A srácok és Deborah együttes erővel lerángatták Seanról a pulóverét és a pólóját. A ruhái alatt, ahol a Kör többi tagja ametisztet hordott magánál, Sean nyakában kis bőrtasak lógott. Adam óvatosan megrázta, és Cassie hematitja esett ki belőle.

- Tolvaj! - háborgott Deborah, Sean képébe rázva az öklét.

A fiú bambán meredt rá, még mindig zihált, láthatóan megrettent.

- Valószínűleg azt sem tudta, hogy nála volt kelt a védelmére Melanie. - Kezdettől fogva Fekete John hatása alatt áll. Valaki fogja azt a hematitot, és ássa el! Laurel, kész a gyógyfűves fürdő?
- Kész! kiabált ki Laurel a földszinti fürdőszobából, túlharsogva a zubogó víz hangját. Hozzátok be ide!

A Kör azóta tervezte ezt a tisztító rituálét, mióta rájöttek az igazságra Seannal kapcsolatban, így mindenki pontosan tudta, mi a dolga. A fiúk berángatták Seant a fürdőszobába, Laurel pedig az ajtó előtt állt.

- Mindegy, hogy ruhástul vagy ruha nélkül kerül a kádba! - kiabált be a fürdőszobába. - Az a lényeg, hogy merüljön a vízbe!

Deborah egy szemeteslapáttal felemelte a hematitot, és kiment a kertbe, hogy elássa, Diana pedig gyorsan elővett egy gyógyfüves talizmánt a táskájából. Elvégezte az utolsó simításokat: a vászonszütyőbe gyűjtött gyógyfüvekre megigézte a föld, víz, levegő és tűz erejét, mégpedig úgy, hogy sót szórt rá, meghintette egy pohár víz pár cseppjével, rálehelt, és végül egy pillanatra a dohányzóasztalon égő gyertya lángja fölé tartotta.

- Na jó, kész - mondta. - Melanie, te hogy állsz?

Melanie felnézett a padlóról, ahol épp fehér kövekből rakott ki egy kört.

- Én is kész vagyok. Mire mindennel végzünk, Sean úgy megtisztul, hogy rá sem fogunk ismerni.

Cassie meg akart nézni valamit az árnyak könyvében, de volt fontosabb dolga is előtte.

- Muszáj figyelmeztetnünk az itteni szülőket mondta a többieknek -, akik otthon vannak, akik nem járnak el dolgozni. Szól nekik valaki?
 - Máris hazamegyek ugrott Chris. A szüleim otthon vannak.
 - Anyám bement a munkahelyére jelentette Debora.
 - Akkor csak Faye anyukáját kell figyelmeztetni mondta Diana.
- Majd én szólok neki! ajánlotta önként Suzan, Cassie legnagyobb meglepetésére. Engem ismer, úgyhogy legjobb lesz, ha tőlem hallja.
- És szólni kell a banyáknak is mondta Cassie. Mármint helyesbített gyorsan Adam nagymamájának, Laurel dédijének meg Melanie nénikéjének.
- Mindhárman nálunk vannak, Mrs. Franklin és Mrs. Quincey ma reggel jöttek át - tudta meg Melanie-tól. - Azt hiszem, anyukád miatt, Cassie. De én nem hagyhatom itt ezt a Kört.
 - Majd én szólok nekik! vállalkozott Cassie.

Diana rámosolygott.

- Szerintem illik hozzájuk a banya megnevezés jelentette ki.
- Elvégre is tényleg banyák, és szerintem, ha más nem, Quincey asszonyság örömmel lenne a boszorkánygyülekezetünk banyája.

Lefogadom, hogy nagyi is boldogan lett volna a banyánk - gondolta Cassie, és kisietett a házból.

Furcsa szagot érzett odakint, mint apály idején, csúszómászók és rothadás szagát. Cassie a szirt szélére szaladt, a házak mögött, a peremen futott el Melanie otthonáig. Látta, hogy az óceán sötét és vad lett. A víz nem volt se kék, se zöld, se szürke: a sárosnak, olajosnak tűnő felszín mintha mindhárom szín keveréke lett volna. A szél felrepítette a tajték cseppjeit, a fehér hab teljesen beborította a vizet.

A felhők elképesztő alakokat öltöttek, egyre csak örvénylettek és változtak, mintha láthatatlan kezek formázták volna őket. Az eső Cassie arcába vágott. Brutális és döbbenetes látvány volt.

Senki nem nyitott ajtót, hiába kopogtatott a négyes szám alatti ház ajtaján. Cassie erősen kételkedett benne, hogy a szél és eső zaja mellett bárki meghallaná a kopogtatását.

- Constance néni! - kiabálta, majd kinyitotta az ajtót, és bekukucs-kált. - Hahó!

Az édesanyja szobája felé indult, majd megállt, bűntudatosan visz-szafordult, és végighúzta edzőcipője homokos, sáros talpát a lábtörlőn. Még így is vizet csöpögtetett a patyolattiszta, tükörfényes keményfa padlóra, ahogy a vendégszoba felé sietett. Az ajtó résnyire nyitva volt, furcsa fény villódzott odabent.

- Hahó... Úristen! - Cassie bedugta a fejét az ajtón, és menten megdermedt.

A szobát tucatnyi fehér gyertya világította be. Az ágy körül három alak állt, három nő, akiknek olyan furcsa, bizarr volt a kinézete, hogy Cassie egy pillanatra fel sem ismerte őket.

Egyikük magas és vékony volt, a másik alacsony és duci, a harmadik apró, játékbabaszerű. Mindhármuknak hosszú haja volt: a magasé fekete és sűrű, még Dianáénál is hosszabb, az alacsonyé ősz és borzas, a válláig hullámzott, az aprócskáé pedig fehér, fátyolszerű, akár a tenger tajtékja. És mindhárman anyaszült meztelenek voltak.

Cassie nem hitt a szemének.

- Constance néni? hüledezett a hosszú, fekete hajú néni láttán.
- Miért, kire számítottál? vágott vissza Melanie nénikéje, összevonva gondosan kiszedett szemöldökét. Lady Godivára? Na, menj innen, gyermekem, dolgunk van!
- Ne légy már ilyen harapós! intette a duci asszonyság, akiben Cassie ráismert Adam nagymamájára. A néni Cassie-re mosolygott, a legkevésbé sem jött zavarba.
- Édesanyádnak igyekszünk segíteni, kedvesem tette hozzá az aprócska alak, azaz Laurel dédikéje. Tudod, ezt a szertartást ruhátlanul kell végrehajtani, azért vagyunk mind pucérok. Constance-nek voltak fenntartásai, de sikeresen meggyőztük.
- Úgyhogy nem érünk rá csevegni! intett Constance néni a kezében tartott fakupával.

Quincey asszonyság egy nyaláb gyógyfüvet fogott, Adam nagymamája pedig egy ezüstcsengőt. Cassie az ágyra nézett, ahol édesanyja ugyanolyan mozdulatlanul hevert, mint addig. A szobát bevilágító gyertyafényben azonban másmilyennek tűnt az arca, ahogy a három asszony is másmilyennek látszott.

- De hurrikán közeleg! - ellenkezett Cassie. - Azért jöttem, hogy figyelmeztessem a néniket!

A három asszonyság egymásra nézett.

- Hát, ha hurrikán lesz, akkor nincs mit tenni sóhajtott Adam nagymamája.
 - Na de...
- Édesanyádat nem vihetjük el innen, kedveském jelentette ki Mrs. Quincey határozottan. Úgyhogy menj csak, tedd, amit tenned kell, mi pedig igyekszünk itt megvédeni őt.
 - Szembeszállunk Fekete Johnnal közölte velük Cassie.

Az egyszerű kijelentés mintha súlyként nehezedett volna mindanynyiukra, és a három asszonyság ismét egymásra meredt. Constance néni a homlokát ráncolva szólásra nyitotta a szájat, ám Mrs. Quincey megelőzte:

- Nincs senki más, aki megtehetné, Constance. Muszáj megküzdeniük vele.
- De azért vigyázzatok magatokra! Üzenem Melanie-nak... és mindegyik gyereknek... hogy vigyázzon magára! felelte Constance néni.
- És tartsatok össze! Ha összetartotok, lehet esélyetek ellene! kötötte a lelkére Adam nagymamája.

Ennyi volt. A nénik visszafordultak az ágy felé. Cassie még egy pillanatig csak állt ott, és a gyertyákat nézte - oly fehérek voltak, még a lángjuk is arany-fehérre színeződött, akár Diana haja -, valamint a mennyezeten és a falakon táncoló ezernyi kísérteties árnyékot. Aztán kiment. Ahogy nesztelenül becsukta maga mögött az ajtót, még látta, hogy a gyertyák lángja vadul lobog, a három öregasszony pedig felemelt karral valamiféle táncba kezd. Halkan csendült az ezüstcsengő.

A szobában észre sem vette a szél zúgását, de most nagyon is hallotta. Azon az ajtón kívül minden hidegebbnek és zajosabbnak tűnt, az ablakokon beszűrődő halvány fény szürke, télies hangulatot árasztott. Cassie legszívesebben visszament volna az aranyfényű szoba menedékébe, de tudta, hogy ezt nem teheti.

Visszament Adamék házába, a Varjúrév út kilencbe, a szél közben végig a hátába fújt.

Ő ért vissza utoljára. A Kör a nappaliban gyűlt össze, körbeülték Seant, aki a kvarckristályok gyűrűjében gubbasztott. Arca nagyon rózsaszín és lesikált volt, haja nedvesen meredezett, s a méreténél jóval nagyobb ruhákat viselt. *Nyilván Adam holmiját*, vélte Cassie. Nyakában lógott a Diana által készített gyógyfüves talizmán. Kábának és rémüknek látszott, de úgy tűnt, már nem próbál menekülni.

- Ott voltak? Megtaláltad őket? - kérdezte Diana Cassie-től.

A lány bólintott. Nem igazán akarta ecsetelni a körülményeket. Fogalma sem volt, mit szólna Melanie, Adam és Laurel, ha megtudnák, hogy idős rokonaik pucéran táncikálnak egy betegszobában.

Talán helytelenítenék, talán nem értenék meg az aranyfény szépségét.

- Azt mondták, ott maradnak, ahol vannak felelte. Mrs. Quincey szerint anyukámat nem lehet elvinni, de továbbra is igyekeznek segíteni rajta. Azt mondták, vigyázzunk magunkra, és Adam nagymamája intett minket, hogy tartsunk össze.
- Remek tanács helyeselt Adam, és Seanra nézett. Mi is pont erről beszéltünk. Összetartunk vagy sem?
- Próbáltuk kifaggatni őt a gyilkosságokról mesélte Laurel Cassienek fojtott hangon -, de semmire sem emlékszik, azt sem tudja, miről beszélünk. Hosszasan kellett győzködnünk, hogy nem viccelünk. Most már hisz nekünk, de halálra van rémülve.
- Van választási lehetőséged, Sean közölte a fiúval Adam. Velünk tarthatsz, vagy töltheted a nap hátralévő részét a pincébe zárva, hogy ne csinálhass bajt.
- Vagy szólt Diana halkan csatlakozhatsz Fekete Johnhoz. Megilleti ez a jog tette hozzá gyorsan, amikor néhányan tiltakozni kezdtek. Neki kell döntenie.

Sean rémült szeme a helyiséget pásztázta. Cassie-nek megesett rajta a szíve, ahogy ott ült körbevéve, és mindenki őt bámulta. Amikor végre megszólalt, hangja vinnyogó, de elszánt volt:

- Veletek tartok.
- Jó fiú! lelkendezett Laurel, Deborah pedig olyan hévvel veregette hátba, hogy Sean majdnem orra bukott.

A Henderson fivérek egy szót sem szóltak, csak rászegezték furcsa, kékeszöld szemüket, és Cassie-nek az az érzése támadt, hogy talán sosem fogják megbocsátani neki a Korival történteket, hiába nem tehetett Sean a cselekedeteiről. De legalább jelenleg összetartott a Kör.

Kivéve...

Cassie Adamre nézett, aztán mindketten Dianára pillantottak.

A lány bólintott.

- Itt az idő - mondta. - Ez Faye utolsó esélye... Reméljük, hogy él vele.

Cassie nem nagyon reménykedett, de azért kézbe vette a vezeték nélküli telefont, amely egy halom frissen mosott, még össze sem hajtogatott ruhán hevert a kanapén.

- Mi a csipogója száma?

Diana elővett egy cetlit, és felolvasta a számot.

- Miután kicsöng, nyomd meg a kettőskeresztet, aztán tárcsázd Adam számát! - magyarázta.

Cassie így tett, majd kinyomta a telefont. Várt. Nem történt semmi.

- Várjunk még egy kicsit, eltarthat egy darabig, mire Faye telefonhoz jut - biztatta őket Diana.

Vártak. Eső verte az ablakot, a szél besüvöltött a kéményen. - Nem kéne tennünk valamit? Mondjuk... nem is tudom, bedeszkázni az ablakokat, vagy valami? - kérdezte Cassie.

- Normál esetben igazad lenne. Befednénk az ablakokat, behoznánk kintről, amit lehet, meg minden - felelte Adam. - De ha ez a hurrikán lecsap, nekünk annyi, úgyhogy szerintem nincs értelme ilyesmivel vacakolni.

Vártak

- Hívd újra! kérte Diana, úgyhogy Cassie megint megcsörgette Faye csipogóját.
- Az anyja reggel óta nem látta mesélte Suzan. Vajon hol lehetnek Fekete Johnnal?

Arra Cassie is kíváncsi lett volna. Bárhol is voltak, Faye nem hívta vissza őket.

- Azt hiszem - szólt végül Cassie -, elvesztettük a vezetőnket. És... hát, nem volt időm megnézni az árnyak könyvében, de Melanie, nem írja valahol, hogy vészhelyzetben új vezetőt lehet választani?

Melanie halványan mosolygott, majd bólintott, mintha pontosan tudta volna, mire gondol Cassie.

- Válság idején - mondta -, ha a leváltandó személyen kívül az egész gyülekezet egyetért, új vezetőt lehet megszavazni.

Mozgolódás támadt a Körben, mindenki felállt, úgy tűnt, nagyon érdekli őket a dolog.

- Azta lelkesedett Laurel -, hisz ez remek ötlet!
- Főleg, mivel megszereztük a mesteri eszközöket tette hozzá Adam.
 - Vágjunk bele! mondta Deborah.

Cassie izgatott lett. Fogadalmat tett Hekaté éjszakáján, miközben figyelte, ahogy Faye megrajzolta a kört az útkereszteződésben, és most végre beteljesítheti az esküjét. Megfogadta, hogy Faye nem marad örökké a vezetőjük, és pár percen belül nem is lesz többé az.

Boldogan nyitotta a száját, hogy azt mondja: "Vezetőnknek jelölöm Dianát", ám mielőtt megszólalhatott volna, Diana hangját hallotta.

- Vezetőnknek jelölöm Cassie-t - mondta a lány tisztán.

Cassie csak bámult rá, teljesen ledöbbent. Amikor végre szóhoz jutott, azt kérdezte:

- Viccelsz?
- Nem felelte Diana. Aztán megfordult, s az egész Körhöz szólt, hivatalos hangnemben. Cassie bizonyságot tett róla jelentette ki -, hogy az ereje nagyobb, mint bármelyikünké, Faye-t is beleértve. Képes az elemekhez folyamodni, a saját szemünkkel láthattuk, hogyan bánik a tűzzel. Hosszú távolságokat áthidalva tud telepátiával kommunikálni. Megálmodja a múltat, és ő vezetett el minket a mesteri eszközökhöz. A nagymamája elárulta neki, hogy mindig is az ő családjukból kerültek ki a legjobb boszorkányok és látnokok. És Cassie erős, jóval erősebb nálam, sokkal rátermettebb erre a harcra. Én Cassie-t jelölöm vezetőnknek.

Cassie elképedt, ám a többiek lelkesen bólogattak.

- Elég szívós - ismerte el Deborah -, még ha nem is látszik rajta.

- Elkergette tőlem azt a kutyát idézte fel Chris, és előrenyújtott lábát vizsgálgatta.
- És okos is szólt Laurel büszkén. Dianát leszámítva Laurel volt Cassie első barátja a körben. Olyasmi is eszébe jut, ami másoknak tutira nem.
 - Jó ötletei vannak helyeselt Suzan, és megfontoltan bólintott.
- Nekem bejön szólalt fel Sean hezitálva, a fehér kövek gyűrűjében. Kedves hozzám.
- Született tehetség dicsérte Doug, egész visszafogottan vigyorogva.

Nick csak annyit mondott:

- Igen.

Cassie rádöbbent, hogy komolyan gondolják.

- De hát én Fekete John... Elhallgatott, aztán újra próbálkozott. Tény, hogy Fekete John az... Továbbra is képtelen volt kimondani a szót.
- Azt hiszem, ez akár előnyünkre is válhat felelte Melanie, és eltűnődve nézett Cassie-re. Ha nem igazán akar bántani téged, az talán hátráltatja... egy kicsit.

A többiek egyre csak bólogattak. Cassie nagyot nyelt, és végignézett a Kör tagjain. Úgy tűnt, az eszükbe sem jutott, hogy Cassie talán fél felvállalni ezt a szerepet, fél harcba vezetni őket Fekete John ellen. A szíve mélyén tudta, hogy nem akar ismét szembenézni a férfival nem áll rá készen. Fogalma sem volt, készen áll-e valaha is.

De mind őt nézték: Diana őszinte hittel, Deborah meg a Henderson fivérek ártatlan magabiztossággal. Még Nick és Melanie is bólogattak, nógatták.

Cassie Adamre nézett.

A fiú szürkéskék szeme kissé hasonlított az odakint tajtékzó óceánra: tekintete borús és háborgó volt.

- Képes vagy rá - közölte tömören, megválaszolva Cassie ki nem mondott kérdését. - És szerintem ez lenne a legjobb a gyülekezetnek. Azt viszont nem tudom, hogy neked is ez volna-e a legjobb.

Cassie fellélegzett.

Hisznek benne. Nem hagyhatja cserben őket.

- Ha mindenki így gondolja... szólt, de alig ismert rá a saját hangjára.
- Nem bonyolítjuk jelentette ki Melanie. Aki Cassie-re szavaz új vezetőnknek, emelje fel a kezét!

Minden kéz a magasba lendült.

Diana felugrott.

- Hozom a holmikat! - mondta.

Adammel lementek a pincébe, néhány perc múlva a rézből és bőrből készült irattartó ládikával tértek vissza. Mindenki előre-hajolt, ahogy a lány kinyitotta a dobozkát, az egész Kör ámult-bámult.

- Csodaszépek lelkesedett Suzan, és tökéletesen manikűrözött körme hegyével megérintette az ezüst diadémot.
- Bizony felelte Diana, kicipzárazva a hátizsákját. Tessék, Cassie, vedd ezt föl! Előhúzta a fehér ruhát, amelyet a Kör gyűlésein szokott viselni.

Cassie érezte, hogy lángba borul az arca. Ezt nem veheti fel! Hogy állna ez rajta?!

- Ne félj, nem fogsz fázni benne nyugtatta meg Diana, és elmosolyodott.
 - De... te magasabb vagy, mint én. Túl hosszú lesz...
- Felhajtottam mondta Diana. És az ezt követő csendben kedvesen biztatta a lányt: Vedd el, Cassie!

Cassie lassan átvette tőle a ruhát. Bement a fürdőszobába, amely még mindig kissé párás volt, miután a fiúk kiáztatták Seant, és felöltözött a selyemruhába. Tökéletesen illett rá.

Diana előre eltervezte a megválasztásomat - döbbent rá.

Úgy feszengett, hogy legszívesebben ki sem ment volna, de erőt vett magán, hiszen nem volt idő azon aggódni, milyen kihívó ez a ruha. Chris és Doug füttyentettek, amikor visszatért a csoporthoz.

- Duguljatok el, ez most komoly! szólt rájuk Laurel.
- Legjobb lesz, ha beállsz ide, a fehér kövek gyűrűjébe mondta Melanie. Kifelé, Sean!

A fiú megkönnyebbülten lépett ki a körből. Cassie beállt a helyére. Csönd borult rájuk.

- Ünnepélyesen felszólítalak, hogy mindig a Kör javára munkálkodj, légy hű minden tagjához, soha ne árts egyiküknek sem! Fogadd a vízre, a tűzre, a földre és az égre, hogy békésen és jóindulattal vezetsz majd minket! - szónokolta Diana.

Cassie rádöbbent, hogy a ceremónia ezen része kimaradt Faye megválasztásakor.

- Figyeljetek... ez csak ideiglenes, ugye? hebegett.
- Pszt! hallgattatta el Laurel, és letérdelt. Cassie érezte, hogy valami puha anyag fogja át a jobb lábát a térde fölött. Lenézett, és látta, hogy Laurel épp felcsatolja rá a zöld bőrből készült harisnyakötőt.

A felkarján hideget érzett, és fejét oldalra fordítva látta, hogy Melanie ráadja a karperecet. Meglepően nehéz volt. Cassie tudta, hogy mindig érezni fogja a súlyát, valahányszor megmozdítja a karját.

- Nézz rám! - utasította Diana.

Cassie úgy tett. Diana két kézzel fogta a finom kidolgozású, félholddal díszített ezüstdiadémot. Óvatosan, de határozottan helyezte fogadott húga fejére. Cassie váratlanul, egész testében érezte, hogy az ezüstből - a harisnyakötő csatjaitól a karperecen át a diadémig - bizsergető melegség árasztja el. Igazi... elevenség.

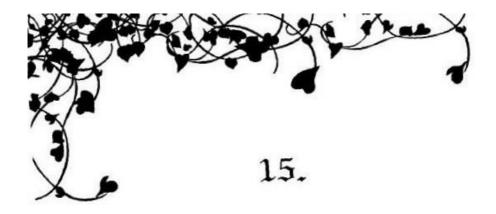
Ezek a valódi eszközök, nem csak jelképek - gondolta. Varázserejük van.

E pillanatban rádöbbent, hogy felhasználhatja az eszközök erejét. Hatalmuk az övé is, eltöltik erővel. Elvégre is boszorkány, erős boszorkányok hosszú sorának leszármazottja, és ezen Kör vezetője.

- Hát jó mondta, kilépett a kövek gyűrűjéből, és a hátizsákjához ment, hogy elővegye az árnyak könyvét. Már nem aggódott a ruha miatt, tudta, hogy remekül néz ki. De ez nem számított. Kevés idejük volt, és azt a lehető legjobban akarta kihasználni Hát jó, figyeljetek: miközben várakozunk, szerintem végig kellene olvasnunk az összes árnyak könyvét. Nagymamám a lelkemre kötötte, hogy tanulmányozzam az enyémet, és ez is jobb, mint ölbe tett kézzel ülni mondta. Sorban felolvashatnánk a könyvekből, amíg be nem sötétedik... Fekete John addig nem fog támadni.
 - Biztos vagy benne? kérdezte Melanie.
 - Igen.

Cassie-nek fogalma sem volt, honnan tudja, de biztos volt benne. Nagymamája megmondta, hogy látnok, bár Cassie inkább hangot hallott - egy belső hangot, a lelke mélyéről. Mostanra megtanulta, hogy hallgasson rá.

Senki sem vitatkozott vele. Azok, akiknek volt saját kötete, máris az árnyak könyvéért nyúltak. Odakint gyászosan süvöltött a szél.

Négy óra körül elment az áram. A házban egyre hidegebb lett. Gyertyákat gyújtottak, és folytatták az olvasást.

- "Oltalom tűz és víz ellen" - olvasta fel Cassie.

Ám Melanie kijelentette az elhangzott igézetről, hogy nem elég erős egy hurrikán ellen, és Cassie igazat adott neki.

- Tessék, ez "Félelemtől és vészjósló érzelmektől megszabadító igézet" - olvasta Diana a maga könyvéből. - "Nappal fény, éjjel sötét, komorságból legyen elég." Szép gondolat.

Folytatták az olvasást. Bűbáj beteg gyermek meggyógyítására. Erőt adó talizmán. Szerelmi igézetek. Vihart kavaró varázslat - na, erre nincs szükségünk, gondolta Cassie keserűen. Megint kristályokról olvasott, hogy minél nagyobb egy kristály, annál több energiát képes elraktározni és uralni. Felolvasta a Gonoszt elűző igézetet, bár nem egészen értette.

- "Folyamodj azon erőhöz, mely a sajátod, hívd segítségül azon elemeket vagy a természet oly részeit, amelyek legközelebb állnak a szívedhez! Van hatalom, amely minden gonoszon felül áll: a Nap, a Hold, a csillagok és a Föld erői."

Ismét elolvasta, a fejét törte.

- Még mindig nem értem.
- Szerintem ez azt jelenti, hogy boszorkányként folyamodhatunk a természet, a jó erőihez a gonosz elleni harcban magyarázta Melanie.

- Jó, de hogyan hívjuk őket segítségül? - kérdezte Cassie. - És mi történik, ha hozzájuk folyamodunk?

Melanie erre már nem tudta a választ.

Besötétedett. Az ablakon beszűrődő szürkés fény egyre halványabb lett, majd teljesen kihunyt. A szél a zsalut zörgette, beleremegett az ablaktábla. Az eső szünet nélkül zuhogott a feketeségben.

- Szerintetek mire készül Fekete John? kérdezte Suzan.
- Valami rosszra felelte tömören Laurel.

Cassie büszke volt rájuk. Mind féltek - elég jól ismerte őket, hogy tudja, Deborah ezért járkál fel-alá megállás nélkül, és Melanie ezért ilyen szótlan -, ám egyikük sem menekült el, senki sem hátrált meg. Doug rossz poénokkal szórakoztatta őket, Chris papírrepülőket gyártott. Nick némán és feszülten üldögélt, Adam pedig le sem vette Doug rádiós walkmanjének fülhallgatóját, egyre csak a híreket figyelte.

Hat órakor elállt a vihar.

Cassie, aki mostanra hozzászokott az eső dobolásához és a szél zörgető-csapkodó süvöltéséhez, hirtelenjében süketnek érezte magát. Felnézett, és látta, hogy a többiek éberen kihúzzák magukat.

- Még nem lehet vége a hurrikánnak mondta Suzan. Vagy talán elkerült minket?
- Még mindig az óceán fölött van jelentene Adam. Azt mondják, egy órán belül ér a szárazföldre. Ez csak a vihar előtti csend.
 - Cassie? fordult hozzá Diana.
- Szerintem Fekete John most lép mondta a lány, de igyekezett nyugodt hangot megütni.

Aztán megfeszült testének minden izma.

Cassandra.

A férfi hangja a fejében zúgott. A többiekre nézett, és látta, hogy ők is hallották.

Hozd el hozzám a gyülekezeted, Cassandra! A Varjúrév út tizenháromba. Ott várlak titeket.

Cassie megmarkolta a frissen mosott, még nem összehajtogatott holmik egyikét. Igyekezett a mesteri eszközök erejére, a belőlük áradó melegségre koncentrálni. Aztán telepatikusán választ üzent: *Ott leszünk. Üdvözlöm Faye-t!*

Kifújta magát. Doug rávigyorgott.

- Szép volt! - dicsérte.

Mind tudták, hogy ez nem volt több színlelt virtuskodásnál, de Cassie jobban érezte magát tőle. Feltűnés nélkül a tiszta ruhákba törölte izzadt tenyerét, és felállt.

- Menjünk! - adta ki az utasítást.

Igaza lett Dianának: a gyülekezet vezetőjének jelképeit és a fehér ruhát viselve egyáltalán nem fázott. Odakint tiszta volt az ég, és a hullámok hangját kivéve némaság honolt. *Igen, vihar előtti csend* - gondolta Cassie. Nagyon nyugtalanító csönd volt, bármelyik pillanatban kitörhetett ismét a vihar.

Melanie megszólalt:

- Nézzétek a holdat!

Cassie gyomra görcsbe rándult.

Félholdnak tűnt, akár egy ezüst kör, amelyből kiharaptak egy nagy darabot. Ám Cassie tudta, hogy ez nem helytálló. Nem félhold lebegett az égen, hanem telihold, amelyen eluralkodott az árnyék. Annak voltak szemtanúi, ahogy a sötétség eluralkodik a fényes égitesten.

Cassie látni vélte az árnyék pontos előrehaladtát, ahogy egyre jobban beborította a fehér felszínt.

- Gyertek! - szólt a többieknek.

Végigmentek a vizes utcán, a szirt felé tartottak. Elmentek Suzanék görög oszlopos háza előtt, amely a holdfényben csupán szürke tömbnek látszott. Elmentek Seanék háza előtt, ahol ugyanolyan sötét honolt. Az út mentén kis patakokban folydogált le a víz. Elmentek Cassie-ék háza előtt. Elérték a tizenhármas szám alatti üres telket.

Ugyanúgy nézett ki, mint a halloweeni ünnepségük alatt, amikor máglyát raktak, és megidézték Fekete John szellemét. A telek üres volt és elhagyatott. Sivár. Senki sem várta őket.

- Átvert minket? - kérdezte Nick élesen.

Cassie bizonytalanul csóválta a fejét. Belső hangja semmit sem árult el. Keletre nézett, a holdra, és ismét elfogta a döbbenet. A hold sokkal kisebb lett, a sarlójából alig látszott valami. Az árny nem volt se fekete, se szürke, hanem halvány rézbarna színű.

- Tíz perc a teljes holdfogyatkozásig - mondta Melanie.

- Kábé fél óránk van még, mielőtt a hurrikán elér a szárazföldre - tette hozzá Adam.

Felélénkült körülöttük a szél. Cassie lába nyirkos volt, mivel a vékony fehér cipő, amelyet Dianától kapott kölcsön, beázott az ideúton.

Bizonytalanul álldogáltak. Cassie hallgatta a parti sziklafal tövét csapkodó hullámokat. Minden érzékével éberen figyelte a környezetét, de mintha mi sem történt volna. Teltek-múltak a percek, már-már pattanásig feszültek az idegei.

- Nézzétek! - suttogta Diana.

Cassie ismét a holdra tekintett. A fakó, barnás árnyék elnyelte a világosság utolsó vékony karéját is. Cassie figyelte, ahogy kihunyt a fény, akár egy gyertyaláng. Aztán felhördült.

Önkéntelenül adta ki a hangot, és el is szégyellte magát miatta, bár a többiek is felhördültek. A hold ugyanis nem egyszerűen elsötétedett, mint újholdkor, és már nem volt rézbarna sem. Ahogy belepte az árnyék, vörösbe borult, mély és baljós piros lett, akár az alvadt vér. Magasan ült az égen, tökéletesen a szem elé tárult, és úgy ragyogott, akár egy természetellenes fénnyel izzó széndarab. Valaki feljajdult, Sean pedig visított.

Cassie gyorsan megfordult, így látta, mi történik. Az előttük álló üres telken megjelent valami. Egy szögletes forma bontakozott ki a sötétből, és Cassie szeme láttára vált egyre szilárdabbá. Figyelte, ahogy kialakult a csúcsos tető, a deszkafal, a szabálytalan közönként elhelyezkedő néhány kis ablak, a vastag faajtó. Úgy festett, mint a nagymamája házának régi szárnya, az 1693-ban épített, eredeti lakó-épület.

Tompa fény ragyogta be, akár a vérvörös holdat.

- Valódi? - suttogta Deborah.

Beletelt pár másodpercbe, mire Cassie meg bírt szólalni.

- Most igen felelte. Átmenetileg, néhány percre, valódi.
- Egyszerűen borzalmas susogta Laurel.

Cassie átérezte a borzalmát, az egész gyülekezet elborzadt.

A ház gonosz volt, ugyanúgy, ahogy a koponya. Torznak és görbének tűnt, mintha egy rémálomból bukkant volna elő. És zsigeri félelmet keltett mindannyiukban. Cassie hallotta Chris és Doug zihálását.

- Ne menjetek közelebb! intette őket Nick feszülten. Mind itt maradunk, amíg a pasas ki nem jön.
- Nyugi, nem kell kétszer mondanod biztosította Deborah. Egyikünknek sem jutna eszébe odamenni.

Cassie azonban tudta, hogy nincs igaza. A belső hang, amely pillanatokkal ezelőtt még hallgatott, most világosan megmondta neki, mit kell tennie. Csak azt nem árulta el, honnan szedje hozzá a kellő bátorságot.

Hátranézett a mögötte álló csapatra. Az Egyletre. A Körre.

A barátaira. Cassie a beavatása pillanatától kezdve boldog volt, hogy e csoport tagja lehet. Minden tagjára számíthatott, ha szüksége volt rájuk: kisírhatta magát Diana vállán, Nickre és Adamre támaszkodhatott a bajban. De most olyasmit kellett tennie, amiben ez a két fiú sem segíthetett neki. Még Diana sem tarthatott vele.

- Egyedül kell bemennem - szólt.

Akkor jött csak rá, hogy hangosan kimondta, amikor meglátta, hogy mindenki őt bámulja. A következő pillanatban egy emberként tiltakoztak.

- Ne hülyéskedj, Cassie! Ez az ő felségterülete, nem mehetsz be oda! ellenkezett Deborah.
- Ki tudja, mi történhet odabent? Várjuk meg, hogy Fekete John jöjjön ki! győzködte Nick.
- Túl veszélyes. Nem hagyjuk, hogy egyedül bemenj jelentette ki Adam kerek perec.

A lány szemrehányóan nézett rá, hiszen épp Adam mondta, hogy neki, Cassie-nek talán nem lesz jó, ha elvállalja a vezető szerepet, és lám, igaza is lett, tehát most megértőnek kellene mutatkoznia. Hát persze hogy ez veszélyes, ám Cassie-nek muszáj megtennie.

Fekete John... John Blake... Jack Brunswick - akárhogy is hívják - idehívta őt, és odabent vár rá. Be kell mennie.

- Ha nem akartok hallgatni rám, nem kellett volna megválasztanotok vezetőnek közölte. De én mondom: Fekete John ezt akarja. Nem fog kijönni. Azt akarja, hogy én menjek be.
 - De hát, nem muszáj felelte Chris, szinte könyörögve.

Az egész Körből egyedül Diana nem szólalt meg. Remegő ajakkal, könnybe lábadt szemmel álldogált. Cassie hozzá intézte a választ:

- De igen, muszáj.

És Diana, aki tudta, milyen vezetőnek lenni, bólintott.

Cassie elfordult, hogy ne kelljen látnia, amikor fogadott nővére elsírja magát.

Maradjatok itt - utasította mindannyiukat -, amíg ki nem jövök!
 Nem lesz semmi bajom, nálam vannak a mesteri eszközök, rémlik?
 Ezzel elindult a ház felé.

A vastag ajtót szögekkel kivert csigavonalak és rombusz alakok díszítették, amelyek pirosabb fénnyel izzottak, mint az őket körülvevő fa. Cassie óvatosan érintette meg a vaskilincset, ám az hűvösnek és tömörnek bizonyult. Az ajtó kitárult, és a lány belépett az épületbe.

A ház belül kicsit homályos volt, akár egy piros hologram, de elég valódinak érződött. A konyha nagyon hasonlított a sajátjukra, és üresen állt. Ahogy a szomszédos nappali is. A helyiség hátsó sarkából keskeny csigalépcső vezetett felfelé.

Cassie felment a lépcsőn, s közben különös érdeklődéssel figyelte a falra függesztett, oda nem illőnek tűnő bádoglámpát, amely hideg, hátborzongató vörös fényt sugárzott, alig világosabbat, mint ami az egész házból áradt. A lépcső meredek volt, Cassie szíve kalapált, mire felért az emeletre.

Az első hálószoba üres volt. Ahogy a második is. Csak a konyha feletti nagy helyiség maradt.

Cassie habozás nélkül elindult a szoba felé. A küszöbön állva látta, hogy a vörös fény odabent még erősebb, az árnyékba borult Hold felszínére hasonlított

Belépett a szobába.

Fekete John odabent várta. Olyan magas volt, hogy feje majdnem a rézsútos mennyezetnek ütközött. Csak úgy áradt belőle az ördögi gonoszság. Arca diadalittas és kegyetlen volt, és a lány látni vélte alatta a koponya körvonalát.

Cassie megállt, a férfi szemébe nézett.

- Apám szólt -, eljöttem hozzád.
- Méghozzá a gyülekezeteddel együtt hangsúlyozta a férfi. Nagyon büszke vagyok rád feléje nyújtotta a kezét, ám Cassie ügyet sem vetett rá. Nagyon ügyesen idehoztad őket folytatta Fekete John. Örülök, hogy volt eszük téged megválasztani vezetőjüknek.

- Csak átmenetileg - felelte Cassie.

A férfi mosolygott. Tekintete a mesteri eszközökre vándorolt.

- Remekül állnak neked.

Cassie gyomrát görcsbe rántotta a pánik. Tisztában volt vele, hogy minden Fekete John tervei szerint alakult. Idehozta az eszközöket, amelyekre a férfinak oly régóta fájt a foga, idejött velük a házába. És rettegett tőle.

- Nem kell félned, Cassandra szólt ismét. Nem akarlak bántani. Szükségtelen perlekednünk. Ugyanaz a célunk: a gyülekezet megerősítése.
 - Nem ugyanaz a célunk.
 - A leányom vagy.
- Semmi közöm hozzád! kiáltotta Cassie. A férfi az érzelmeit próbálta kihasználni, a gyenge pontját kereste. A hurrikán pedig percről percre közelebb ért a szárazföldhöz. Cassie kétségbeesetten igyekezett elterelni valahogy a férfi figyelmét. Megpillantott valamit a magas alak háta mögött. Faye! szólította meg a lányt. Eddig észre se vettelek, úgy elbújtál az urad árnyékában.

Faye felháborodottan lépett előre. A hosszú fekete ruhát viselte, mintha Cassie negatívja lett volna, rajta volt a jelképes diadém, karperec és harisnyakötő. Büszkén felemelte a fejét, és parázsló tekintettel nézett a másik lányra.

- Az én két királynőm mondta Fekete John gyengéden. A sötétség és a fény. Ha összefogtok, ti uraljátok majd a gyülekezetet...
 - Te pedig minket? kérdezte Cassie élesen.

Fekete John ismét elmosolyodott.

- A bölcs nő tudja, mikor hajtsa magát egy férfi uralma alá.

Faye nem mosolygott. Cassie rásandított.

Fekete John mintha észre sem vette volna mindezt.

- Akarod, hogy megállítsam a hurrikánt? kérdezte a lányától.
- Igen, persze.

Ezért jött: hogy megtudja ennek feltételét. És hogy igyekezzen kipuhatolni a férfi gyenge pontját. Várta, mi következik.

- Akkor nincs más dolgod, mint esküt tenni nekem. Méghozzá véresküt, Cassandra, azt már ismered.

Anélkül, hogy Faye-re nézett volna, feléje nyújtotta a kezét. A lány egy pillanatra a kinyújtott kézre meredt, majd a harisnyakötőjéhez nyúlt, előhúzta a pánt alá dugott tőrt, a fekete nyelű kést, amellyel a köröket szokták megrajzolni. Fekete John felemelte a pengét, majd megvágta a tenyerét. A sebből sötétvörös vér csörgedezett.

Akárcsak Adam esküje - gondolta Cassie hevesen, dübörgő szívvel. Az eskü, amit ő és én tettünk.

Fekete John odanyújtotta a tőrt Cassie-nek. Mivel a lány meg sem moccant, a magas férfi Faye felé tartotta a kést.

- Add oda neki! - utasította.

Faye elvette tőle, és a pengéjénél fogva Cassie felé nyújtotta.

A lány lassan megmarkolta a kés nyelét. Faye visszahátrált Fekete John mellé.

- Csak egy kis vér kell, Cassandra. Esküdj engedelmességet nekem, én pedig eltávolítom innen a hurrikánt, visszaküldöm a nyílt tengerre, hogy ne ártson senkinek. Aztán te és én elkezdhetjük közös uralkodásunkat.

A kés remegett Cassie kezében. Most aztán már nem csillapíthatta a pulzusát. Pontosan tudta, mit fog tenni, de időbe telt, míg összeszedte hozzá a kellő bátorságot.

- Hogy fojtottad meg Jeffrey-t? - kérdezte. - És miért?

A férfi meglepettnek látszott, de hamar összeszedte magát.

 - Úgy, hogy rávettem, üljön le; és azért, hogy feszültséget keltsek köztetek meg a kívülállók között - felelte. Elmosolyodott. - Egyébként pedig nem tetszett, hogy a lányom után koslat. Nem volt közénk való, Cassandra.

Mit nem adott volna érte Cassie, ha Portia látta volna ebben a pillanatban a drágalátos "Mr. Brunswick"-ját!

- Miért Seant használtad bábként? kérdezte.
- Mert gyenge volt, és mert eleve olyan követ viselt, amelyre hatással lehettem árulta el. Minek ez a sok kérdés? Hát nem érted, hogy...

Ekkor elhallgatott, villámgyors mozdulatot tett. Épp a mondat közepén tartott, amikor Cassie feléje hajította a tőrt. A lány még sosem próbálkozott késdobálással, ám a mesteri eszközöket viselő egyik őse nyilván gyakorlott volt benne, mert a karperec mintha irányította

volna a jobb kezét. A tőr csillogva pörgött a levegőben, egyenesen Fekete John szívét megcélozva. Azonban a magas férfi egyszerűen túl gyors volt. Röptében kapta el a kést - a pengénél fogva és maga előtt tartotta, ahogy Cassie-re nézett.

- Ez méltatlan volt hozzád, Cassandra - bosszankodott. - Arról nem is beszélve, hogy nem illik így viselkedni édesapáddal. Most jól feldühítettél!

Ám a hangja nem dühösen zengett, hanem halálosan ridegen, szinte mérgezően. Ha Cassie azt hitte, már eddig is rettegett, tévedett. Most döbbent rá, mi az igazi félelem. Elgyengült a lába, és úgy kalapált a szíve, hogy egész teste beleremegett.

Fekete John elhajította a kést, amely Cassie lába előtt ért földet, a padlóba szegeződve remegett.

- A hurrikán hamarosan eléri a szárazföldet - mondta a férfi. - Nincs esélyetek ellenem, soha nem is volt. Fogadj engedelmességet, Cassandra! Esküdj!

Félek - gondolta Cassie. Könyörgöm, úgy félek... Rajta voltak a mesteri eszközök, ám fogalma sem volt, hogyan használja fel őket.

- Az atyád vagyok. Tedd, amit parancsolok!

Bár tudnám, hogy kell használni őket...

- Nincs elég erőd, hogy szembeszállj velem!
- De igen, van suttogta Cassie.

Elméjében kinyílt egy ajtó, ezüst fény ragyogott fel. Akár az árnyékból előbukkanó hold, úgy világított be mindent. Cassie most már értette a gonoszt elűző igézetet. Folyamodj azon erőhöz, mely a sajátod... Van hatalom, amely minden gonoszon felül áll...

Egyszeriben úgy érezte, mintha boszorkányok sok-sok generációja sorakozna mögötte. Ő volt a legfiatalabb, az egyetlen, és minden tudásuk az övé lett. Minden tudásuk és minden erejük. A szavak maguktól jöttek a szájára.

- A Hold erejével szállok szembe veled mondta remegő hangon. Fekete John rámeredt, és mintha hátrahőkölt volna.
- A Hold erejével szállok szembe veled ismételte Cassie határozottabban. A Nap erejével szállok szembe veled.

Fekete John hátralépett.

Cassie tett egy lépést előre, a következő szavakat keresgélte. De nem ő mondta ki őket. Másik hang vette át a szót, egy hang, amely az ajtó felől jött.

- A csillagok erejével szállok szembe veled. A bolygók erejével szállok szembe veled.

Diana lépett a szobába, szőke haja úgy lebbent, mintha szellő fújdogált volna. Odaállt Cassie mögé, magas, büszke és karcsú alakja ezüst kardra emlékeztetett. A fiatalabb lány szíve nagyot dobbant, még soha életében nem örült ennyire, hogy fittyet hánytak az utasításaira.

- A hullámok erejével szállok szembe veled. Az eső erejével szállok szembe veled - szólt Adam.

Diana mellett állt, a vörös fényben úgy csillant a haja, akár a tűz lángja, akár a rubin.

Deborah lépett mögöttük a helyiségbe, arca végtelen elszántságot tükrözött.

- A szél erejével szállok szembe veled - mondta.

Nick ott termett az oldalán, tekintete rideg és dühös volt.

- A jég erejével szállok szembe veled.

Aztán Laurel:

- A levelek erejével szállok szembe veled. A gyökerek erejével szállok szembe veled.

Majd Melanie:

- A kövek erejével szállok szembe veled.

Mind ott voltak, mind csatlakoztak Cassie-hez, mind hangjukkal erősítettek az ő hangját. És Fekete John meghátrált előttük.

- A mennydörgés erejével szállok szembe veled mondta Doug.
- A villám erejével szállok szembe veled! kiáltotta Chris.
- A harmat erejével szállok szembe veled szólt Suzan, és maga elé lökött egy kis alakot.

Sean volt az, remegett, láthatóan félt szemtől szembe kerülni a férfival, aki hosszú ideig uralta az elméjét. De felvisított:

- A vér erejével szállok szembe veled!

Fekete John most már a ház piros falához húzódott, és mintha öszszement volna. Arca homályosabbnak tűnt, és a vörös fény is elhalt, már nem világította be a férfi árnyékszerű feketeségét.

Cassie gyülekezete azonban csak tizenegy tagból állt, a Kör nem volt teljes. És ezzel a férfival csak egy egész Kör szállhatott szembe.

Ahogy Sean kiáltása elhalt, Fekete John felegyenesedett. Feléjük lépett, és Cassie-nek elállt a lélegzete.

- A tűz erejével szállok szembe veled! - kiáltotta egy mély hang, és a férfi visszatántorodott. Cassie döbbenten pillantott Faye-re. Ahogy Fekete John összement, úgy tűnt Faye egyre magasabbnak, sőt, igazi barbár királynőnek tetszett, miközben dühödten nézett le a férfira. Aztán Cassie mellé állt. - A sötétség erejével szállok szembe veled mondta, és minden egyes szava késként hatolt a férfiba. - Az éjszaka erejével szállok szembe veled!

Most! - gondolta Cassie. Megsebezték, legyengítették a férfit, és végre mind a tizenketten összetartottak. Vagy most győzik le a férfit, vagy soha.

Eddig azonban sem a tűz, sem a víz nem vált be. Fekete John már kétszer vereséget szenvedett, kétszer meghalt, ám mindig visszatért. Ha végleg meg akarnak szabadulni tőle, nem csupán a testét kell elpusztítaniuk. Hanem az ereje forrását is: a kristálykoponyát.

Bárcsak lenne egy nagyobb kristályunk - gondolta Cassie. De hiába, nem volt. Kétségbeesésében eszébe jutottak a New Salem-i iskola előtti, kiugró gránittömbök... de azok nem kristályok, így nem tárolnak vagy uralnak energiát. Egyébként is, nem egyszerűen egy nagy kristályra volt szüksége, hanem hatalmasra. Egy olyan, de olyan hatalmas kristályra, mint...

Én inkább tengerpartként szeretek gondolni a kristályokra - csengett a fülébe Melanie vidám hangja. A kristály nem más, mint fosszilizált víz és homok...

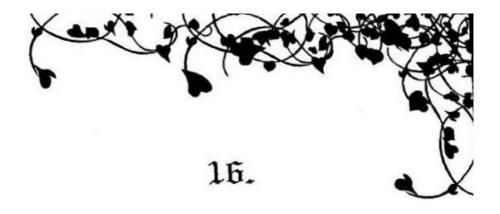
A szavakkal együtt egy képet is felidézett. Saját keze látványát a Cape Cod-i tengerparton töltött első napon. "Nézz le!", sziszegte neki Portia, amint meglátta a közeledő Adamet, és Cassie engedelmeskedett neki, bár elszégyellte magát miatta. A homokban barázdát húzó ujjait bámulta. A homokban gránátszemcsék, zöld, arany, barna és fekete kristályok csillogtak-villogtak. A tengerparton. Tengerpart.

- Segítsetek! - kiáltotta el magát Cassie. - Mind koncentráljatok rám: adjátok nekem az erőtöket! *Most!*

Tisztán látta maga előtt a Varjúrév úttal párhuzamosan futó hosszú tengerpartot. Kristály kristály hátán, több mint másfél kilométeren át. Cassie a tengerpartra összpontosított, felhasználva a mögötte álló gyülekezet erejét is. A part kristályaira koncentrált, mintha azokon keresztül nézte volna Fekete Johnt - a vicsorító fogú, üres szemgödrű kristálykoponyát. Aztán elméje teljes erejével lökte ki magából a varázst.

Érezte, ahogy kiszökell belőle, akár egy hősugár vagy egy napkitörés, a teljes Kör energiájától hajtva. Rajta keresztül a tengerpartra áramlott, majd felerősödve egyenesen Fekete Johnba zúdult, a föld és víz teljes, együttes hatalmával. És ezúttal a koponya tényleg szétrobbant, kristályszilánkokat szórva szerteszét, akár a tönkretett ametisztfüggő.

Üvöltés hallatszott, és Cassie tudta, hogy ezt a hangot sosem fogja elfelejteni. Aztán Fekete John házának padlója eltűnt a lába alól.

Jól vagy? - kérdezte Cassie Suzant, akin történetesen épp hevert. - Mindenki jól van?

A Kör tagjai szanaszét feküdtek az üres telken, mintha egy óriás pottyantotta volna őket a földre. De mindenki mozgott.

- Szerintem eltört a karom - jegyezte meg Deborah egész higgadtan.

Laurel odakúszott hozzá, hogy megvizsgálja.

Cassie körbebámult a telken. A ház semmivé lett. A tizenhármas szám alatt ismét csak kopár föld volt. És a fény is változott.

- Nézzétek! - szólt Melanie az ég felé fordított arccal. Ezúttal boldogság és ámulat csengett a hangjából.

A hold ismét ezüstösen ragyogott, még csak egy keskeny sarló látszott belőle, de egyre dagadt. Vérszínnek már nyoma sem volt.

- Sikerült! lelkendezett Doug, akinek szőke haja borzasabb lett, mint valaha. Vigyorgott. Ez az! Legyőztük!
 - Cassie győzte le helyesbített Nick.
 - Tényleg vége? kérdezte Suzan élesen. Ezúttal örökre?

Cassie megint körülnézett, de nem érzékelt mást, csak az élénk szellőt és az örökösen hullámzó tengert. A föld békés volt. Csak a hold és a csillagok világítottak.

- Azt hiszem, tényleg vége - suttogta. - Tényleg győztünk. - Sietve Adamhez fordult. - Mi van a hurrikánnal?

A fiú az övére csíptetett rádióhoz kapott.

- Remélem, nem ment tönkre - mondta, és bedugta a fülhallgatót, hogy friss híreket keressen.

Sántikálva, kúszva-mászva mind köréje gyűltek, és vártak.

Adam feszült arccal hallgatta a rádiót, a fejét csóválta, váltogatta az állomásokat. Cassie meglátta a melléje lépő Dianát, és felé nyújtotta a kezét. Leültek egymás mellé, szó szerint egymásba kapaszkodtak. Aztán Adam hirtelen kihúzta magát.

- Szélvihar a Cod-foknál... a hurrikán irányt váltott... északkelet felé! Elfordult! Visszamegy a nyílt tengerre!

A Henderson fivérek ujjongtak, de Melanie lepisszegte őket. Adam tovább beszélt.

- Dagály... áradás... de semmi vész, senkinek sem esett baja. Csak ingatlanok sérültek. Legyőztük! Tényleg legyőztük!
- Cassie győzte... kezdte ismét Nick bosszúsan, ám Adam felugrott, derékon ragadta Cassie-t, és körbepördült vele.

A lány sikított, egyre csak sikongatott, miközben a fiú pörgette. Azóta nem látta Adamet ilyen boldognak, hogy... Hát, nem is emlékezett, mikor látta legutóbb ilyen boldognak. Talán Cape Cod tengerpartján, amikor a fiú rávillantotta vakmerő mosolyát. Az elmúlt nehéz hónapokban el is felejtette, hogy Adam alapvetően nem komor természetű.

Olyan, mint Herne - gondolta, amikor kifulladva és kipirulva ismét szilárd talajt érzett a lába alatt. Hiszen az erdő agancsos ura a vidám ünneplés istene. Most Chris és Doug próbáltak táncolni vele, mindketten egyszerre. Adam Dianával keringőzött. Cassie nevetve összerogyott, ám ekkor nekirontott és feldöntötte egy nagy szőrmók.

- Rex! hökkent meg Adam. Nem megmondtam, hogy maradj otthon?!
- Ő is csak annyira szófogadó, mint ti zihálta Cassie, és megölelte a németjuhászt, amely lelkesen nyalogatta az arcát. - De örülök neki. Mármint annak, hogy eljöttetek segíteni - nézett körbe a többiekre.
 - Elvégre, nem hagyhattunk magadra felelte Sean.

Doug röhögött, de hátba paskolta a kisebb srácot.

- Persze hogy nem, tigris - mondta, és Cassie-re nézve gúnyos grimaszt vágott.

A lány Faye-t figyelte, aki tőlük kissé elkülönülten üldögélt, ahogy azelőtt Nick.

- Örülök, hogy te is csatlakoztál hozzánk - mondta neki.

Faye most már egyáltalán nem tűnt gyorsírónak. Koromfekete haja kiengedve omlott a vállára, és a fekete ruha többet mutatott fakó, mézszínű bőréből, mint amennyit eltakart. Kicsit olyan volt, mint egy párduc, és nagyon olyan, mint a dzsungel királynője. Titokzatos, aranyszínű szeme állta Cassie tekintetét, és szája széle kissé felfelé görbült.

Aztán lenézett.

- Mindegy, legalább megint vörösre festhetem a körmöm - vetette oda félvállról.

Cassie elfordult, az ő ajkán is mosoly bujkált. Ennél több elismerést valószínűleg soha az életben nem remélhet Faye-től.

- Ha mind kiordibáltátok és kitáncikáltátok magatokat - szólt Laurel, gondosan ügyelve a higgadt hangnemre - akkor esetleg hazamehetnénk végre? Mert Deborah-nak tényleg eltört a karja.

Cassie bűntudatosan felugrott.

- Jaj, miért nem szóltál?!
- Ugyan már, ez semmi felelte Deborah. De azért hagyta, hogy Laurel meg Nick felsegítse.

Visszafelé menet Cassie agyába villant egy újabb gondolat. Az édesanyja! Fekete John meghalt, a hurrikán eltávolodott, de mi lehet az anyukájával?

- Nem vihetnénk Deborah-t a banyákhoz? kérdezte Dianát.
- Mindenképp ott lesz neki a legjobb felelte a lány. Ők értenek leginkább a gyógyításhoz. Ahogy Cassie-re nézett, zöld szemében megértés villant, aztán megfogta barátnője kezét, és biztatón megszorította.

Muszáj felkészülnöm a legrosszabbra - gondolta Cassie, ahogy közeledtek a Varjúrév út négyhez. Muszáj felkészülnöm. Lehet, hogy anyu meghalt. Vagy ugyanolyan állapotban van, mint amikor otthagytam... azon az ágyon heverve. Talán örökké ilyen állapotban marad.

Bármi történjék is, én betartottam az ígéretemet. Megállítottam Fekete Johnt. Többé nem fogja bántani anyut.

Cassie felnézett a holdra, mielőtt belépett volna Melanie-ék házába. A holdsarló most már igencsak vastag volt. Cassie jó jelnek vette a dagi, elégedett holdat.

Odabent gyertyák pislákoltak. Cassie egy őrült pillanatra azt hitte, a nénik még mindig pucéran táncolnak, aztán meglátta a társalgót. Constance néni karót nyelten ült az egyik kipárnázott széken, kifogástalanul felöltözve, igazi dámának tűnt, ahogy a gyertyafénynél teát töltött három vendégének.

Három vendégének...

- Anyu! - kiáltotta Cassie, és berohant a szobába, feldöntve Constance néni egyik törékeny székét.

A következő pillanatban a karjába zárta az édesanyját, hevesen ölelgette Constance néni kanapéján. És az anyukája viszonozta az ölelést.

- Te jó ég, Cassie! - mondta az asszony néhány perccel később, miután kissé elhúzódott, hogy jól megnézze őt magának. - Micsoda szerelés...

Cassie felnyúlt a diadémhoz, amely kissé oldalra csúszott. Megigazította a fején, és édesanyja szemébe nézett. Végtelenül boldoggá tette, hogy ez a szempár lát, hogy visszanéz rá. Örömében még válaszolni is elfelejtett.

Deborah szólalt meg a folyosón, fáradt, de büszke hangon:

- Ő lett a vezetőnk jelentette ki. Majd hozzátette: Nem adna valaki egy aszpirint?
- Cassie, még szép, hogy a kinevezésed nem csupán átmeneti közölte bosszúsan Laurel. Elvégre is megválasztottunk.
- És helyt is álltál mondta Deborah, majd nagyot harapott az almájából. Fél karja be volt gipszelve.

Eljött a másnap. Tanítási szünet volt pár enyhébb viharkár és az igazgató eltűnése miatt. A Kör kiélvezte az évszakhoz képest enyhe időjárást: Dianáék udvarán piknikeztek.

- De most két vezetőnk van problémázott Chris. Vagy Faye talán bukta a kinevezését?
 - Nem hinném felelte az említett lány lesújtó pillantással.

Melanie eltűnődve mocorgott, szürke szemében megfontolt tekintet ült.

- Nos, előfordult már olyan, hogy egy boszorkánygyülekezetnek több mint egy vezetője volt. Például az itteni eredeti gyülekezetben, ne feledjétek, Fekete John csak az egyik vezetőjük volt. Osztozhatnál Faye-jel, Cassie.

A lány a fejét rázta.

- Diana nélkül nem.
- Mi van? értetlenkedett Doug.

Nick jót derülve nézett Cassie-re.

- Lehet, hogy Diana nem kér ebből vetette fel.
- Az engem nem érdekel vágta rá Cassie, mielőtt a szőke lány szóhoz juthatott volna. Diana nélkül nem leszek vezető. Lemondok. Visszamegyek Kaliforniába.
 - Figyu, nem lehettek mindhárman vezetők érvelt Deborah.
- Miért is ne? egyenesedett fel Melanie. Ami azt illeti, ez nem is rossz ötlet. Alkothatnátok triumvirátust. Tudjátok, mint az ókori Rómában: ott is volt olyan, hogy hárman uralkodtak együtt.
 - Lehet, hogy Diana nem kér ebből ismételte Nick hangosabban. Cassie azonban felállt, és gondterhelten Dianához sietett.
 - Ugye, vállalod? kérdezte. A kedvemért?

Diana ránézett, majd a Kör többi tagjára.

- Ja, vállald már! szólt Doug roppant bőbeszédűen.
- A három jó szám tette hozzá Laurel huncut mosollyal.

Faye nagyot sóhajtott.

- Jó, miért ne? - morogta, az ellenkező irányba nézve.

Diana Cassie-hez fordult.

- Ám legyen! - mondta.

Cassie megölelte.

Diana a füle mögé simított egy szőke hajtincset.

- Most pedig én kérek tőled valamit szólt Cassie-hez. Vezetőként már nem a te dolgod lenne, de ezt senki nem teheti meg helyetted. Elmennél azért a dobozért, amit Hekaté éjszakáján bíztam rád?
- Ássam ki a bizalom ünnepén kapott dobozt? Ez a megfelelő pillanat?
 - Igen erősködött Diana. Pontosan ez.

Melanie-ra nézett, aki válaszul bólintott, egyértelműen osztoztak valami titkon.

Cassie egyikőjükről a másikra nézett, értetlenkedett, de aztán elindult a Varjúrév úton a dobozért. Rex elkísérte, mögötte baktatott. Csodálatos érzés volt egyedül lenni, tudva, hogy semmi veszély nem fenyegeti. Ásni kezdett a homokban, a nagy szikla közelében, ahová azon az éjszakán rejtette a rábízott tárgyat. Kiemelte a nyirkos dobozt. A tenger mintha csak az ő kedvéért csillogott-villogott volna.

Visszavitte a dobozt Diana házához, a hosszú sétától kifulladva nyomta barátnője kezébe.

- Mi van benne? Újabb mesteri eszközök? kérdezte Doug.
- Á, biztos valami csajos dolog legyintett Chris.

Diana a doboz fölé hajolt, furcsa kifejezés jelent meg az arcán.

- Nem nyitottad ki - mondta Cassie-nek.

A lány a fejét rázta.

- Tudtam én - folytatta Diana. - Tudtam, hogy nem fogsz belenézni. De azt akartam, hogy te is tudd. Mindegy, most már a tied, és az is, ami benne van. Ajándék. - Lefújta a homokot a dobozról, és vissza-adta Cassie-nek.

A lány kétkedő pillantást vetett rá, majd megrázta a dobozt. Halkan zörgött, mintha valami apróság lett volna benne. Cassie ismét Dianára pillantott. Aztán hezitálva, szinte félve, kinyitotta a dobozt.

Csupán egyetlen tárgyat rejtett. Egy kicsi, ovális követ, amelyen a halványkék és a szürke árnyalatai kavarogtak, telis-tele a napfényben szikrázó, apró kristályokkal.

A kalcedonrózsa.

Cassie-nek a szeme kivételével mindene mozdulatlanná dermedt. Dianára pillantott. Fogalma sem volt, mit tegyen, mit mondjon. Semmit sem értett. De a szíve hevesen dörömbölt.

- A tiéd ismételte Diana, és mivel Cassie sóbálványként görnyedt a doboz fölé, Melanie-hoz fordult: - Talán el kéne magyaráznod neki. Melanie megköszörülte a torkát.
- Nos kezdte, és Adamre pillantott, aki ugyanolyan dermedten ült, mint Cassie. A fiú egész délelőtt nem sokat szólt, és most némán, döbbenten bámulta Dianát. Nos ismételte Melanie. Adam továbbra sem nézett rá, de ő rendületlenül folytatta: Az volt a döntő, ami-

kor Adam elmesélte nekünk, hogyan ismerkedett meg veled - mondta Cassie-nek. - Beszélt a kettőtök közti kötelékről... amit te ezüst szálnak neveztél. Emlékszel?

- Igen felelte Cassie, aki továbbra sem bírt megmozdulni. Ő is Dianára nézett, az arckifejezését fürkészte. A lány békésen tekintett rá.
- Nos, az ezüst szál tényleg létezik, a réges-régi legendák említik. Az ilyen szállal összekötött emberek lelki társak... tudod, egymásnak vannak rendelve. Úgyhogy, amint Diana meg én hallottuk, hogy róla beszélsz, tudtuk, hogy te es Adam összetartoztok fejezte be Melanie, és úgy hangzott, örül, hogy végzett a magyarázkodással olyanoknak, akik rá sem hajlandók nézni.
- Tudod, ezért lepett úgy meg, hogy összejöttél Nickkel mondta Diana kedvesen Cassie-nek. Mert tisztában voltam vele, hogy csakis Adamet tudod szeretni. És ezt rögtön meg is akartam mondani neked, de aztán megkértél, hogy adjak még egy esélyt, hadd bizonyítsd a hűséged... Én pedig jó ötletnek véltem a dolgot. Nem a saját kedvemért, hanem a te érdekedben. Hogy megtudd, milyen erős vagy, Cassie. Érted már?

Cassie némán bólintott.

- De... Diana... - suttogta.

Az idősebb lány pislogott, smaragdzöld szeme fátyolos lett.

- Menten megríkatsz mondta. Cassie, mind olyan önzetlenek voltatok, gondolod, hogy nem leszek én is az? Ti ketten hónapok óta vártok, csakis miattam. De most már nem kell tovább várnotok.
- Nincs mit tenni szólt közbe Melanie együttérzően, de pragmatikusan. - Te és Adam összetartoztok, ennyi. Egyikőtök számára sem létezik másik társ, úgyhogy egy életre egymáshoz vagytok láncolva. Talán nem is csak erre az életre.

Cassie még mindig nem bírt megmozdulni, most Adamre pillantott. A fiú Dianát nézte.

- Diana, ezt nem tehetem... Úgy értem, én téged örökké...
- Én is örökké szeretni foglak felelte Diana higgadtan. Mindig különösen fontos leszel a számomra, Adam. De Cassie-be vagy szerelmes.
 - Igen suttogta a fiú.

Cassie a tenyerében tartott, érdes kövecskére nézett. Az eszeveszetten csillogott, a lány egyszeriben beleszédült.

- Rajta, menj csak oda Adamhez! - bátorította Diana, és gyengéden megbökte.

Cassie azonban képtelen volt erre, így Adam jött oda hozzá. Kissé kábának tűnt, ám a szeme olyan kék volt, mint az óceán a napfényben, és a lány belepirult a mosolyába.

- Na, Adam, smárold már le! - nógatta Chris, kapott is egy taslit Laureltől.

Az egész Kör élénk érdeklődéssel figyelte őket. Adam metsző tekintettel nézett rájuk, majd visszafogottan megpuszilta Cassie arcát, a többiek csalódott morgásának leple alatt viszont odasúgta neki:

- Majd később!

Szavai kellemes izgalmat váltottak ki Cassie-ből.

Elbírok én Herne istennel? - tűnődött, felnézve a fiú ezerszínű hajára: vörös volt, mint a gránátkő, élénk, akár a magyalbogyó, és a napsütésben aranyszálak szőtték át. Azt hiszem, kénytelen leszek - gondolta. "Egy életre", mondta Melanie, "talán nem is csak erre az életre."

Valamilyen oknál fogva ez arra késztette, hogy Dianára és Faye-re nézzen.

Fogalma sem volt, miért, de aztán felvillant előtte egy emlékkép. Napfény. Aranyszínű napfény, jázmin- és levendulaillat, egy éneklőnevető hang. Kate. Kate haja ugyanolyan lehetetlenül szőkés árnyalatú volt, mint Dianáé. Cassie azonban most rádöbbent, hogy Kate vidám, incselkedő szeme viszont olyan volt, mint Faye-é.

Mindkettejüknek Kate lehetett az őse - gondolta. Elvégre is unokatestvérek, nyilván akadtak közös őseik.

Ám a lelke mélyén mintha mosolygott volna, és eltűnődött: lehet, hogy Melanie-nak igaza van? Lehet, hogy az ember több mint egy életet él? Lehetséges volna, hogy egy lélek visszajárjon a földre? És ha igen, vajon lehetséges, hogy egy lélek... kettéválik?

- Azt hiszem - mondta hirtelen Dianának -, neked meg Faye-nek muszáj lesz összebarátkoznotok. Szerintem nektek, kettőtöknek... szükségetek van egymásra.

- Hát persze - mondta Diana, mintha ezzel mindenki tisztában lenne. - De honnan tudod?

Valószínűleg őrült ötlet volt. Cassie nem is akarta elárulni, legalábbis nem most azonnal. Talán majd holnap.

- Azt hiszem, készíteni fogok egy képet jegyezte meg Diana elmélázva -, amely illik a nyomataimhoz. Mit szólnál ahhoz, ha egy múzsa lenne rajta, körülötte a hold és a csillagok? A megtestesült inspiráció.
 - Szerintem jó ötlet felelte Cassie bizonytalanul.
- Az igazán fontos kérdés az jelentette ki Melanie -, hogy mit fogunk most kezdeni a mesteri eszközökkel. Komoly erővel rendelkezünk, a gyülekezet nagy hatalomra tett szert, el kell döntenünk, mihez kezdünk vele.
- Dehogyis, most nincs más dolgunk, csak bulizni jelentette ki Doug. - Bepótolni az összes elmaradt szülinapozást. Chrisnek meg nekem nem volt rendes bulink, ahogy Seannak vagy Laurelnek sem...
- Környezetvédelem közölte Laurel határozottan Melanie-val. Mindenekelőtt azzal kellene foglalkoznunk.
- Nekem sem volt bulim hangsúlyozta Suzan, miközben finom mozdulatokkal kicsomagolt egy piskótaszeletet.

Faye a napfényben vizsgálgatta élénkpiros körmét.

- Van pár ember, akire rontást küldenék - jegyezte meg.

Cassie elnézte őket, a gyülekezetét, amint lelkesen nevettek, vitatkoztak és tanácsoztak. Nickre pillantott, aki hátradőlt, derűsnek tűnt, aztán elkapta a lány tekintetét, és kacsintott.

Dianára nézett, akinek tiszta zöld szeme egy pillanatra ráragyogott. Majd a szőke lány így szólt Laurelhez:

- Igen, a környezetvédelem nagyon fontos. De muszáj azzal is foglalkoznunk, hogyan lehetne jobb a kapcsolatunk a kívülállókkal...

Cassie Adamre pillantott, és látta, hogy a fiú őt nézi. Adam kézen fogta, kettejük tenyere közé zárva a kalcedonrózsát.

Cassie lenézett összekulcsolt ujjaikra, és ismét látni vélte az ezüst szálat, amely mintha kezük köré tekeredett volna, összekötve őket. De nem csupán őket. A szálból apró fonalak váltak ki, s megérintették a csoport többi tagját, mindannyiukat összekötötte az ezüstös

fénysugár. Mind összekapcsolódtak, mind összetartoztak, s a fény körülragyogta őket, megérintve a földet, az eget és a tengert.

Mély tenger és kék ég, engem e kettő a bajtól véd. Széles föld és lobogó tűz, ez a kettő vágyamhoz űz.

Így is lett. És az elemek a jövőben is így segítik majd. Cassie-nek víziója támadt, látta, hogy a Kör része valami sokkal nagyobbnak, egy végtelenbe nyúló spirálnak, amely mindent átölel, és megérinti a csillagokat.

- Szeretlek - suttogta Adam.

A Kör közepén állva Cassie elmosolyodott.